Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel | Title:	Oehlenschlägers Poetiske Skrifter
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 16
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse | Physical extent:	32 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

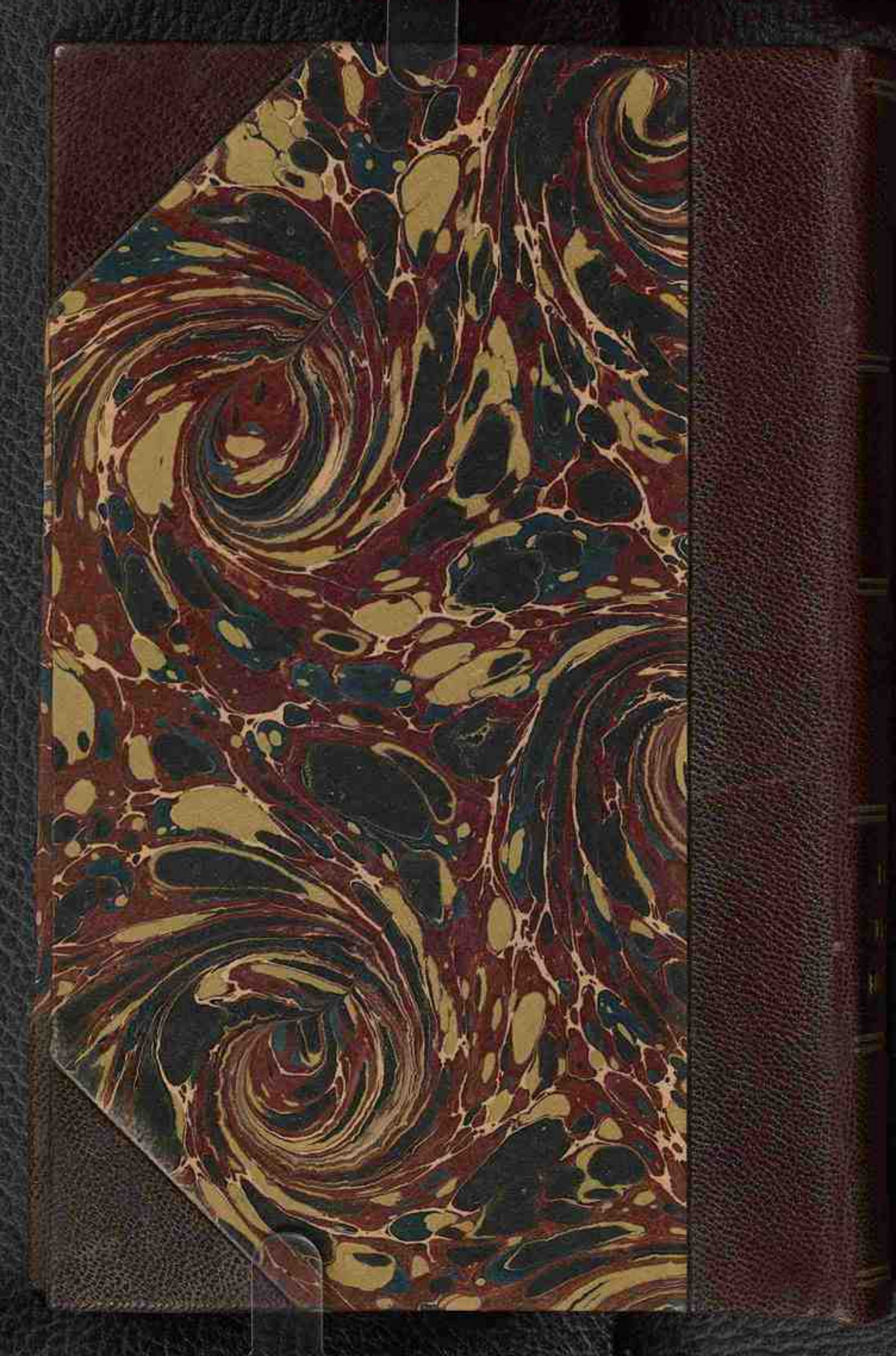

120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05750 2

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Johs. Larsen
stud. philos.

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. L. Liebenberg.

14de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **F. L. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikkret sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Helge, Hroars Saga, Hrolf Krake, Ørvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**

II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 ß; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Sextende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trykt hos J. H. Schultz.

Oehlenschlägers

Syngespil, Lystspil og Skuespil,

samt

Forspil, Prologer og Epiloger.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1860.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trykt hos J. H. Schultz.

Indhold.

	Side.
Overilelsen	1.
Trillingbrodrene fra Damask	89.
Rübezahl	225.

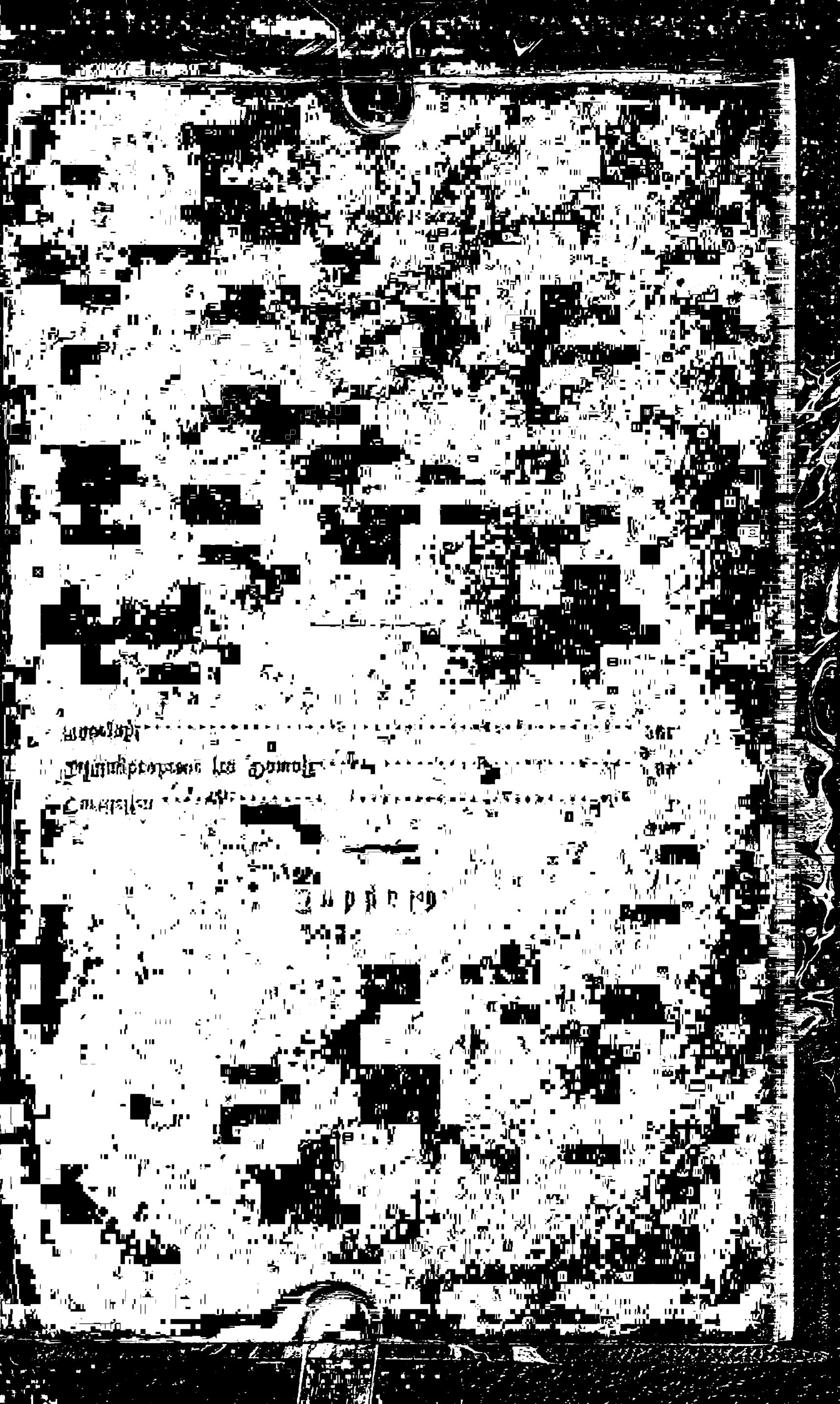

Dramatiske Digte.

Syngespil, Lystspil og Skuespil,

samt

Forspil, Prologer og Epiloger.

Fjerde Deel.

Overilelsen.

Syngespil.

Personerne.

Jørgen Grenaa, gammel Advocat.
Alfred, hans Broderson.
Froken Camilla Blumau.
Philippa, hendes Veninde.
Justitsraad Blumau.
Eline, hans Datter.
En Gartner.
Morten Preen, Biornetrækker.
Jeremias, hans Broder.
Justitsraadens Tiener.
Advocatens Tiener.
En Onkel.
En Moster.
Chor af Blumaus Familie og Grenaas Clienter.

Scenen er i Kiøbenhavn.

Forste Handling.

Kongens Hauge, ved Enden af Cavaleergangen.
Hercules-Lysthuset i Baggrunden.

Camilla. Philippa. Eline.

Alle Tre.

Svalt i Haugens grønne Gange,
Under Lindetræets Blade,
Os indbyder køle Sæde,
Skyggefulde Blomstervraa.
Hulde Flora! vore Sange
Offre vi dig alle glade.
Du, som skienkte denne Glæde,
Du vil ei vor Tak forsmaae.

Eline.

Alt for eensomt og forborgen
Gaaer man her i aarle Morgen.
Aftenstunden
Kalder Venner først til Lunden;
Da man sig at træffe veed.

Camilla og Philippa.

Hiertet søger Eensomhed.
Os den Støien glæder ei.
See, Violen

Trives ei ved Middagssolen,
Blaaner paa sin Skyggevei.

Eline.

Paa Violens blege Larve
Giver jeg kun lidet Agt.
Lueliliens Flammefarve,
Astren, Malven i sin Pragt
Passe sig til Høitidsdragt.

Camilla.

Ingen Blomst, om nok saa ringe,
Dog Naturen selv forsmaaer.

Philippa.

Billigt, at vi Flora bringe
Tak for den nyfødte Vaar.

Alle Tre.

Hulde Flora! vore Sange
Offres dig i Lundens Gange,
Hvor de friske Blomster staae.
Hen vi for dit Altar træde.
Du, som skienkte denne Glæde,
Du vil ei vor Tak forsmaae.

Eline.

Sangen tager sig virkelig godt ud i det Grønne. Der er dog Ingen, som hører os?

Philippa sagte.

Det er just det, hun ønsker. Høit. Nei, det er Fordelen af at gaae her saa tidlig.

Eline.

Jeg troer næsten, De er folkesky, Frøken Philippa! Men hvad fattes dig, Camilla? Mig synes, du hænger med Hovedet. Du er bleg, Barn!

Philippa.

Camilla er ikke bleg, men hun har den fine Teint, Roserne paa hendes Kinder ere ogsaa fine.

Eline.

Ja, see, det er dog Fordelen af at være brunet. Det forstaaer sig, der er ingen Regel uden Undtagelse — men Blondinerne ere i det Hele taget dog flauere, og have ikke nær det Piquante, som Brunetterne.

Philippa smilende.

Hver Kiøbmand roser sine egne Varer.

Eline.

Jeg forsikkrer Dem, jeg ønsker ikke at bringe mine Varer til Torvs — som heller ikke behøves for en Pige med 40,000 Daler. Men jeg taler kun æsthetisk, om Skiønheden i Almindelighed. Til Camilla. Ei! Barn! hvor det klæder dig kalvet med de smaae Lokker. Veed du ikke, at nuomstunder maae Damerne gaae med Haardusker og Haarsløifer —

Camilla.

Ligesom Høvlespaaner? Jeg ynder ikke den Mode.

Eline.

Der have vi Særheden igien. Hvorfor tog du ikke ogsaa mig paa Raad med, da du kiøbte dit Shawl? Den Bort kan jeg ikke udstaae.

Philippa.

Men mig synes, Frøken! at De vel meget i Dag betiener Dem af Deres Førstefødselsret, at hovmesterere Deres Cousine.

Camilla.

Skiend ikke paa min lille Ellen, hun mener det ikke saa ilde.

Eline.

Jeg beder dig, Camilla! at du ikke skamferer mit romantiske Navn Eline, som en nyere prosaisk Tid har travesteret. At min Fader undertiden kalder mig Ellen til Hverdagsbrug, maa jeg finde mig i; men jeg taaler det ikke af Andre.

Camilla.

Da er Ellen dog et godt christeligt Navn; Eline klinger mere hedensk.

Eline.

Jeg mærker, du er i dit satiriske Lune, og vil ikke forstyrre dig. Derhenne seer jeg den ny Gartnersvend; det er et smukt Menneske. Hvorom Alting er, saa maa jeg bestille nogle flere Blomster til Papas Fødselsdag; thi vi bruge en forfærdelig Mængde ved slige Leiligheder. Om Forladelse, mine Damer! jeg kommer snart igien.

Gaaer.

Camilla.

Hvilken Indbildskhed! Dersom jeg ikke havde ganske andre Ting i Hovedet i Dag, skulde hun ikke sluppet med det.

Philippa.

Hvad har du da i Hovedet, Camilla? Du sukker og er tankefuld. Jeg er bange, du har ogsaa Noget i Hiertet.

Camilla.

Tys! Hvem gaaer derhenne? Nei — det var ikke ham.

Philippa.

Ham? hvilken Ham? Nu mærker jeg, hvad Vei Opmærksomheden har taget.

Camilla.

Philippa! nu ere vi ene. Vær alvorlig, thi hvad jeg har at sige, kræver Alvor, i Fald du ønsker min Fortrolighed.

Philippa.

Du tvivler?

Camilla.

Jeg har saa længe været vant til at tvivle og haabe paa den senere Tid, at disse Følelser nu uden Ophør betage mig, og mig synes fast, at der ingen Vished længer er i Verden.

Philippa.

Er ogsaa nu Raden kommen til dig? Du elsker, og er bleven Skeptiker. Thi Kiærligheden tvivler bestandig, og paa de soleklareste Beviis behøver den dog altid nye. Oprigtig, Veninde! hvem elsker du?

Camilla.

Ja, nu vil du vist lee igien uagtet min alvorlige Formaning, ligesom sidst, da vi læste Holbergs Usynlige — en munter Spøg, blandet med Alvor! Thi vel er Kiærlighedens Gienstand ei usynlig —

Philippa.

Men Kiærligheden selv er blind. Hvem er det da? Siig mig det!

Camilla.

Det veed jeg ikke selv ret endnu.

Philippa.

Der have vi det! Og elskes du igien?

Camilla.

Det veed jeg heller ikke — vist.

Philippa.

Du har min Tro Ret, vi spille Holbergs Usynlige, og i Mangel af Acteur paatager vel Cousine Ellen sig Harlekins brillante Rolle.

Camilla.

Spot kun! Jeg seer det heller, end om en Anden kiedede mig med alenlange Formaninger. Kiærlighedsfølelsen er saa dyb, saa selsom, forener sig saa lidt med det daglige Væsen, at den maa forekomme kold Forstand som en Slags Forrykthed, i det mindste som en sand Barnagtighed. Men den finder sig gierne i at være til Latter for Andre, medens den selv fælder Taarer.

Philippa.

En Anden vilde sige: jeg hører, du elsker, siden du taler i Poesie. Men det giør du jo saa tidt. Stedse gienkiender jeg min Camilla, der blev opdragen i Stilhed af den ædle, følsomme Moder, og som har tilbragt de fleste Timer af sit Liv i Ensomhed, i den lille Hauge, hvor Steenbilledet staaer af den Munk, der i gamle Dage skal have været en saa høist ulykkelig Elsker. Dog — nu er ikke Talen om en Elsker af Steen. Siig mig, hvor giorde du først din ubekiendte Vens Bekiendtskab?

Camilla.

I Kirken og paa Comødien.

Philippa.

Og det er Alt? I saae kun hidindtil paa hinanden?

Camilla.

Ja; men jeg lærte at kiende hans Siæl: henrykt over det Høie, smeltet af det Rørende, lystig ved det Vittige og Lunefulde, opmærksom ved det Forstandige. Han iagttog ogsaa mig. Vi forstode hinandens Latter og Taarer, og paa den Maade blev Bekiendtskabet sluttet.

Philippa.

En meget grundig Maade at bede, nyde de skiønne Kunster, og at lære at kiende hinanden paa.

Camilla.

O, det lader sig bedre forene, end du troer!

Philippa.

Her have vi altsaa den stumme Kiærlighed igien, som Musäus saa smukt har beskrevet os. Og veed du intet meer?

Camilla.

Slet intet. Jeg møder ham undertiden paa Gaden. Han er særdeles vel klædt, har et stort Bekiendtskab, og hilses med Agtelse.

Philippa.

Hvis det var en Prinds incognito?

Camilla.

Det har ingen Nød.

Philippa.

En Ægtemand?

Camilla.

Du giør mit Blod til Jis, Philippa! Jeg maa endelig vide, hvem han er.

Philippa.

Og kiender du Ingen, du har seet ham hilses af?

Camilla.

Jo, Fætter Anton.

Philippa.

Hvorfor spurgte du da ikke ham?

Camilla.

Jeg frygtede for at rødme, for at min Stemme skulde røbe mig.

Philippa.

Cupido! man maa nok kalde dig Barn, siden du er saa hielpeløs.

Camilla.

Jeg veed kun, han boer her i Nabolauget.

Philippa.

Naa, saa det veed du dog?

Camilla.

Det opdagede jeg tilfældigviis forleden, ved at gaae forbi. Han stod i Vinduet.

Philippa.

Maaskee var han i Besøg?

Camilla.

Nei, jeg har flere Gange seet ham der.

Philippa.

Stod han der ogsaa i Dag?

Camilla.

Jeg veed det ikke — jeg troer det.

Philippa.

Om Forladelse, Cupido! at jeg kaldte dig Barn. Du er en voxen Skielm. — Saae han os gaae forbi?

Camilla.

Jeg veed ikke —

Philippa.

Men du troer det.

Camilla.

Saa sandt jeg lever, kommer han ikke der med en gammel Herre!

Philippa.

Det træffer excellent. I have begge sørget for Secundanter; saa kan I jo strax give hinanden Satisfaction.

Camilla.

Ikke for al Verdens Guld vilde jeg blive. Han kunde troe, jeg var kommen for hans Skyld.

Philippa.

Maaskee tog han mindre feil, end du tænker.

Camilla.

Kom, lad os sætte os bag Hækken, i Skyggen! Der i Krogen staaer en Bænk.

De gaae.

Alfred Greenaa kommer med sin gamle Onkel **Jørgen**, Arm i Arm.

Jørgen.

Her er bleven peent siden sidst. Slip mig, Alfred! Det er varmt. Jeg behøver endnu ingen Understøttelse. Sagte. Jeg maa fritte den Knegt ud, og mærker jeg Uraad, tager jeg ham Bitterknø ud med et Par Maaneder paa min Herregaard.

Alfred sagte.

Onkel Jørgen vil føle mig paa Tænderne. Jeg maa forstille mig.

Jørgen.

Sagde du Noget?

Alfred.

Jeg beundrede kun de nydelige Anlæg her.

Jørgen.

Ei! hvad? Du med din Kiøbstedshauge! Jeg lider ikke saadant Fællesskab. Paa Landet er det ophævet. Jeg forlanger ingen Servitus i anden Eiendom. Træstammerne ere jo desuden saa sorte af den evige Røg, som de vare dyppede i Blæk.

Alfred.

Paa Bladene er intet Blæk, Onkel! De ere saa friske og grønne, som i Frederiksdal eller Gurre.

Jørgen.

Du vil dog ikke sammenligne denne Hauge med Gurre?

Alfred.

Hvis jeg var Kong Valdemar, sikkert ikke.

Jørgen.

Det er dog ikke gaaet dig, som ham? Der har dog ingen Tovelille forhexet dig,' og giort dig dette Sted kiært ved at tabe sin Ring her?

Alfred.

Suum cuiqve! Man kan være tilfreds med Lidet, og savne midt i Overflødigheden.

Jørgen.

Suum cuiqve! Vel talt, som brav Advocat. Men disse poetiske Folsomheder kan jeg ikke lide. Det er falske Vidner, der bringe den Indstævnte til at tale med Forbeholdenhed. En dygtig Advocat maa altid bilde sig ind, at han staaer for Skranken, og see Naturen og enhver Nydelse indskrænket. Hovedstaden har sit Gode, Landlivet sit.

Alfred.

Hvem negter det?

Jørgen.

Nu, saa tag smukt ud paa Landet med mig! I den hede Aarstid føres ingen Processer. Derude kan du gaae i Vandstøvler, med langt Skiæg, i din gamle Frakke, med Bøssen under Armen, og skyde Becassiner ved den kølige Dam.

Alfred.

Det er mig aldeles umuligt, kiære Onkel! Tillad mig at dele mine Besøg i mindre Portioner.

Jørgen.

Var det nu ikke meget bedre, at fornøie sig tilgavns een Gang for alle, og saa tage alvorlig fat igien? Men saadan ere de unge Herrer nuomstunder. Ingen rigtig Alvor meer, og derfor heller ingen rigtig Spøg. Der more de sig med disse æsthetiske Snurrepiberier, disse Papirsblomster uden Duft fra den poetiske Galanteriebod. Traf jeg dig

ikke med en confisqueret Bog forleden? Skikker det sig for en Advocat? Læste du ikke i Werthers Leiden? Nei, da hue mig de Tider bedre, da den store Jurist — hvad var det nu han hed? — spurgte Wieland, da de engang traf sammen: „Sind Sie nicht der große Herr Wielandus, der den berühmten tractatum de Oberone conscribirt hat?" Thi det beviser, at Manden var solid, og gik ikke uden for sit Fag.

Alfred.

Men, kiære Onkel! er det dog ikke bedre, at dannede Mennesker nu forstaae og skiønne paa hinanden, end før, da Advocater, Præster, Doctorer og Officerer kom i Selskab, som Kalkuner, Gæs, Høns og Smaagrise i en Baggaard, snadrede og gryntede hver i sit Patois, og bedes, alt imens de aad sammen af eet Trug?

Jørgen.

Ja, hør nu, Krabat! jeg vil ikke disputere med dig; jeg veed nok, du er skaaren for Tungebaand, og siden du er Procurator, skader det ikke. En god Advocat maa ogsaa kunne forsvare en slet Sag. Jeg havde tænkt paa at incaminere Tingen paa en fiin Maade; men du giør bestandig exceptionem fori, og kommer mig med uvedkommende Indlæg, for at spilde mig Tægtedagen. Du er en temere litigans. Altsaa kort og godt, hør mig!

Man siger mig, at du, Krabat!
Forelsket gaaer omkring og drømmer.
Nu spørger jeg, om det sig sømmer
For en fornuftig Advocat?

Alfred.

Bagvaskelser! impertinent!
Tro mig, dertil var aldrig Tanken.

Min Phantasie kun staaer for Skranken
Med strengt Beviis og Document.

Jørgen.

Saa har den skielmske Amors Piil
Da ganske sikkert ei dig truffet?
Man siger, at et Pigesmiil
Skal ofte giøre dig forbluffet.

Alfred.

En lille Blomst paa Livets Vei!
Man saares farligt ei af Smile,
Det er uskadelige Pile.

Jørgen.

Saa elsker du alvorligt ei?

Alfred.

Alvorligt, kiære Onkel? Nei! —
Troer De mig ikke mere stærk?
Min Frihed ingen Skiønhed tvinger.
Kun Amor er en Dreng med Vinger,
Og al hans Daad er Barneværk.

Begge.

Kun Amor er en Dreng med Vinger,
Og al hans Daad er Barneværk.

Jørgen.

Man siger ellers, at du stirrer
Paa hende noget tidt, min Ven!
Hvis du det stakkels Barn forvirrer?

Alfred.

Nu, saa forvirres jeg igien.

Jørgen.

Men det adspreder altid noget.
Begriber du ei det, Krabat?

En Advocat, som gaaer i Taaget,
Er ingen rigtig Advocat.

Alfred.

Det varer høit to, tre Minuter;
Som hun er seet, saa er hun glemt.
Ved Synet af de søde Glutter
Man muntres, naar man er forstemt.

Jørgen.

Ja, naar din Stirren kun paa hende
Du bruger som en Medicin,
Saa har jeg mindre at indvende,
End om du drak for megen Viin.

Alfred.

Min Frihed ingen Skiønhed tvinger.
Troer De mig ikke mere stærk?

Begge.

Kun Amor er en Dreng med Vinger,
Og al hans Leg er Barneværk.

Jørgen.

Ja, saa har jeg ikke et Ord mere at indvende, min Søn! Herregud, vi er alle Mennesker. Jeg har jo selv været ung. Jeg husker nok Caroline Walter i gamle Dage, hvordan vi stode og stirrede paa hende.

Alfred.

Dengang gik Onkel ogsaa paa Comødie?

Jørgen.

Og hørte Ansani, og Sartis Compositioner. Jo jo, det var anderledes Tider! Dengang stod Haugen her heller ikke saa øde og forladt; der var Illumination og Maskerade hvert Dieblik.

Alfred.

See, nu taler De fornuftigt. Efter Deres forrige Tale at dømme, skulde man jo troe, at De aldrig var gaaet uden for Skrankerne.

Jørgen.

Jeg var fortrædelig. Jeg frygtede for, du vilde begaae en dum Streg. Du skal engang i Tiden arve min Herregaard; men jeg har flere Paarørende, og rede Penge faaer du ikke. Skal Godset drives med Kraft, saa maa Eieren selv have Noget i Ryggen. Den Pige, du ægter, maa i det mindste have 20,000 Rdlr.

Alfred.

Jo, det skal skee.

Jørgen.

Og den omtalte Deilighed — ja, det var jo muligt — Hvad hedder hun?

Alfred.

Hun hedder Frøken Blumau.

Jørgen.

Justitsraadens Datter?

Alfred.

Jeg veed ikke, hvad hendes Fader er.

Jørgen.

Ja, for der er to.

Alfred.

Jeg veed endnu tilforladelig ikke, hvilken er hvilken.

Jørgen.

Den, jeg mener, har Penge; men det skal være en Gaas. Havde du Lyst til at gifte dig med hende?

Alfred.

Ja, hvorfor ikke? Det er godt, at Konerne ikke ere alt for kloge.

Jørgen.

Saa jeg altsaa kan forlade mig paa, at der ingen Contract er sluttet?

Alfred.

Nei, sandelig ikke.

Jørgen.

Men dog en consensus tacitus med Dinene. Hvordan forklare vi det?

Alfred.

For Diekast, kiære Onkel! troer jeg, at der hverken gives nogen authentisk, doctrinal, udvidende, indskrænket, eller logisk Forklaring. De kan ikke være roligere, end jeg. Hun forstyrrer hverken min Søvn, eller min Appetit. Naar hun seer paa mig, seer jeg paa hende igien; det byder jo Høflighed.

Jørgen.

Til Slutning skal man see, det er bare Medlidenhed.

Alfred.

Kald det heller Forfængelighed, hvis Barnet endelig skal have et Navn.

Jørgen.

Lad os nu gaae! I Morgen reiser jeg.

Alfred sagte.

Gid det var strax, kiære Onkel!

De gaae.

Camilla kommer hurtigt og opbragt frem, fulgt af Philippa.

Camilla.

Helbredet er jeg! Taagen faldt fra Diet!

Men jeg vil ei modløs klage,
Ei nedværdige min Ære.
Svage Siæl! hvi klynker du?

Hvorfor skulde du forsage?
See fortvivlet ei tilbage!
Kan ei Busken Roser bære —
Torne, har den dog endnu.

Hun gaaer ind bag Hækkerne.

Philippa.

Stakkels Camilla! Hvad hielpe dig nu dine glimrende Egenskaber? kun til at du saameget dybere føler din Ulykke.

Eline kommer tilbage.

Om Forladelse, at jeg blev saalænge borte. Den charmante unge Gartner viste mig Drivehusene. Det er en sand Fornøielse, at gaae omkring med saadan et indsigtsfuldt Menneske. Han har en Opdragelse, der gaaer langt over hans Stand. Tænk engang, han taler endogsaa Hollandsk. Han kan Botanik, og udtrykker sig i de pæneste poetiske Blomster, som noget Menneske vil see for sine Dine. Men hvor er Camilla?

Philippa.

Hun finder det mere køligt derinde i Skyggen. Hun befandt sig ikke ganske vel.

Eline.

Lad hende kun sidde der! Hun klynker altid. Camilla er et godt Barn, men forfærdelig iilsindet og ømfindtlig. Bestandig troer hun, man vil fornærme hende, og strax skal hun hevne sig.

Philippa.

Naar De taler diærvt til hende, saa maa De ogsaa finde Dem i, at hun svarer Dem kiækt igien.

Eline.

Forfærdelig indbildsk af sin Smule Skiønhed og Forstand. Og, Herre Gud! der ere dog flere brogede Køer, end Præstens.

Philippa.

Camilla agter vist ikke at giøre nogen Ko Rangen stridig.

Eline.

Det var vel sagt. Veed De vel, at De er vittig, min Bedste? Det skader mig ikke. Papa bliver ogsaa vred, naar jeg kommer med slige plebeie Lignelser. En Dame af Stand burde egentlig aldrig tage en Ko i sin Mund. Faar og Lam, det er en anden Sag, det er idyllisk, ligesom Hyrder og Gartnere. Og for at komme til min Gartnersvend igien —

Philippa.

Han lader til at have behaget Dem.

Eline.

Men mødte De ikke en ung Herre med en gammel Mand under Armen?

Philippa.

Nei.

Eline.

Det var da en sød Gentleman! Han var endnu kiønnere, end Gartnersvenden; det kan jeg forsikkre Dem.

Philippa.

Saa maa han have været grumme deilig.

Eline.

Men et Træk huede mig dog ikke af ham.

Philippa.

Nu da?

Eline.

Han gav en fattig Kone en Almisse, og det er kun at bestyrke slige ørkesløse Mennesker i deres Lediggang. Og saa havde det pialtede Dyr oven i Kiøbet overtraadt Placaten, hvor der udtrykkelig staaer, at ingen Betlere og Hunde

maae understaae sig at komme ind, mens andre skikkelige Folk spadsere her.

Philippa.

Det staaer der ikke, Froken Eline!

Camilla

træder frem; hun har fattet sig, og siger halvspøgende:

Eline! vil du have ham, denne Høimodige, som i Forbigaaende kaster en Skierv til en Betlerske?

Eline forskrækket.

Have ham? Ak, min stakkels Cousine har tabt Forstanden!

Camilla.

Jeg havde tabt den; men jeg forsikkrer dig, at jeg netop i dette Dieblik har fundet den igien.

Eline.

Havde du tabt den? Ja, tænkte jeg det ikke nok! Sagte til Philippa. Det arme Barn! Saadan er det at være alt for klog. Man siger jo, Taabelighed og Genie ere Søskendebørn.

Philippa.

Ja, vist ere de Søskendebørn!

Camilla.

Jeg spørger endnu engang, Cousine! vil du ægte den smukke unge Advocat? Bestemt kan jeg Intet love, men det er muligt, at han kommer og frier til dig endnu i Dag.

Eline.

Ak, min kiære, bedste Veninde! spøg med alt Andet, men ikke med det. Man maa ikke lege med Ild. — Hvor var det muligt?

Camilla.

Finder du det umuligt, at en smuk ung Mand elsker dig?

Eline.

Nei, det ikke; men —

Camilla.

Jeg har her bag Hækken hørt ham tale om dig og rose een af dine meest glimrende Egenskaber.

Eline.

Siig mig for Himmelens Skyld, hvad var det for een? Kiender jeg den? Man kiender sig ikke selv.

Camilla.

Eier du ikke 40,000 Rdlr.?

Eline.

Aa, Herregud! var det den?

Philippa.

Camilla! fat dig. Afsides. Jeg frygter for, at denne pludselige Sorg har forvirret hende.

Camilla stirrer ud af Scenen.

Der kommer han tilbage! Tilfældet begunstiger mit Forsæt —

Philippa sagte til hende.

Hvad har du i Sinde?

Camilla.

Jeg vil blot vise den unge Mand, hvor gaaset jeg er. Høit. Spadseer lidt omkring i Haugen, Philippa! med min Cousine. Maaskee, Eline! naar du kommer tilbage, er din Lykke giort.

Eline.

Ak, Camilla! kan du udrette det, saa vil jeg troe, du er stærkere, end Samson eller Hercules, hvad han hedder derhenne, som overvinder en Løve.

Camilla

lægger Haanden paa sit Bryst.

Jeg har overvundet mit Hierte, jeg er stærkere, end Samson.

Eline og Philippa gaae. Camilla sætter sig hen paa en Bænk, og strikker.

Alfred kommer hurtig.

Saa slap jeg da den Gamle tilsidst! Jeg haaber, den Engel er her endnu. Gud! der sidder hun. — Den ønskeligste Leilighed af Verden. Hun har tabt en Sløife af sin Hat — jeg har fundet den — hun maa jo have sin Eiendom tilbage. Og dog skiælver og bæver jeg, som om jeg vilde begaae en Forbrydelse, og har neppe Mod til at tale. Han hilser ærbodigt. Tilgiv, naadige Frøken! — at jeg ukiendt — har fundet en Sløife — jeg har fundet en Sløife — falden af en Damehat. Den skulde vel ikke være Deres?

Camilla

staaer op, og modtager den høflig.

Jo, det er min, min Herre! Jeg takker.

Alfred afsides.

Kold og fremmed, som om vi aldrig havde seet hinanden før. Høit. Frøkenen tager mig ikke min Dristighed ilde op?

Camilla.

Bevares, min Herre! Det er jo en stor Artighed. Maa jeg spørge, mødte De ikke et Par unge Damer henne i Gangen?

Alfred.

Jo, naadige Frøken!

Camilla.

Det er mine Veninder. Vi skulde hiem; Klokken er nok mange.

Alfred afsides.

Et kostbart Dieblik gaaer unyttet bort. Før, naar vi saaes i Frastand, mellem Tusinde, vare vi Fortrolige — her i Cenrum iiskolde Fremmede. Frisk Mod! Høit. Min naadige Frøken! det kunde maaskee synes ubeskedent, hvis jeg vover — strax — uden ret at være Dem bekiendt — dog, jeg har ofte havt den Ære at see Dem før.

Camilla undseelig.

Mig synes ogsaa næsten —

Alfred sagte.

Gud være lovet! Skyen klarer op. Høit. Taler jeg ikke med Frøken Blumau?

Camilla.

Jo, min Herre! Sagte. Men han veed ikke, hvilken er hvilken. Høit. Vi ere to Cousiner af samme Navn; hvem af os mener De?

Alfred venlig.

Jeg mener Dem, Frøken! Hvilken af de to Cousiner, veed jeg endnu ikke.

Camilla sagte.

Rigtig! Høit. Camilla, min Cousine, gaaer derhenne. Mit Navn er Eline. Justitsraad Blumau er min Stedfader. Min Moder døde fra mig, da jeg var ganske lille. Sukker. Den Arv, hun efterlod mig, trøster kun slet for Savnet af en Moder.

Alfred afsides.

Eline! søde Navn! Men hvorfor taler hun strax om sine Penge? Det kan jeg ikke lide. Dog, hun er selv forstyrret. — Jeg vover det! Høit. Tilgiv, Froken! at jeg

nytter Dieblikket, og søger at giøre en Dames Bekiendtskab, som fra det første Dieblik, jeg saae hende, har giort et uudslletteligt Indtryk paa mit Hierte. De veed det. Jeg siger Dem intet Nyt. Tidt har mit Die sagt Dem alt, hvad min Læbe kun slet og forvirret vover at gientage. De har ikke undveget mit Blik. De er ædel og uskyldig, og Deres Siæl ligger i Deres Die. Jeg føler, at jeg overtræder Velanstændigheden, ved strax i første Samtale — — De er forstemt — min Nærværelse mishager Dem. O, kiære Frøken! saaledes saae De ikke paa mig, naar et vidt Rum adskilte os.

Camilla.

Afstand forskiønner! Indbildningskraften drømmer sig Idealer. Tag nu til Takke med mig, min Herre! som jeg virkelig er.

Alfred.

Maaskee seer jeg Dem aldrig meer. Tilgiv min Fremfusenhed! Jeg har længe nok været alt for tilbageholden. Jeg har aldeles ikke vovet at nærme mig Nogen i Deres Kreds, eller at spørge om Dem. Jeg vidste kun, at De var en Frøken Blumau, og den søde Blomst i Deres Navn var mig nok.

Camilla.

De kiender altsaa ikke min Stedfader endnu?

Alfred.

Nei, kun af Navn.

Camilla.

Nu, da vil det vist være ham særdeles kiært at giøre Deres Bekiendtskab. Det er hans Fødselsdag i Dag; det er en god Leilighed, thi han seer gierne, man kommer og gratulerer ham.

Alfred.

O, Gud! De tillader mig —

Camilla munter.

Ja, hvorfor ikke det? I vort Huus komme Saamange, der ikke have større Adkomst til vort Bekiendtskab, end De. Men jeg maa dog sige Dem: lad Dem ikke forlede af min Stedfader! Thi — oprigtig talt — han elsker mig ikke meget. Han vilde gierne bestyre min Formue, og for at skræmme Beilere fra Huset, har han udspredt om mig, at jeg var uvidende, enfoldig, indbildsk — kort sagt — en Gaas.

Alfred.

Umuligt!

Camilla.

Men — De gaaer rask til Værks, og Omstændighederne staae Dem bi. Siig ham reent ud Deres Mening om mig. Det vil glæde mig, at han tvinges til at faae lidt bedre Tanker om sin Datter, naar han hører hende rose af en Mand, som han har Agtelse for.

Alfred.

Himmelske Pige! De tillader mig altsaa —

Camilla kold.

Giør hvad De vil, min Herre! men skaan mig for nøiere Forklaring. Alt, hvad jeg har at sige Dem, er, at hvis De vil vinde min Fader, saa maa De søge at sætte Dem i Gunst hos min Cousine Camilla, som kommer der tilbage. Det vil ikke falde Dem vanskeligt. Et Par venlige Ord ville være tilstrækkelige, især naar De med Overbærenhed veed at finde Dem i hendes Væsen. Thi jeg vil tilstaae Dem, hun er lidt forfængelig, og seer gierne, at man roser hende.

Alfred.

Befal over mig, Hulde! Jeg er Deres Slave.

Phillippa og Eline komme tilbage.

Camilla

gaaer den Sidste i Mode, og siger sagte til hende:

Kom, min Veninde! Som tænkt, saa skeet; han er ganske indtaget af dig.

Eline.

Er det muligt? Hun neier for Alfred, som hilser hende ærbødigt. Tienerinde, min Herre!

Alfred.

Min naadige Frøken! jeg er henrykt ved at giøre Deres Bekiendtskab. Deres Veninde har talt saa meget til Deres Roes —

Camilla.

De vil snart see, at Originalen langt overgaaer min svage Copie.

Eline.

Maa jeg spørge, hvem jeg har den Fornøielse at tale med?

Alfred.

Alfred Greenaa, Advocat.

Eline.

Ah, det er mig en stor —

Camilla.

Herr Greenaa har Lyst til at giøre Faders Bekiendtskab; synes dig ikke, det var smukt, hvis han gik op og gratulerede ham i Dag?

Eline.

O, overmaade smukt! Det vil være min Fader en sand Glæde at see Dem, min Herre!

Alfred sagte til Camilla.

Hendes Fader?

Camilla.

Hun fortalte sig, hun mener: min Onkel.

Alfred høit.

Og — dersom jeg i Fremtiden skulde behøve det, tør jeg da giøre mig Haab om, naadige Frøken! at jeg i Dem vil finde en Beskytterinde, der vil understøtte mine Bønner?

Eline.

Min Herre! det er vel meget forlangt i første Samtale.

Camilla.

Det maa du tilgive ham; det er paa Advocatmaneer. Jeg har hørt, at de Herrer ved deres Processer altid giøre store Fordringer i deres Indlæg, for at Dommerne siden kunne slaae Noget af.

Alfred venlig bebreidende.

De er haard imod mig, naadige Frøken!

Eline sagte til Camilla.

Ak, hvad det er en smuk Mand!

Camilla sukker.

Alt for smuk, desværre!

Gartneren kommer med Blomster.

Jeg kommer, som Frøkenen mig har befalt,
Med udsøgte Blomster.

Eline.

Alt godt, kiære Ven!
Bring Blomsterne hiem, og naar de er betalt,
Tag Kurven igien.

Gartneren afsides.

Har Veiret forandret sig? Før var hun mild,
Som deiligste Juni, med Himmelen blaa;
Men nu er hun graa,
Med Panden i Slud, som en Dag i April.

Eline afsides.

Hvad vover den Gartnerdreng? Giør han mig Cour?

Gartneren ligesaa.

Gud! hvor hun er suur.

Eline.

Var før jeg for høflig, for venlig maaskee?

Gartneren.

Nu falder der Snee!

Alfred til Camilla.

Jeg vover da til Deres Fader mig nu.
O, giv mig til Afsked et venligt Farvel!
Saa følger mig Held.

Camilla til Eline.

Veninde! svar du.

Eline.

At see Dem, min Herre! vil være ham kiært;
Han skiønner paa Alt, hvad at yndes er værdt.

Camilla. Eline. Philippa.

At see Dem, min Herre! vil være ham kiært;
Han skiønner paa Alt, hvad at yndes er værdt.

Camilla.

Saa skynd Dem, min Herre! saa skynd Dem kun snart,
At ei De fortryder Der' Pilegrimsfart.

Alfred sagte.

De spøger?

Camilla ligesaa.

Jeg spøger, jeg nødes dertil;
Men Alvor kun skiules af lystige Spil.

Philippa afsides.

Jeg ikke forstaaer dette selsomme Spil.
Hvad tænker Camilla? hvad mon dog hun vil?

Camilla. Alfred. Eline.
Nu vi kort maae Afsked tage;
Men vi sees jo snart igien.
Alfred og Eline.
Fremtid spaaer os lyse Dage.
Camilla for sig.
Fremtid spaaer kun mørke Dage.
Eline.
Hiertet fandt en trofast Ven.
Alfred.
De forsmaaer ei Deres Ven!
Gartneren afsides.
Først forgabet, siden vrage!
Haabet svandt som Røgen hen.
Men jeg vil mig ei beklage,
Himlen blier vel blaa igien.
Philippa afsides.
Glæden vender sig til Klage.
Kommer aldrig den igien?
Først bedraget, saa bedrage!
Hvor er nu den ømme Ven?

Anden Handling.

Et prægtigt Værelse, med Lysekrone.

Paa et draperet Bord ligge nogle Foræringer. Paa Væggen sees to store Bogstaver F. B. af Blomsterhængler. I Baggrunden en Floidor.

Blumau. Eline.

Blumau.

Ja, seer du, kiære Ellen! dine 40,000 Daler drage bestandig Friere til Huset; men hvem er det? Letsindige, forvildede unge Mennesker, uden Formue, Rang, Embede. Hvad kan det hielpe? Hvorfor, troer du, Fluerne stimle hen til Honningkoppen? Er det af Kiærlighed til Koppen? Nei, paa min Ære! kun til Honningen, der er i. Men det er en farlig Ting, saadan at sætte Honning hen i Vinduet. Man har Exempler paa, at slikmundede Børn ere forgiftede deraf.

Eline.

Men, Papa! her tale vi jo ikke om Børn, men om voxne Folk; ikke om at forgiftes, men om at giftes. Jeg forsikkrer Dem, der kommer med det første en ung Mand, som De Intet vil have imod; men det vilde være indiscret endnu af mig at nævne ham.

Blumau.

Ja, mit Barn! jeg er kun din Stedfader; men du veed, jeg staaer paa dit Bedste, som om jeg kunde være din kiødelige Fader. Det var jo ogsaa min Broder.

Eline sagte.

Ja, vist staaer han paa mit Bedste, det faaer jeg at føle.

Blumau lytter.

Men kommer der ikke Nogen op ad Trappen? Det er vist Giesterne.

Eline.

Nei, endnu ikke. De forsamle sig nede i Stuen, og saa komme de op paa een Gang og synge Geburtsdags-verset, hvorpaa Papa triner ud af sit Cabinet.

Blumau.

Jeg maa da affectere en vis Forbauselse ved at op-dage dette Bord med Gaverne, og mit Navn derhenne paa Væggen. Men har du nu ogsaa sørget for en brillant déjeuner à la fourchette?

Eline.

Det forstaaer sig. Den virkelige Skildpadde damper alt i Solvfadene.

Blumau rort.

O, det er dog sødt, at fødes til Verden! Livet er dog skiønt, naar man nyder det paa en værdig, behagelig Maade.

Eline.

De delicateste Vine, en skion Taffelmusik.

Blumau.

Den Frokost vil svie til min Lomme.

Eline.

Det gaaer jo af mine egne Penge, Papa!

Blumau.

Ja, men jeg skal dog giøre Udlægget.

Eline.

Den Bagatel!

Blumau.

Nu — „wer wollte sich mit Grillen plagen, so lang uns Lenz und Jugend blühn", siger Hölty. Men jeg hører et forfærdeligt Rabalder paa Trappen; nu maae de vist være i Anmarsch.

Eline.

Ja, nu er det Alvor. Nu maa jeg bede Papa retirere ind i sit Cabinet.

Blumau.

Jeg sidder i Forretninger til op over Ørerne.

Gaaer.

Chor
af Tanter, Onkler, Fættere og Cousiner.

Paa denne kiære Fødselsdag
Vi nærmer os i Vennelag
Den elskte Onkels Arnested,
Og frydes høit derved.

Eline.

Velkommen, mine naadige Tanter, Onkler, Fættere og Cousiner! Nu kommer Papa strax. Han veed slet ikke, at det er hans Geburtsdag, og jeg tænker, vi skulle surprenere ham paa en ret behagelig Maade. Ville De være saa gode at synge lidt endnu, saa hører han Dem nok; thi han sidder i Forretninger til op over Ørerne.

Chor.

Paa denne kiære Fødselsdag
Vi nærmer os i Vennelag —

Blumau raaber indenfor:

Ellen! Ellen! hvad er det for en Støi? Jeg kan ikke have Ro til mit Arbeide.

Eline

aabner Doren til Cabinettet.

Aa, Papa! der er nogle gode Venner af Familien, som gierne vilde have den Ære at hilse paa Dem i Formiddag, hvis De har Tid.

Blumau.

For mine Venner har jeg altid Tid. Om Forladelse, nu kommer jeg strax.

Han kommer ud, og stiller sig hoist forundret an.

Chor i en triviel Melodie.

Held og Lykke, Lyst og Glæde,
Ædling! smile paa din Vei!
Du paa Roser stedse træde,
Lilier og Forglemmigei!
Fra dit Hierte Sorger vige!
Taarer i vort Die staae;
Lad da nu vor Taushed sige,
Hvad ei Læberne formaae!

Fortissimo med alle Instrumenter.

Lad da nu vor Taushed sige,
Hvad ei Læberne formaae!

Blumau

tager sit Lommetorklæde frem, og tørrer sine Øine.

Jeg føler mig inderlig bevæget — overrasket, mine høistærede Venner! En dyb Følelse giennemtrænger mig, og giør det til Umulighed, at tolke, hvad der foregaaer i mit Indre. Er det muligt? Det er min Geburts — min Fødselsdag, vilde jeg sige. Tredsindstyve Aar! De ere svundne som en Drøm. Men, Eline! var det ret, at lade

din Fader i Uvidenhed? Veed du ikke, at en alt for pludselig Glæde — Aa, Herregud! der have de hængt mit Navn in effigie. Jeg maa græde som et Barn.

Nogle.

Den gode Mand!

Andre.

Et fortræffeligt Hierte!

Chor.

Gunstigst vilde De behage
Vore Gaver at modtage,
Skiondt Værdien ei er stor.

Blumau.

Ak, min Tunge mangler Ord.

Eline.

Meerskumspiben, Sælhundsposen,
Tegnebog brodeert med Rosen
Af Elines Haand modtag!

Blumau

lægger hendes Haand paa sit Bryst.

Datter! fol mit Hiertes Slag.

En Tante.

Ulden Brystdug, god til Vinter,
Kniplet af mig selv, see her!

En Onkel.

Du har gode Fugleflinter,
Tag endnu dog denne der!

En Niece.

Ei forsmaae min Onkel vilde
Denne grønne Floils-Casquet?

En Neven.

Vilde vel min Onkel spille
Skak iblandt paa dette Bræt?

En Fætter.
Dersom du paa Veien trues,
Var en Stok vel ei saa slem?

En Anden.
Disse Sporer paa kan skrues,
Og behøve ingen Rem.

En Svoger.
Jeg har ingen Sølverbarrer,
Ven! at byde dig i Dag;
Paa en Kasse med Cigarrer
Kaster du vel ikke Vrag?

En ung Pige.
Tre Par Handsker!

En gammel Kone.
Eet Par Briller!

Blumau.
Kiære! seer, min Taare triller.

Chor.
Vore Gaver ei forsmaa!
Ord for os vil ikke flyde;
Fortissimo.
Lad da denne Taushed tyde,
Hvad ei Læberne formaae!

Blumau.
Tusind Tak! Gud velsigne Dem! Jeg føler mig alt for uværdig til denne Deeltagelse og Opmærksomhed. Den kommer saa par bricole. Imidlertid, inderlig velkomne! Det gior mig kun ondt, at vi intet Godt have at byde Dem igien. Det skulde da være, at Eline havde sørget for en Frokost paa egen Haand.

Eline.

Kan De tvivle derom, Papa?

Hun gaaer hen, og lukker begge Fløidøre op; man seer et prægtigt Taffel, og hører en brillant Taffelmusik.

Blumau.

Åk, det kiære Barn! hun har dog et godt Hierte, og er mig inderlig hengiven.

En Onkel.

Ja, det er virkelig en allerkiæreste Pige.

En Tante.

Snak mig ikke om min lille Ellen! Det er en Perle.

En Fætter sagte.

Der gives ogsaa uægte Perler.

En Niece.

Tante maa ikke sige Ellen, men Eline.

Tanten.

Lær du mig ikke, hvad jeg skal sige, Mamsel! Jeg skal frabede mig, at du altid retter paa min Udtale.

Onkelen.

Nu, saa lad os da i Guds Navn gaae til Bords, og drikke det lille Barns Skaal.

Eline skielmsk.

Maaskee der bliver endnu en Skaal at drikke.

Onkelen.

Hvordan det, mit Godt?

Eline.

De maa forlade mig, det er en Hemmelighed; men den bliver opklaret, inden vi vide et Ord deraf.

En Tiener kommer, og hvisker Blumau Noget i Øret.

Blumau fortrædelig.

Aa Herregud, hvad vil nu han? Han er jo ingen Lem af Familien.

Eline.

Hvem er det?

Blumau.

Den unge Advocat Greenaa.

Eline.

Tal De kun med ham, Papa! Hvem veed, hvad det er godt for? Halvsagte. Hvad han ikke er, kan han maaskee blive.

Hun gaaer med Selskabet, Floidorene lukkes.

Blumau ene.

Skulde det være muligt? Den unge Greenaa! Det var i det mindste en Svigersøn, man havde Ære af. Men hvor han kan falde paa — Dog, Kiærligheden er blind. A la bonne heure! Men jeg vil dog vare ham i Tide, hvad jeg altid pleier med min Steddatters Friere.

Alfred kommer, og hilser ærbodigt.

Jeg veed ikke, om jeg har den Ære at være kiendt af Herr Justitsraaden?

Blumau tager venligt hans Haand.

Den unge Advocat Greenaa?

Alfred.

De kiender formodentlig min Onkel?

Blumau.

Gamle Jørgen Greenaa! hvo kiender ikke ham? Han var Deres Mentor, og er det vel endnu.

Alfred.

Sandelig, jeg er min Farbroder uendelig forbunden. Skulde han skade mig med Noget, saa var han uskyldig; saa var det, fordi jeg, som hans Brodersøn, vækker Forventninger, som jeg ikke er i Stand til at opfylde.

Blumau.

De er beskeden. En sielden Dyd hos et ungt Men-

neske! O, De kan aldrig troe, hvor det glæder mig, at træffe Beskedenhed hos unge Mennesker.

Alfred.

Det er en behagelig Egenskab baade hos Unge og Gamle, Herr Justitsraad! Tillader De, at jeg gratulerer Dem paa Deres Fødselsdag?

Blumau.

Jeg takker Dem meget, jeg takker Dem meget for Deres Opmærksomhed, min unge Ven!

Alfred.

Jeg er maaskee ikke saa ung, som Herr Justitsraaden troer.

Blumau.

Nu, De kan dog ikke være over en to à tre og tyve Aar.

Alfred.

Jeg er ikke langt fra de tredive.

Blumau.

Er det muligt? Nu, der slægter De atter Deres Onkel paa, en Gubbe paa 70, og som dog ikke lader til at have meer end 60 paa Bagen. Det var ret! Man maa altid være ti Aar yngre, end man er, saa bliver man aldrig for gammel.

Alfred.

Men om jeg ogsaa kunde tage ham til Mønster i alt Andet, saa er der dog een Ting, jeg ikke agter at ligne ham i.

Blumau.

Og det er?

Alfred.

Min Onkel er Pebersvend.

Blumau.

Og det vil De ikke være? Nu, det er der jo gode

Raad for. Hvad skulde der være i Veien, naar De har fundet en Pige, som De holder af, og som ynder Dem?

Alfred.

Saa manglede dog endnu Et.

Blumau.

Og hvad?

Alfred.

Faderens Samtykke.

Blumau.

Skulde det være vanskeligt at faae?

Alfred.

Det maa De selv besvare.

Blumau.

Hvordan, min unge Ven?

Alfred.

Jeg elsker Deres Steddatter.

Blumau.

Er det muligt? min Eline?

Alfred.

Paa hende tænker kun min Aand,
I hvor jeg gaaer, hvorhen jeg træder.
Et sagte Tryk af hendes Haand
Er mere værd, end alle Glæder.
Et Smiil paa hendes Læbe sødt —
Og al min Sorg og Frygt forsvinder.
Naar hendes Die mit har mødt,
Da farver Haabet mine Kinder.

Men stundom, naar en dunkel Sky
Den lyse Pande mørk omtaager,
Maa jeg forstemt og modløs flye
Til dunkle Lund, hvor Maanen vaager.

Min Barndomsven, den runkne Eeg,
Jeg haabløs maa til Hiertet trykke;
Da Maanen staaer saa kold, saa bleg,
Saa fiern, saa fremmed, som min Lykke.

Blumau.

Det var meget! Skulde Eline have giort slig Virkning paa en ung Mands Hierte?

Alfred.

Jeg er sikkert ikke den første Frier, Herr Justitsraad!

Blumau.

Nei, her har været over en Snees; men jeg gav dem alle Løbepas, thi jeg mærkede nok, hvad Magnet der trak. Naar en Pige i vore Dage har nogle Skillinger —

Alfred.

Jeg forsikkrer Dem, det er ikke den Magnet, som trækker mig.

Blumau spøgende.

Ja, naar det ikke er Magnetisme — Electricitet, synes mig, kan det endnu mindre være.

Alfred i samme Tone.

Der gives baade en positiv og en negativ Electricitet; den stedfaderlige, eller frastødende, pleier undertiden at være af sidste Slags.

Blumau.

I Grunden er der jo intet Væsenligt at klage over lille Ellen. Som overalt, hvad det Væsenlige angaaer — det er ikke værd at tale om.

Alfred.

Forlad mig, jeg er ganske af den modsatte Mening.

Blumau.

Det kan jeg tænke, siden De er forelsket. Men Eline er jo ogsaa en ret smuk Pige, og hun har en deilig Syngestemme.

Alfred.

Naa, saa den har hun dog?

Blumau smilende.

Og saa har hun 40,000 Daler.

Alfred.

Jeg fortiener selv meget som Advocat, og jeg skal arve min Onkel.

Blumau.

Nu forstaaer jeg Dem: Hvor godt Folk er, komme godt Folk til; De gifter Dem for Penge. Siig det kun reent ud! Jeg vil være lige saa oprigtig: Det har jeg paa min Ære ogsaa gjort. Men ved Tidsomstændighederne er jeg kommen paa Knæene.

Alfred.

Jeg spørger ikke om hendes Formue.

Blumau.

Jeg har nydt Renterne deraf hidindtil. Naar hun bliver gift, er det forbi. Dette Tab vilde ruinere mig.

Alfred.

Jeg lader Dem nyde Renterne af Deres Steddatters Formue, saalænge De lever.

Blumau omfavner ham.

O, du Phønix af en Elsker! Saa skal De saa Gud ogsaa have hende, som hun staaer og gaaer.

Alfred.

De giør mig usigelig lykkelig.

Gjesterne komme ind med Glas i Hænderne.

Tanten.

Kan man troe Rygtet? Maa man stole paa en lille Skielm, som har sladdret af Skole?

Blumau.

Har I hørt det, mine Venner? Nu, hvad siger I?

Onkelen.

Hvad vi sige? Vi sige Amen! til Lykke og Velsignelse! Seer du ikke, vi komme med Glassene i Hænderne? Lad dem klinge! De ere mere veltalende, end vi. Vor Glæde er stum; det veed du allerede fra før af.

Alfred henrykt.

Eline! søde Pige! Kan jeg troe min Lykke?

Onkelen.

Hvad have vi videre Vidnesbyrd behov? Der have vi Brudgommens egen Tilstaaelse.

Blumau.

Men hvor er Bruden?

Tanten.

Hun er saa undseelig, den lille Stakkel. Hun staaer bag Døren derinde med de unge Piger. De omgive hende i en tæt Ring, for at fritte hende ud.

Blumau.

See, der kommer hun!

De unge Piger komme med Eline, som skiuler sig mellem dem.

Tanten.

Skam dig ikke, lille Ellen! bliv ikke rød. Det er jo en ærlig Sag. Vi skal alle den Vei; det er Livets Bestemmelse.

Eline sagte.

Giør mig dog ikke saa undseelig! Jeg er ganske forstyrret i Hovedet. Det er alt for tidligt. — Jeg bad Tante dog saameget om ikke at forraade mig. Jeg har jo intet Afgiørende sagt.

Alfred.

Min Eline! hvor er hun?

Blumau.

Der staaer hun.

Alfred

farer forfærdet tilbage, ved at see hende.

Hvor? Hvad? Hvem? De Frøken Eline?

Tanten.

Eller Ellen, det kommer ud paa eet. Vælg selv Navnet, min Herre! efter Deres egen Smag.

Alfred.

Justitsraad Blumaus Datter?

Onkelen.

Eller Steddatter; det kommer altsammen ud paa eet.

Alfred afsides.

Gud! hvilken Snare! Skrækkelige Bedrag!

Blumau.

Hvad forundrer De Dem over?

Onkelen.

Omfavn Deres Brud, min Herre! Vær ikke undseelig, fordi vi ere saa mange her tilstede.

Tanten.

Glæden giør ham ganske tummelumsk i Hovedet.

Alfred

i den hoieste Bestyrtelse og Forlegenhed.

Tilgiv!

Holder sit Torklæde for Ansigtet.

Eline.

Hvad fattes Dem?

Alfred.

Næseblod! Jeg maa et Øieblik ud i den fri Luft.

Han styrter ud.

Chor efter en lille Pause.

Angrer han, hvad han har lovet?
Bryder han igien sit Ord?
Som for et Medusahoved
Blegnet han tilbagefoer.

Onkelen og Tanten.

Kiærlighed ham kun bevæger.
Han er din og evig din!

Blumau halv sagte.

Hvad betyde disse Streger?

Onkelen.

Fylder Glassene med Viin!
Alle synes vel om Tingen.
Skienker i til bredfuldt Maal,
Drikker ved Krystallets Klingen
Brudeparrets Høitidsskaal!

Eline affides.

Ak, hvor er han huld og deilig!
Men hvi mon han mig forlod?

Blumau.

Aldrig mere ubeleilig
Kom mig noget Næseblod.

Chor.

Alle synes vel om Tingen.
Skienker i til bredfuldt Maal,
Drikker froe ved Glassets Klingen
Brudeparrets Høitidsskaal!

De gaae ind.

En lille Hauge,
omgivet af Bygninger og Mure, som bedækkes af gronne Hækker; et Steenbilled staaer i en Fordybning, skiult af Buske.

Camilla. Philippa.

Camilla.

Nu er jeg rolig. Man nyder dog Livet meget mere, naar man ikke er forelsket. Kiærligheden er en Feber; den viser os Alting i et falskt Lys, og røver Hiertet alle virkelige Glæder for lutter taabelige Indbildninger.

Philippa.

Camilla! jeg vil ikke trættes med dig om Kiærlighed; endnu kiender jeg den ikke af egen Erfaring. Men saa meget veed jeg, medens du elskede, var du mild og venlig, og nu forstyrrer Vrede og ængstlig Uro dit Hierte.

Camilla.

Jeg er urolig efter at vide Udfaldet af Herr Advocatens Visit hos min Onkel.

Philippa.

Hvad har du giort! Indbildt ham, at du var din Onkels Datter, at du var Cline! Dersom han nu frier til hende hos hendes Fader, i den Tanke at det er dig?

Camilla.

Saa er det atter et plumpt Fusentasteri, hvis Udfald han maa takke sig selv for.

Philippa.

Grumme Pige! Jeg kiender ikke min Camilla igien.

Camilla.

O, hvis du havde kiendt mig ret før, Philippa! saa kiendte du mig ogsaa nu. Jeg er saaret, dybt saaret; fornærmet, dødelig fornærmet. Thi jeg har elsket, inderlig elsket ham, medens han hyklede Følelse for mig, berøvede

en uskyldig Pige sin Ro, og drev det hierteløseste Spil, for at tilfredsstille sin Forfængelighed. For ham er Amor en uforskammet Dreng. Velan, saa lad nu Uforskammenheden finde sin Løn og sin Straf. Var han dristig nok til strax i første Dieblik at tale til min Onkel om sin Kiærlighed — fordi han nu troer, at jeg er en Pige med Formue — er da ikke et sligt Lapseri slig en Ydmygelse værd?

Philippa.

Men det ydmyger ogsaa Eline.

Camilla.

Hendes uafladelige Uartighed mod Andre forpligter Ingen til Delicatesse mod hende. Hun bliver ikke latterligere derved, end hun allerede var. For Resten har jeg slet ikke giort det for at hevne mig paa hende; thi hendes fiantede Væsen kan ikke fortørne mig.

Philippa.

Og hvis nu det hele Fiendskab til Alfred endnu blot kom af en Misforstaaelse?

Camilla.

Ikke engang mit Navn kiendte han; tænk dig, ikke engang mit Navn!

Philippa.

Men du kiendte jo heller ikke hans, vidste jo heller ikke, hvem han var.

Camilla.

En Pige maa finde sig i tusinde Indskrænkninger. Hvad vover hun? Men en Mand —

Philippa.

Er ved slige Leiligheder ikke saa klog og behændig, som et Fruentimmer. Kiærlighed er i Stand til at forvirre de bedste Hoveder; den forfører de klogeste Folk til at handle

bagvendt, og fra en overdreven Forsigtighed og Selvtvang hele Aar falde de undertiden pludselig med Døren i Huset.

Camilla.

Nei, hans Spøg i Samtalen med den gamle Onkel i Morges var for plumpt, for koldt, for haanligt, til at han nogensinde har kunnet elske mig. Saaledes taler man ikke om en kiær Gienstand. Jeg har aldrig forstyrret hans Sovn eller hans Spiselyst! Naar jeg saae paa ham, var han af Høflighed nødt til at see paa mig igien!

Philippa.

Ja, det sagde han rigtig nok. Men nu hans Opførsel i din Nærværelse! Jeg saae Kiærlighed til dig i hans Die. Saaledes bærer ingen Mand sig ad, som ikke er forelsket.

Camilla.

Forelsket? en Smule forelsket? Ih nu, hvorfor ikke det? Det vil jeg gierne troe. Men den fornærmer mig endnu meer end Kulde, denne kortblussende, falske, egenkiærlige Straaild, der hvert Dieblik flammer, og gaaer ud igien, ligesom Omstændighederne fore det med sig. Gud bevare mig for saadan en Mand! Vee den Yngling, der spiller Boldt med en uskyldig Piges Hierte, og ved sit Lefleri vækker en alvorlig Lidenskab i hendes Barm! Han fortiener Foragt, han fortiener en saadan Ydmygelse.

Philippa.

Du er bleg, Camilla! Du befinder dig virkelig ikke vel.

Camilla.

Det siger Intet. Lad mig kun blive syg, lad mig døe! hvad har jeg meer at leve for i denne Verden?

Philippa.

Saa sandt jeg lever, der kommer han.

Alfred kommer.

Camilla.

Lad os flye! Hun vil gaae.

Alfred med Fatning og Folelse.

Et Dieblik, Frøken! Jeg har kun et Ord at sige Dem, og De seer mig aldrig meer.

Hver anden Fryd var tom og mat,
Mig bandt kun Kiærlighedens Glæde;
Hvor ei min Elskte var tilstede,
Var Vaaren kold, og Dagen Nat.
Det gamle Sagn om Engle smaae
Igien mig sværmerisk oplued;
Jeg drømte, jeg en Engel skued,
Naar, Grumme! jeg dit Aasyn saae.

Men du har kold din Ven forraadt.
Den skiønne Ild, som varme skulde,
Den blev et Spil kun for din Kulde.
Du har Naturen overtraadt.
Min Barm er saaret, sønderslidt.
Jeg vil ei tæres hen af Nøden;
I fremmed Land jeg søger Døden.
Camilla! see — det Værk er dit!

Han gaaer.

Camilla

vrider fortvivlet sine Hænder.

O, jeg har syndet! Jeg har miskiendt ham. Meer end Beviis, meer end tydelig Forklaring har hans Blik, hans Folelse, hans dybe Sorg talet og forsvaret sig for mit Hierte.

Philippa.

Saa lad mig hente ham tilbage!

Camilla.

Nei, for Guds Skyld ikke! Hvormed kan jeg giøre min Brøde god? Han tilgiver mig aldrig. Jeg har beskæmmet ham, givet ham til Priis for Hevn, Forfølgelse, Latter og Spot.

Philippa.

Stakkels Veninde! Sagde jeg det ikke nok?

Camilla.

Kun af Kiærlighed til mig søgte han at føre sin Onkel bag Lyset.

Philippa.

Og af Kiærlighed til ham førte du ogsaa din bag Lyset. Kiærlighed anklager og undskylder eder begge. Du er forstyrret; jeg maa tænke og handle for dig. Hvordan vi faae den Knude løst, som din Heftighed har knyttet, veed jeg endnu ikke. Men — I elske hinanden — det er Hovedsagen. Et Øieblikks Ubetænksomhed, et overilet Skridt skal hverken skille dig ved dit gode Navn eller din Lykke. Jeg vil gaae til den gamle Greenaa; det er en klog, fornuftig Mand, han vil bringe Sagen i Rigtighed.

Camilla.

Hvorledes? du flyer til den, som Alfred søgte at undflye?

Philippa.

Af hans Tale hørte jeg, at han er en godmodig gammel Mand. Vor Tillid vil forsone ham, og han vil ikke giøre sin Brodersøn ulykkelig.

Camilla.

Og om vi ogsaa forsonede ham — Alfred forsone vi aldrig!

Aldrig han kan mig tilgive;
Stolt han sig føler, som Mand.
Løs han sig fra mig vil rive,
Iler til fremmede Land.

Philippa.

Elskov paa Flugten ham følger,
Spirer i Hiertet paa ny,
Agter ei Bierg eller Bølger.
Hvo vil for Kiærlighed flye?

Camilla.

Snart skiller tusinde Mile
Mig fra mit Haab og mit Mod.

Philippa.

Fuglen saa langt ei vil ile,
Den har en Traad om sin Fod.

Camilla.

Natten skal høre min Klage,
Ensomhed dele mit Savn.

Philippa.

Kiærlighed vender tilbage
Snart i Forsoningens Favn.

De gaae.

Tredie Handling.

Værelse hos den gamle Greenaa.

To fremmede, en stor fiirskaaren Mand, klædt som en Matros, og en lille tynd Person i en graa Kiole, tarvelig men reenlig, staae hver i sit Vindue, vente og tie længe stille; endelig siger

Den Første.

Han bliver farlig længe borte i Dag, den Procurator.

Den Anden.

Han har meget at løbe om, skal jeg sige os; han tager paa Landet i Morgen.

Den Første forundret.

Hvad Fanden er det? seer jeg ret? det er jo min kiødelige Broder, Jeremias Preen.

Jeremias kold og misfornøiet.

Morten Preen! er det dig! er det muligt? Jeg troede, du var druknet for' længe siden.

Morten med Lune.

Jeg skulde druknes, men fik Pardon, og reddede mig i Skibbrudet paa en Biælke.

Jeremias sagte.

Det var nok en Galgebiælke. Høit. Naa, det er mig kiært. Hvordan befinder du dig?

Morten.

I lang Tid har jeg neppe havt det, saa jeg kunde ligge tør. Men nu er jeg ovenpaa.

Jeremias.

Det er mig kiært.

Morten.

Jeg har saa meget, jeg kan drikke op i otte Dage. Mere forlanger jeg aldrig forud.

Jeremias.

Alting øder du op i otte Dage? Du er endnu den Gamle, seer jeg.

Morten.

Og du er endnu ikke bleven yngre, seer jeg.

Jeremias.

Naar nu de otte Dage ere omme, hvad saa?

Morten.

Saa kommer næste Uge; i den har jeg gode Udsigter.

Jeremias.

Hvorledes det?

Morten.

Det skal jeg fortælle dig; saa have vi Noget at bestille, til Procuratoren kommer. Hør, hvad der er passeret mig siden sidst. Da jeg intet mere havde, og du intet mere vilde laane mig —

Jeremias.

Jeg gav dig hundrede Rigsdaler paa den Condition, at du aldrig skulde incommodere mig oftere, og reise din Vei.

Morten.

Giorde jeg ogsaa; reiste til Batavia — faldt i Vandet — var nær slugt af en Crocodil — kom op — fik Colera morbus — blev frisk — fortiente Penge — reiste hiem — leed Skibbrud under Norge — blev fastet op paa

Bergens-Kyst, vaad som en druknet Muus, fattig som en Kirkerotte.

Jeremias.

Det var haarde Conditioner.

Morten.

Gik paa Biørnejagt — lærte at kiende en polsk Biørnetrækker, herlig Karl! sandt Genie! — hialp ham at tæmme to Biørne og at faae dem til at dandse paa Bagbenene — drog i Compagnie med dem giennem Sverrig, Finland og Lifland — kom i Klammeri med ham i en Kro, vi sloges, skiltes ad — beholdt den ene Biørn — traf i Rostock Entrepreneuren for en Bande Abekatte, en vims Kiæltring, der ikke bærer Vand mod min Biørnetrækker — slog mig sammen med ham, og kommer nu til Kiøbenhavn, for med den høie Øvrigheds Tilladelse at oprette et Morskabstheater uden for Østerport.

Jeremias.

Hvad for Noget? Du vil opføre Biørne- og Abekatte-Comødier?

Morten.

Og Tragødier med; Biørnen kan ligge mausetodt. Men vore Balletter er det Bedste, især Gullivers Reise til Lilliput. Biørnen er Gulliver, og Abekatterne Lilliputterne. Det gaaer prægtigt, maa du troe.

Jeremias.

Nei, det er for galt! Det kan jeg ikke tilstede.

Morten.

Hvad smaasnakker du? Er det dig ikke tilpas?

Jeremias.

Nei, paa ingen Maade. En agtet, stræbsom Borgermand, der har Sit paa det Tørre, og med Tiden kan giøre

sig Haab om en lille Rang, skulde have en Broder, der var Biørnetrækker og Abekattecomødiant?

Morten.

Ja, hvordan vil du blive af med mig?

Jeremias.

Jeg vil kiøbe dig til at forandre dit Navn.

Morten.

Ja, hvad giver du mig?

Jeremias.

Hundrede Daler.

Morten.

Top! Faaer jeg hundrede Daler, saa lover jeg, at jeg aldrig meer skal kiendes ved dig, og forandre vort adelige Familienavn Preen til Syl, Spandrem, eller hvad dig lyster.

Jeremias.

Velan! jeg giver dig dem paa den Condition.

Morten.

Bravo! Nu kan man dog see, at du er min Broder, og mener mig det ærligt.

Jeremias.

Nei, for Pokker! det er just det, Ingen maa see.

Morten.

Der seer det jo heller Ingen, uden vi.

Jeremias

omfavner og kysser ham mechanisk.

Nu, saa takker jeg da hierteligt for alt hidtil beviist Slægtskab og Broderskab, som hermed opherer, og ikke behøves meer. Pengene kan du lade hente, naar du reiser fra Byen. Fra nu af maae vi ogsaa sige De til hinanden.

Morten.

Som De behager.

Jeremias.

Hvad maa man herefter have den Ære at kalde Dem?

Morten.

Mit Navn er Syl, til Tieneste.

Jeremias bukker.

Ærbodig Tiener, Herr Syl!

Morten ligesaa.

Skyldigste Ditto, Herr Preen! Ak, hvorfor leve vore salig Forældre dog ikke endnu? De sloges selv tidt, men elskede hinanden dog ret af Hiertet. En saa inderlig Afsked mellem deres Børn vilde have trunget dem Vandet af Dinene.

De bukke for hinanden. Morten skraber ud tilbage med Benet, i det han vender sin Broder Ryggen. De gaae hver hen i sin Krog igien.

Jørgen og Alfred Greenaa komme, fulgt af en Sværm Mennesker.

Chor.

Ak, Herr Greenaa! vel, De kommer;
Vi har længe paa Dem biet.
Jeg vil stedes for en Dommer.

Jørgen.

Nu begynder Litaniet.

Alle i Munden paa hinanden.

Her er talende Beviser. —
Nu jeg ikke længer venter. —
Skal jeg taale hans Sottiser? —
Han betaler mig ei Renter. —
Jeg er meget Dem forbunden,
Hvis De kan mig Ret forskaffe. —
Han har slaaet mig paa Munden,
Bør nu Loven ei ham straffe? —

Jeg min Sag kan aldrig tabe. —
Mener De, at jeg kan vinde? —
Tænker han, jeg er hans Abe? —

Chor.

Jeg vil hevnes paa min Fiende!

Jørgen.

Mine Damer! mine Herrer!
De i Dag mig maa undskylde.

Tutti.

Det Processen kun forværrer,
Hvis den lægges paa en Hylde.

Jørgen.

Ganske sikkert jeg i Morgen
Høre vil, hvad Hver kan sige.

Chor.

Ak, hvis selv Dem trykte Sorgen!

En Pige.

Hielp mig dog! Jeg arme Pige,
Jeg Elendigste paa Kloden!
Slig en Tort vil han mig vise?

En Kiærling.

Hun har traadt min Kat paa Foden,
Og det var kun af Malice.

Jeremias Preen.

Han opfylder ei Contracten.

En Kone.

Han mig banker efter Tacten.

En Mand.

Skil mig ved den Grippenille!

Morten Preen.

Troer De, jeg faaer Lov at spille?

Jørgen.

Mine Damer! mine Herrer!
De i Dag mig maa undskylde.

Chor.

Det Processen kun forværrer,
Hvis den lægges paa en Hylde.

Jørgen stamper utaalmodig.

Giør mig vred ei i Parykken!
Troer I, jeg er eders Slave?

Manden.

Vredes han, saa vendes Lykken.
Lad i Dag da Fred ham have.

Jørgen.

Til i Morgen!

Chor.

Til i Morgen
Vil vi alle glemme Sorgen.
Naar i Morgen ventes vi?

Jørgen.

Saa imellem Ni og Ti.

Chor.

Svigt os ei med Haabets Anker!

Jørgen.

Ei paa een Dag bygtes Rom.

Chor.

Godt Salarium der vanker,
Hvis der vanker gunstig Dom.

De gaae.

Alfred.

Stakkels Onkel! de stimle jo omkring dig, som Spurvene om Kirsebær, som Makrel om en Mand, der falder i Vandet, for at fortære ham levende. Hvor jeg beklager

Dem! Hvor jeg hader en Beskiæftigelse, der sætter et ærligt Hierte daglig i den ubehageligste Forbindelse med den finere og grovere Pøbel!

Jørgen.

De fleste af disse Narre sender jeg til Forligelses-commissionen; adskillige forliger jeg selv strax, ved at tale dem til Rette. En Advocat maa ikke giøre sig kostbar, maa høre Alle, som ville betroe sig til ham; derved vinder han i Popularitet. Desuden have mine Commissioner ogsaa i en Række af Aar indbragt mig en artig Skilling, og, som jeg haaber, til alle Parters Fornøielse.

Alfred.

Nei, jeg vil ikke længer være Klammeriets Haandlanger. Menneskene lade sig ikke tale til Rette, man maa tvinge dem.

Jørgen.

Det var at tage sig selv til Rette, min Søn. Glem ikke Lovens første Bogs første, tredie.

Alfred.

Jeg siger Dem, jeg vil ikke leve meer af Andres Jammer.

Jørgen.

Hvordan Fanden vil du da leve? Lever ikke bestandig den Ene af den Andens Jammer? Hvad gavnede Doctoren, hvis der ingen Syge vare? Præsten, hvis der ingen Syndere vare? Philosophen, hvis der ingen Dosmere vare, og Soldaten, hvis der ingen Cujoner vare?

Alfred.

Jeg vil ikke være en flau Balsom paa Saaret; jeg vil sveises ind i Staalet paa det Sværd, som afhugger Skaden. Min Beslutning staaer fast: jeg gaaer til Morea, jeg strider for Grækerne.

Jørgen.

Du giør Fanden heller. Jeg haaber dog ikke, den løgnagtige Namsels Uforskammenhed har giort dig til en Giek og til en Fusentast. Jeg tænker, den har aabnet dine Øine, lært dig, hvad Kiærlighed er, og at være fornuftig.

Alfred.

Nei, aldrig skal jeg bande Kiærligheden! Hvad kan den uskyldige Amor for, at jeg tog et Blus i Mosen for hans Fakkel? Jeg siger endnu: kun Kiærlighed giør ædel. Det var Mænd, som aldrig elskede, der bleve Jordens Skræk og Plageaander. Hvorfor kiender Ærgierrigheden ingen Grændser? hvi giør Egennytten intet Offer? hvi leder Fanatismen til Grumhed og Forfølgelse? hvi svækker Vellysten Kraft og Ære? Fordi Egoisten kun elsker sig selv; fordi Sværmeren, uden en skiøn Gienstand, kun griber efter et tomt Begreb; fordi den grovere Sands ingen Skranker kiender, naar den savner Følelsens advarende Engel. Nei, Kiærlighed! du knuser mit Hierte, men jeg skal aldrig forbande dig. Jeg gaaer til Grækenland, til det Land, som først lærte Europa at tænke og føle; og det Hierte, som en grusom Pige forskød, offrer jeg nu hele Menneskeheden.

Han gaaer ind i Sideværelset.

Jørgen.

Det er Alvor, mærker jeg. Hvad i al Verden skal jeg nu giøre med ham? Jeg lod være at gifte mig, for ikke at have Sorg af mine Børn, og nu kommer den ligefuldt, thi jeg elsker den Dreng, som min kiødelige Søn, og det skærer mig i mit Hierte, at han har tabt sin til Datum gode sunde Forstand, og er bleven en Nar, ligesom alle de Andre.

En Tiener kommer.

Herre! her er en Dame udenfor, som paastaaer, at

hun endelig strax maa tale med Dem, skiøndt jeg sagde hende, at De ingen Tid havde.

Jørgen.

En Dame? Er hun ung og smuk?

Tieneren.

Smuk? Det har jeg ikke seet efter. Det pleier Herren jo ikke at bryde sig om. Skal jeg gaae ud og see paa hende, hvordan hun seer ud?

Jørgen.

Dosmer! Lad hende komme ind.

Tieneren gaaer.

Jørgen.

Det er ganske vist denne Frøken Blumau, der har beskæmmet min Brodersøn i Morges, og nu kommer for at undskylde sig. Men lad hende komme; hun skal finde Mand for sig.

Philippa træder frygtsom ind.

Tienerinde, min Herre!

Jørgen afsides.

Ja, vist er det hende. Smuk er hun, og forlegen og ængstelig er hun ogsaa. Bi kun, Mamsel!

Philippa.

Min Herre! jeg kommer til Dem i et for mig høist ubehageligt Ærinde; men Pligt og Venskab byder mig det.

Jørgen.

Maa jeg tage mig den Frihed, at spørge Frøkenen: var det ikke hende, som spadserede i Morges i Kongens Hauge med en anden Dame, da jeg gik derigiennem med min Brodersøn?

Philippa.

Jo, min Herre!

Jørgen.

Fy, De maae skamme Dem i Deres Hierte! Og De vover at komme for skikkelige Folks Øine efter saadan en Streg? Veed De vel, at den, der fornærmer min Brodersøn, fornærmer ogsaa mig?

Philippa.

Min Herre! jeg har ikke i Sinde at fornærme Dem.

Jørgen.

Nei, men det er allerede skeet paa den eclatanteste Maade. Og til hvad Ende? Har De ikke prostitueret Dem selv meest derved? Hvis De ogsaa ikke elskede min Brodersøn —

Philippa.

Min Herre! De tager feil.

Jørgen.

Hvad for Noget? elsker De ham da?

Philippa.

Jeg? nei! men —

Jørgen.

Lad mig tale ud, og fald ikke gamle Folk i Talen! Hvis De ogsaa ikke elskede ham, siger jeg, skulde De derfor give ham til Priis for Andres Spot, og giøre Deres egen Familie latterlig?

Philippa.

Min Herre! jeg er ikke den Dame, De holder mig for; jeg er hendes Veninde.

Jørgen.

Er det ikke Dem? Ja, det er en anden Sag! Saa beder jeg Dem at mortificere mine Udtryk. Jeg erklærer dem døde og magtesløse; de skal ikke komme Deres gode Navn og Rygte til Forkleinelse i nogen Maade.

Philippa.

Alt forladt, min Herre!

Jørgen.

Men saa raader jeg Dem ogsaa, jo før jo heller at bryde Venskabet med et Fruentimmer, som ikke fortiener det.

Philippa.

De tager atter feil, min Herre! Frøken Camilla Blumau har et ædelt Hierte, en fortræffelig Characteer; men hun er sværmerisk, og Kiærligheden forledte hende til en uoverlagt Handling.

Jørgen.

Kunde hun ikke, ad Helvede til, sværme for sin Siælesskat, uden at beskæmme skikkelige Folks Børn? Hvad kunde min stakkels Brodersøn for, at hun elskede en Anden?

Philippa.

De tager atter feil, min Herre! Det skete just, fordi hun elskede ham saa høit; fordi hun følte sig smertelig skuffet, ved at høre ham tale haanligt til Dem om Kiærlighed. Derfor vilde hun hevne sig. Hendes Hevn kan paa ingen Maade undskyldes; men hun bøder selv meest derfor.

Jørgen.

Hvad han sagde, var meget fornuftigt og solid tænkt. Gid han altid var bleven saaledes ved!

Philippa.

De tager atter feil, min Herre! Det var ikke hans Mening; han sagde det blot for at føre Dem bag-Lyset.

Jørgen.

Hvorfor Diævlen spillede da Deres Veninde ham det Puds?

Philippa.

Fordi hun tog feil, min Herre! og troede, det var hans Alvor.

Jørgen.

Det var da en forbandet Hob Feiltagelser!

Alfred

iler ind, og kysser Philippas Haand.

Har jeg hørt det? Jeg er elsket igien?

Philippa.

Ak, min Herre! min Veninde er trøstesløs over at have fornærmet Dem. Hun hørte Deres Samtale i Morges med Deres Onkel, Deres Spøg krænkede hende, hun troede, De havde et koldt Hierte, at De drev en forfængelig Leg med ømme Følelser.

Alfred slaaer Hænderne sammen.

Gode Gud! det var jo blot for at sætte min Onkel en Voxnæse paa.

Jørgen.

Og det vover du at sige mig lige i Øinene, Knegt?

Alfred.

Bedste Onkel!

Philippa.

Gode Fader!

Begge.

Gi De Deres Børn forlader,
Staaer os / dem bi med Raad og Daad,
Standser Kiærlighedens Graad!

Jørgen.

Derfor veed jeg intet Raad.
Du har beilet til den Anden;
Sige Nei gaaer nu ei an,
Var hun end saa styg som Fanden.
Ord et Ord, og Mand en Mand!
Du dit Ja har hende givet.

Alfred.
Heller strax jeg mister Livet.

Jørgen betænker sig.
Dog — i Fald din Elskte sig
Selv paatager denne Svig,
Falder kun paa hende Skammen.

Alfred.
Heller springe strax i Dammen,
End beskæmmet hende see!

Alfred og Philippa.
Hun maa staae saa reen som Snee.

Jørgen.
Reen som Snee, og heed som Flammen!
Alting blander Amor sammen.

Alfred og Philippa.
Hun maa staae saa reen som Snee.

Jørgen.
Nei, vil man kun bare see!

Alfred.
Gode Onkel!

Philippa.
Kiære Fader!

Alfred og Philippa.
Ei De Deres Børn forlader,
Hielper os i denne Vee!

Jørgen grundende.
Intet Raad jeg veed desværre;
Haabet vifter hen i Vind.

Alfred og Philippa.
Intet Raad han veed desværre,
Ha, det ængster mig mit Sind!

Morten Preen
stikker Hovedet ind ad Døren, og siger:

Om Forladelse, min Herre!
At jeg gaaer saa lige ind.

Jørgen studser.

Seer jeg ret? der kommer jo den Caricatur igien, som var her i Gaar. Ha, jeg faaer et Indfald! Lykkes det, Alfred! saa er din Kiærestes Ære reddet, hendes Overilelse bliver en Hemmelighed, og du kan trække dig tilbage uden Ydmygelse.

Alfred.

Og dertil bruger De denne Deus ex machina, kiære Onkel?

Jørgen grublende.

Blumau glemmer ikke det lille Von, han bragte med fra Tydskland, og vilde vist rynke Næsen forbistret over saadan en Svoger. Man maa bilde ham ind, at der flæber en levis notæ macula ved vor Familie.

Alfred.

Men saa falde vi jo fra Scylla i Charybdis.

Jørgen.

Gaa ind med Frøkenen i det andet Værelse! Jeg giver jer Lov til at lure ved Døren, saa behøver jeg ikke at fortælle jer, hvad der er skeet.

De gaae; Onkel Jørgen vinker Morten hid, som har holdt sig meget ydmyg i Baggrunden.

Jørgen.

God Dag, min Ven! Jeg troer, han var her i Gaar. Hvad er det nu, han hedder?

Morten.

Jeg hedder Morten Syl, til Tieneste.

Jørgen.

Mig synes, det var et andet Navn.

Morten.

Nei, det er mit kiødelige Tilnavn. Jeg er døbt saaledes.

Jørgen.

Man bliver jo ikke døbt med sit Tilnavn, veed jeg.

Morten.

Ikke det? Ja, det kan gierne være. Det maae mine Faddere bedst vide. Jeg var en raa Unge, da det skete.

Jørgen.

Og nu kommer han —

Morten.

For at spørge Dem, om De troer, jeg faaer Lov at oprette mit Biorne- og Abekatte-Theater uden for een af Byens Porte.

Jørgen.

Det kan jeg ikke sige ham, det kommer ikke mig ved; men hvis han har Lyst til strax at fortiene hundrede Rigsbankdaler, saa kan jeg skaffe ham dem.

Morten.

Hundrede Rigsbankdaler? ja, dem siger jeg ikke Nei til.

Jørgen.

Vi have en lille Spøg for i vor Familie, som ikke videre kan interessere ham. Alt hvad han har at giøre, er paa Dieblikket at begive sig hen til Justitsraad Blumau — Giver ham et Kort. Der har han hans Adresse — og give sig ud for en Broder af min egen Brodersøn Alfred Greenaa. Der er ogsaa hans Adresse. Siig kun reent ud, at han har hørt, hans Broder er bleven forlovet med Justitsraadens Datter, og at det glæder ham usigeligt.

Morten.

Men faaer jeg ikke en Ulykke, naar han hører, det er Løgn?

Jørgen.

Af hvem? Det var jo netop af min Brodersøn og mig, han skulde have Ulykken, hvis han fik nogen. Han lyver jo ikke Justitsraaden paa, men os.

Morten.

Det er sgu ogsaa sandt.

Jørgen.

Dog giver jeg ham kun Pengene paa det Vilkaar, at han strax reiser bort, og udspreder det Rygte, at han har spillet os dette Puds af Hevn, fordi jeg ikke vilde hielpe ham til at etablere sit Abekatte-Theater.

Morten.

Meget vel! Sagte. Saa faaer jeg ogsaa de hundrede Daler af min Broder.

Jørgen.

Han kan give sig ud for en forulykket Lem af Familien, som vi ikke ville kiendes ved, men som nu glæder sig ved at komme i fornemt Svogerskab. Har han nogensinde været kagstrøget?

Morten.

Nei, Gud bevares!

Jørgen.

Det er Skade; det vilde giøre bedre Effect. Men det er imidlertid godt, som det er. Han kan ogsaa gierne bagtale min Brodersøn lidt.

Morten.

Jo, det skal jeg nok.

Jørgen.

Nu, saa gaae paa Dieblikket derhen; der er ingen Tid at spilde.

Morten afsides.

Det er underligt nok: min virkelige Broder giver mig Penge for at jeg ikke skal være hans Broder, og en vild Fremmed betaler mig ligesaa meget for tilloiet Broderskab. Nu hedder jeg altsaa ikke længer Morten Syl, men Morten Greenaa. Strækker sin Hat ud. Er der ikke flere godt Folk, jeg kan tiene med at være, eller ikke være i Broderskab med? Det er ikke dyrt; det koster kun hundrede Daler.

Gaaer; Onkel Jørgen følger ham.

Haven hos Camilla.

Philippa. Alfred.

Philippa.

De veed nu Alting, min Herre! og er ikke længer vred paa den stakkels Camilla?

Alfred.

Gud! hvor kunde jeg være vred, naar jeg hører, at hendes hele Harme blot kom af Kiærlighed til mig?

Philippa.

Det er en fortræffelig Pige, men alt for heftig, alt for romantisk.

Alfred.

Denne sidste Feil elsker jeg, som en Dyd. Hun er poetisk; Hverdagslivet kieder hende, hun vil gierne udsmykke det med Skionhedens og Følelsens Blomster. Er det en Feil?

Philippa.

Nu vel! jeg seer, De ere skabte for hinanden; og jeg er vis paa, at naar hun først ret kiender Dem, vil hun aldrig mere blive alvorlig vred paa Dem. En lille Kurre paa Traaden kan der vel undertiden komme imellem hende og selv hendes bedste Venner; men jeg er vis paa, at Ingen ønskede at see hende mindre ømfindtlig paa hendes Hengivenheds Bekostning.

Alfred.

De henrykker mig med hvad De siger.

Philippa.

Saa lad os nu tænke paa Forsoningsscenen. Den maa ikke være ganske triviel og hverdags. Jeg har en Idee, som De maa hielpe mig med at udføre. Det er da ingen Sag for Dem at spille denne Scene, thi De skal kun være Statist.

Alfred.

Det er en meget underordnet Rolle i en Kiærlighedsscene for en Elsker.

Philippa.

Nei, De er dog Hovedpersonen. Seer De det gamle Steenbilled bag Jasminbusken der?

Alfred.

Ja, hvad er det? En Mand i en Kappe, som udstrækker sin Haand.

Philippa.

Man siger, det forestiller en sørgende Munk. Paa hans Pegefinger er der udhugget en Signetring. De har ogsaa een paa Deres.

Alfred.

Hvad er Deres Hensigt?

Philippa.

Man siger, her har i gamle Dage staaet et Kloster paa denne Grund. Hvor vidt det er sandt, kan jeg ikke historisk bevise. Kun en gammel Vise og dette overblevne Billed stadfæster Sagnet. Og — kort og godt — De maa løse Munken af, som næsten skiules af Busken, stille Dem hen i Krogen, og udstrække Fingeren med Ringen.

Alfred.

Hvordan? For at blive en lykkelig Ægtemand, maa jeg først være Munk?

Philippa.

Ja, det er her en Gienvei til Brudeskammelen.

Alfred.

Velan! jeg adlyder blindt.

Philippa.

Det var ret. Kiærligheden bør altid være blind; og Tingen opklarer sig selv strax. De behøver kun at skiule Dem bag Steenbilledet og staae ganske rolig og stille.

Alfred.

Stille skal jeg staae; men rolig kan jeg ikke være.

Philippa.

Jeg løser Dem snart fra Deres Klosterløfte. Gaa bag Busken! der kommer Camilla.

Han skiuler sig.

Camilla kommer i dybe Tanker.

Her stod fordum et Kloster; denne lille Hauge var en Klosterhauge. Man skulde dog ikke aldeles have ophævet Klosterne. End gives der ulykkelige Siæle, der trænge til et saadant Tilflugtssted; som feilede; som Verden har forskudt; hvem Glædens Sol ikke længer sender sin Straale. De stakkels Duer havde det dog godt i sligt et Dueslag, hvor Helligaanden selv svævede over Taget som en Due.

Philippa.

Camilla! har du den gamle Kæmpevise hos dig om Munken derhenne?

Camilla.

Jeg har ikke lagt den fra mig.

Hun tager et Papir frem.

Philippa.

O, skal vi ikke læse den engang endnu? Den morer mig saameget.

Camilla.

Jeg læser den gierne saa tidt, du vil.

Efter en Indledning af Musiken læser Camilla Kæmpevisen, der ledsages af Toner mellem Versene.

Herr Sivard og Ridder Herr Esbern
De yppede dennem en Kiv
Alt over hiin stolte Rosenvand,
Hun var saa ven en Viv.

Og haver med List eders yngste Søn
Alt fæstet min klare Lilie,
Det sværger jeg ved den øverste Gud,
Da skete det mod min Villie.

Herr Danved lader sig Klæder skære,
Hannem lyster til Jorsal at gange.
Hiemme sad liden Rosenvand,
Hun blegnede som en Fange.

Inde sad liden Rosenvand,
Hun kurrede som en Due;
For hende bade med Taarer paa Kind
De Terner i Fruerstue.

Herr Danved vinder rigeligt Bytte,
Hiemiler ad salten Hav;
Han fandt ei længer skiøn Rosenvand,
I Kirken stod hendes Grav.

Herr Danved sig i Kloster mon give,
Vel hos de Brødre graae.
Hver Morgen og hver Aftenstund
Paa hendes Ring han saae.

Inde sad stolten Herr Danved
Og stirred, naar Sangene løde;
For hannem bade de Munke graae,
Han sørged sig selver til Døde.

End stander ved Muren i Urtegaard
Herr Danved, skaaren af Steen,
Med Ringen paa sin hvide Haand;
Den læger for Elskovs Meen.

Hver en Jomfru saa sorrigfuld,
Hvis Ringen hun rører der —
Hun vorder atter en lykkelig Brud,
Gienvinder sin Hiertenskiær.

Philippa.

Det er dog forunderligt! Der er Noget i slige gamle Folkesagn. Man skal ikke forkaste det altsammen. Hvem veed, om det endnu ikke kunde hielpe, at røre ved Ringen paa dette Steenbilledes Pegefinger!

Camilla.

Du spøger altid. Ja, sandelig er der Noget i slige Viser. Det, der rører os i dem, er ingen taabelig Overtro;

det er en dyb Tanke, en skiøn menneskelig Følelse, indklædt i Billedet. Om aldrig Ulykken er nyttig til Andet, saa nytter den dog ved sit Exempel, til at forsone Andre, til at smelte de kolde, stolte Hierter — ak, ofte for' silde!

Philippa.

Ja, det er nu en philosophisk Forklaring; men den tilfredsstiller mig ikke. Jeg vil, at det skal tages lige efter Bogstaven. Der staaer i Visen, at hver ulykkelig Brud, som rører ved den Ring, Munken har paa Fingeren, vinder sin Beiler igien. I slige Ting har jeg en Kulsviertro.

Camilla.

Hvor kan du dog nu spøge?

Philippa.

Jeg forkaster ikke ganske Sympathie. Probeer engang, lad dig stryge af den døde Munks Pegefinger! Jeg vedder, det hielper.

Camilla.

Det er da en besynderlig Munterhed. Du har for megen Forstand og for godt et Hierte til at ville krænke mig med et utidigt Spøg i min Ulykke. Hvad skal jeg troe?

Philippa.

Luk dine Øine, og lad mig føre dig baglænds hen til Munken.

Camilla.

Nu da? Hun lukker Øinene.

Philippa

fører hende hen til Alfred, og lægger hendes Finger paa hans Signetring.

Føler du ikke Noget?

Camilla.

En Ring.

Philippa.

Vend dig om, og synk i hans Arme! Jeg har her intet mere at giøre, jeg er nu en overflødig Person.

Hun gaaer. De Elskende omfavne hinanden.

Camilla.

Ædle! kan du mig tilgive —

Alfred.

Hulde! kan du mig tilgive —

Camilla.

At jeg bød mit Hierte Trods?

Alfred.

At jeg bød mit Hierte Trods?

Begge.

Kiærligheden sønderrive
Regningen imellem os!

Alfred.

Jeg har Intet dig at laste.

Camilla.

Intet dig at forekaste.

Begge.

Skylden falder kun paa mig.

Alfred.

Burde jeg med Troskab søge —

Camilla.

Burde Hevnen jeg forsøge —

Begge.

Som til Døden elsker dig?
Ædle Ven! } du mig tilgive,
Hulde Mø! }
At jeg bød mit Hierte Trods.

Kiærligheden sønderrive
Regningen imellem os!
De gaae.

Værelse hos Blumaus.

Eline alene.

Jeg er i den ubehageligste Forfatning, og veed egentlig slet ikke, hvorledes det hænger sammen. Han forelsker sig i mig paa en Promenade, kan neppe tale for Kiærlighed, beder om Tilladelse til at giøre mit nærmere Bekiendtskab, bliver vel modtaget — og saa faaer han Næseblod, og løber sin Vei! Men det er jo muligt, at hans Blod virkelig er kommen i saadan Bevægelse. Ak, den Arme! det var dog tungt, hvis han havde faaet en Blodstyrtning for min Skyld. Men jeg er mere bange for, at det var et Fif, for at slippe fra mig igien. Gartnersvenden elsker langt oprigtigere. Det er virkelig et pænt Menneske. Men det vilde Papa giøre forfærdelige Ophævelser over. Jeg er i meget slet Humeur, og vil synge den Arie af Den forladte Dido, som jeg i denne Tid øver mig i. Den er componeret i allernyeste Smag. Det Værste er, at der er flyttet en Kobbersmed ind ligeover for, der ofte giør saadan en Støi, at man ikke kan høre sine egne Ord. Men jeg maa dog probere.

Medens hun synger, hamrer Kobbersmedden alt imellem af alle Kræfter nede i Gaden paa en stor Brændeviinskiedel.

Io d'amore, oh dio! mi moro,
E mi nièga il mio tiranno
Anche il misero ristoro,
Di lagnarmi, e poi morir.

Che costava a quel crudele
L'ascoltar le mie querele,
E donare a tanto affanno
Qualche tenero sospir?

Det er besynderligt, han har banket i eet væk, og det har ikke skadet Musiken i mindste Maade. Tværtimod har det givet mit Foredrag en Kraft, som jeg troer hverken den store Tromme eller Slaget af Bækkener havde været i Stand til. Tilforladelig, i alle gode Orchestre burde herefter engageres en Kobbersmed.

Gaaer.

Gartneren
kommer med en Kurv fuld af Blomster.

Her er Ingen. Jeg maa tale med Frøkenen selv. Maaskee giør jeg endnu min Lykke. Jeg mærkede nok i Morges, at hun godt kunde lide mig, mens vi vare alene; men hun skammede sig, da der kom Nogen. Hun behøver saamænd ikke at skamme sig for mig; jeg er af ligesaa god Familie, som hun. Men jeg maa see at insinuere mig hos hende. Mestersvenden har raadet mig, at tale i Blomstersproget, som det nu er Brug i alle høiere Dramer. Det vil falde mig lidt vanskeligt i Begyndelsen, men jeg tænker nok, jeg kommer ud af det.

Eline kommer tilbage.

God Dag, min Gode! Det var Ret, bringer De mig Blomsterne?

Gartneren.

Adskillige sieldne, naadige Frøken! En usynlig deriblandt — mit eget Hiertes Følelse — skiuler sig under Løvet. Den ligner denne Erica. Vel hører dens Slægt kun til det almindelige Lyng; men i Kiærligheds Drivhuus

bliver det en skiøn Blomst. Man siger, den er fra det gode Haabs Forbierg. Hvor lykkelig vilde jeg være, hvis det var sandt!

Eline.

Jeg takker Dem. Ei! hvad vilde Camilla sige til alle disse moderne, nysopfundne Blomster? De kiender dog min Cousine Camilla?

Gartneren viser hende en Blomst.

Camellia, Froken! er en Buskart fra Japan, en Modeplante, som cultiveres meest i England.

Eline.

De er satirisk, Gartner!

Gartneren rækker hende Kurven.

Forsmaa nu ikke, naadige Froken —

Eline.

Hvad skal jeg ikke forsmaae?

Gartneren.

Blomsterne ere tause. Min Beskedenhed er en Acacia, der ikke maa forvexles med vore Pseudo-Acacier. Den indfolder sine Blade, som en Mimosa pudica, ved mindste Berøring; og dog yder dens Troskab en Gummi, der ikke viger den arabiske.

Eline.

Maaskee det er Gummi elasticum, som man kan viske ud med?

Gartneren.

Frygt ikke, naadige Frøken! i mit Hierte at finde Stapeliernes bladløse Slægt, hvis frække Dusk ligner en Edderkop, og hvis afskyelige Duft kun hidlokker Frækhedens Spyflue.

Eline.

Jeg tvivler ikke om Deres gode Hierte, og ønsker Dem al Glæde.

Gartneren.

Ak, Frøken! min Glæde er en bladløs Cactus, hvis Purpurblomst i Solskin Diet neppe taaler at skue, og som dog maaskee kun blomstrer, fra Sol gaaer op, til den gaaer ned.

Eline sagte.

Han taler godt for sig. Hoit. De lader til at være et Menneske af Opdragelse, min Gode! Hvorledes har De havt det Uheld, at blive Gartnersvend?

Gartneren.

Det Uheld har jeg ikke havt endnu, naadige Frøken! men faaer det først til Mikkelsdag. Jeg staaer endnu i Lære. Mange holde det ellers for en Lykke, at jeg, som et fattigt Barn, kom den Vei. Min Moder beskiæftigede sig selv med Floras og Pomonas Gaver. Rigtig nok var det ikke siunget for hendes Vugge, at hun skulde gaae med Kurven paa Armen. Hendes Moder, en tydsk Lieutenantsfrue, mistede i Syvaarskrigen Alt, hvad hun eiede, og maatte flygte til Danmark, hvor Nøden tvang hende til, som Emigrantinde at giøre botaniske Excursioner til Frederiksberg og Amager.

Eline.

De er altsaa af Adel?

Gartneren.

Denne Lobelia hører ikke til en større Slægt, og vi kunne, som den, i vor Æt opvise mangen splendens og fulgens. Dens mørkerøde Blomst er ikke rødere, end det Purpur, der flød i mine Forfædres Aarer.

Eline.

Er det muligt?

Gartneren.

Vort egentlige Navn er von Wasserschreck; men jeg maatte aflægge det, fordi de plebeiske Gartnerdrenge kaldte mig Vandskræk, og styrtede mig ud i Bassinet med Springvandet.

Eline leer.

Der, hvor Drengen sidder og trækker Halsen af Gaasen?

Gartneren.

Om Forladelse, naadige Froken! det er Amor, som rider en Svane. Det betyder Kiærlighed og svanehvid Uskyld, som Livsens Vand evig bestænker.

Eline sagte.

Han taler guddommeligt. Høit. Hvordan? De er en von Wasserschreck? Det er jo en ældgammel Familie, som min Fader meget godt kiender.

Gartneren.

Er det muligt? man kiender den?

Eline sagte.

Advocaten er egentlig kun en Bonde fra Greenaa. Hvi betænker jeg mig? Jeg har Penge nok for os begge. Von Wasserschreck aflægger sit Incognito, og fremtræder som Cavaleer. Høit. Kan De bevise Deres Adel?

Gartneren.

Naar forlanges; med alle Documenter.

Eline.

Saa fat Mod, unge Mand! og lad ikke Haabet fare.

Gartneren.

Hvorledes fatter jeg min Lykke?
Hvor kommer denne Glæde fra?
Er den ei en Orchidea,
Hvis Parasiter Træet smykke?

O, Elskte! denne høie Naade,
Udspringer fra din Godheds Væld!
En Epidendron er mit Held,
Der hænger i saa fine Traade,
At den seer ud med samt sin Duft,
Som om den bares kun af Luft.

Eline.

Min Fader kommer. Gaa et Øieblik ind i næste Værelse, kiære Ven! Alting kan blive godt endnu.

Gartneren sagte.

Det gik jo meget godt. Der seer man, Blomsterlignelser have deres Nytte.

Hun følger ham ind, og kommer tilbage.

Blumau kommer med Morten Preen.

Blumau.

Jo, her høre vi artige Løier,
Som en Brud vist særdeles fornøier.
Denne Sømand, som Øverne pløier —

Morten falder ham i Ordet.

Om Forladelse, det jeg begav;
Nu som Rotte paa Landet jeg roder.

Blumau.

Denne Karl er din Kiærestes Broder.

Morten.

I det mindste vi Fader og Moder
Har tilfælles fra Fødselen af.

Eline.

Han dog vil ei sin Broder fornegte?

Morten.

Der i Verden er nedrige Knegte.
Er, som han, jeg vel ikke saa ægte?
Han kun tænker paa Vinding og Roes.

Han var skinhellig, slog sig til Bogen,
Sad og muled og dovned i Krogen,
Mens jeg flagred ad Bølgen, som Maagen.
Er det Skam vel at være Matros?

Seer I, Ilden den ulmed i Asken!
Procuratoren leer under Masken;
Men Koksmaten — han slaaer sig til Flasken,
Og det Morten har giort allenstund.
Naar nu hiem jeg imellem er kommen
Med en Ruus, uden Skilling i Lommen,
Gamle Jørgen da strax fælder Dommen:
„Pak paa Porten igien dig, din Hund!"

Blumau og Eline.

Hvilket Svogerskab! „Pak dig, din Hund!"

Morten.

For mig altsaa lidt at lempe
Efter Deres Fornemhed,
Søgte jeg min Lyst at dæmpe,
Lagde Sømandskabet ned,
Undgik Havets kolde Dunster,
(Flaskens Dunst kun stod mig bi),
Lagde smukt mig efter Kunster;
Der er syv, og de er frie.
Skuespillet Alle skatte,
Baade voxne Folk og Børn:
Jeg har sexten Abekatte
Og en deilig pelset Biørn;
Dermed snart i Byens Gader
Morten høster Laurbær — tænk!
Og min Broders Svigerfader
Sidde skal paa første Bænk.

Morten, Eline, Blumau.

Hele sexten Abekatte
Samt en Biørn! o, hvilke Skatte!
Hvilket Svogerskab! betænk!
Hvilken Rang: paa første Bænk!

En Tiener kommer, og melder:

Den gamle Advocat Greenaa vilde gierne have den Ære.

Morten stiller sig forskrækket an.

Død og Plage! kommer han der? Det siger jeg reent ud, jeg tør ikke være ham bekiendt. Jeg har faaet Penge for at antage et andet Navn; derfor hedder jeg Morten Syl. De maa ikke forraade mig, Herr Justitsraad! Hvis De giør det, gaaer jeg Død og Plage fra det altsammen, og siger, det var kun sagt i Spas, for at holde Dem for Nar.

Blumau.

Vær kun rolig, min Ven! Jeg agter ikke at indlade mig i Klammeri. Hver kan være god for sig. Jeg takker Gud, at jeg fik Alting at vide tidsnok; og alle Parter vinde ved at Sagen dysses ned. Men bliv dog tilstede; hans Nærværelse kunde behøves.

Jørgen Greenaa kommer. Eline gaaer.

Jørgen.

Ærbødig Tiener, Herr Justitsraad! Jeg kommer som Sendebud fra min Brodersøn. Han har beilet til Deres Datter, og han gaaer ikke fra sit Ord.

Blumau.

Han forlod os saa pludselig.

Jørgen.

Næseblod! Sygdom er hver Mands Herre.

Blumau.

Jeg haaber, han har dog ikke forblødt sig?

Jørgen.

Nei, Gud skee Lov, det gik snart over, da han kom ud i den fri Luft, og fik lidt Eddike.

Blumau.

Den kunde han faaet her.

Jørgen.

Mig synes, Justitsraaden er ikke i godt Humeur. De svarer mig saa kort. Jeg har intet Næseblod, og trænger ikke til Eddike.

Blumau.

De kommer som Ambassadeur fra Deres Brodersøn, forestiller altsaa hans Person, og maa tillade mig, at jeg taler til Dem i samme Tone, som jeg vilde tale til ham selv.

Jørgen.

Hvad har De imod min Brodersøn? Er han Dem ikke længer tilpas?

Blumau.

Ikke saa ganske.

Jørgen.

Maa jeg spørge om Aarsagen?

Blumau.

For det første frygter jeg for, at dette pludselige Anfald af Ildebefindende i min Steddatters Nærværelse kunde komme oftere, og være hende til stor Uleilighed. For det andet har jeg giort en Opdagelse, som ikke huer mig.

Jørgen.

De forsmaaer altsaa vort Svogerskab?

Blumau.

Svogerskabet kan undertiden gaae vel vidt. De kiender min Familie, og veed, vi ere af gammel tydsk Adel. Jeg

vilde aldeles ikke betænke mig paa, i Danmark at forbinde mig med en agtværdig Embedsmand af borgerlig Fødsel; thi her gaaer jo Alting efter Embede, og skiøndt Advocatstanden egentlig intet Embede er, er den dog meget hæderlig og meget indbringende. Men, med Tilladelse, kiender De det Menneske der?

Jørgen.

Nei, jeg har ikke den Ære. Dog jo — mig synes, jeg saae ham i Gaar et Dieblik.

Morten.

Det var ogsaa første Gang i dette Liv.

Blumau med et spodsk Smiil.

Forlad mig, Herr Advocat! de to Herrer have nok kiendt hinanden førend i Gaar.

Jørgen.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Morten.

Det er mig en mørk Tale.

Blumau.

Maaskee en Gaade?

Alfred kommer med Camilla, Philippa og Eline.

Alfred.

Som jeg vil løse. Peger paa Morten. Denne Mand er hverken i Slægt med min Onkel eller med mig.

Blumau.

Hvordan, Uforskammede? han har vovet at lyve for mig, og at beklikke en agtværdig Families Ære?

Jørgen.

Skiend ikke paa ham; det er skeet efter vor egen Ordre. Selvgiort er velgiort.

Blumau.

Hvorledes?

Jørgen.

Jeg er ikke vant til at forstille mig, og gider ikke længer spille Comødie med Dem. Det var en pia fraus, et fromt Bedrageri af mig, for at redde min Brodersøn, for at faae Deres Tænkemaade lagt for Dagen. De har givet Alfred sit Ord tilbage, og faaer det ikke igien. De har kastet Vrag paa os, fordi vi vare i Familie med en Biørnetrækker. Sæt, at vi virkelig havde været det? Kunde vi for det? Vare vi ikke lige gode for det?

Blumau til Alfred.

De har havt den Uforskammenhed, at komme og beile til min Steddatter i et heelt Selskabs Nærværelse, og kaster nu Vrag paa hende, og blamerer hende for Verden?

Alfred.

Hvorledes det er gaaet til med Frieriet, bliver en Hemmelighed; kun saa meget skylder jeg at sige Dem: det var en Misforstaaelse. Jeg troede, Deres Datter var Frøken Camilla, hendes Cousine af samme Tilnavn, som jeg elsker, og som har skienket mig sit Hierte.

Blumau.

Fornærmelse paa Fornærmelse! Burde De ikke erkyndiget Dem nøiere? Skikker det sig for en Mand, at handle uoverlagt som et Barn? O, Herr Greenaa! dette Træk giør saa lidt Deres Forstand som Deres Hierte Ære, og skal blive bekiendt for hele Verden til Deres Skam.

Camilla.

Det er ikke hans Skam, men min. Skal Nogen lide derfor, saa er det mig. Jeg bedrog ham, jeg forførte ham af en daarlig Vrede, som ingen Grund havde, til at troe, at jeg var Eline.

Alfred.

Jo, elskede Pige! den havde meer end Grund nok.

Blumau.

Saa ere da nu Eline og Camilla dødelige Fiender.

Eline.

Nei, tværtimod, de bedste Venner. Vi have aldrig holdt saa meget af hinanden, som nu.

Blumau.

Er det muligt? og hun berøver dig din Brudgom!

Eline.

Hver taer sin, saa taer jeg min, staaer der i Visen. Henter Gartneren. Tillad, kiære Stedfader! at jeg her presenterer Dem den unge Herr von Wasserschreck som min Brudgom. Ham skal Ingen berøve mig. Herr Advocaten har lovet mig sin Bistand.

Alfred.

Det har jeg. Og Herr Justitsraaden vil Intet have at indvende mod en ung Mand af Adel, der har lært en skiøn og nyttig Kunst, og som ved at komme i Besiddelse af Formue kan kiøbe sig en Landeiendom og giøre sin Kone lykkelig. Frøken Eline har lovet at betale Deres Gield, som en Erstatning for hvad hendes Opdragelse har kostet Dem. Det vil være Dem en let Sag at slaae Dem rigeligt igiennem herefter, naar De intet Huus giør, og ingen Gield har. Og tillad mig nu, da der er sluttet Fred til alle Parters Fornøielse, af Hiertet at ønske Dem til Lykke paa Deres Fødselsdag!

Blumau sagte.

En Mand comme il faut maa see at trække sig ud af en mislig Affaire med Grace og Værdighed. Høit. Velan, mine Venner! jeg samtykker i Alt, og finder mig i at man har spillet Comødie med mig.

Jørgen.

Det er egentlig den lille skielmske Gud Amor, som

her har havt sit Spil; og i de Processer, han fører, maae selv de fineste Verdensmænd, de største Advocater finde sig i at lege Blindebuk, og at lade sig lede til Bedstemoders eller Bedstefaders Dør.

Chor.

Saa slutter i Dag
Nu alle vi enige Freden.
Ei Anger og Nag
Forstyrre vort Kiærligheds Eden!
Gud Amor, den venlige Glut,
Er atter fornøiet,
Taer Bindet af Diet,
Og læger det Saar, han har skudt.

Trillingbrodrene fra Damask.

Lystspil.

Personerne.

Harun Alraschid, Chalife.
Ibad, } Trillingbrødre, Knivsmedde.
Syahuk, }
Babekan, }
Lira, Babekans Kone.
Salle, hendes Veninde.
Mirza, } Chalifens Slavinder.
Fatme, }
En gammel Slavinde.
Nadir, Beduinscheik.
Schemseddin,
Kobad og
Flere Beduiner.
Ibrahim, Karavanfører.
En Vert.
En Drager.
Saadi, en gammel Læge.
Hussein, Fangevogter.
Muladdin, hans Medhjelp.
Hovidsmanden for Chalifens Vagt.
Chor af Seraillets Slaver og Slavinder.

Scenen er i Bagdad.

Første Act.

Forstad i Bagdad; Plads med Træer, en Khan paa venstre Haand.

Ibrahim. Ibad. Syahuk.

Ibrahim.

Saa ere vi da lykkeligen komne
Til Bagdad, og ret gierne gav jeg eder
Credit saa længe, skiøndt en saadan Reise
Igiennem Ørken paa Kamelens Ryg
Er kostbar. Jeg har vel bevertet jer,
Og gode Tæpper har I slumret paa;
En skiøn Kameel, som strakte stolt sit Hoved
Op over Sletten, tiente jer til Ganger.

Ibad.

O, tal dog ei om al den Herlighed!
Man skulde troe, vi kom, naar du fortæller,
Ei fra en Ørk, men fra et Paradiis.

Ibrahim.

Jeg fandt mig vel ved eders muntre Selskab,
Og hele Karavanen leed jer godt;
Thi moret har I os, deels med jert Spøg,
Og deels ved den forunderlige Liighed,
I har som Tvillinger.

Ibad.

Lad Karavanen,
I Fald den end er her, da skyde sammen,
Betale Fragten for os, Ibrahim!
Een Villighed er jo den anden værd;
Man giør sig ei til Giek for Ingenting,
Og har de leet ad os, saa er det billigt,
At deres Høimod rører os til Taarer.

Ibrahim.

Som Stormen spreder ad det Flyvesand,
En Hvirvelvind har samlet i sin Tragt,
Saa har nu Hændelsen adspredt dem atter,
Og Hver er draget hiem til Sit.

Ibad.

O Vee,
At vi har intet Vort at drage til!

Ibrahim.

Hvem er I egentlig?

Syahuk.

To Haandværksmænd,
Som reise paa vor Knivsmed-Profession.
Thi som os Fødselen har ligedannet,
Saa skiller os ei heller Skiebnen ad,
I Arbeid, Morskab uadskillelige.

Ibrahim.

To lystige Svende! Hvordan kan man være
Fornøiet, naar man ingen Penge har?

Ibad.

Spørg før: hvor kan den Rige være munter?
Et Skib med liden Ladning flyder let.
Besøg os atter om en fiorten Dage!
Du træffer os maaskee dybsindige,

Betænkelige Folk med Panderynker;
Thi — mellem os — vi haabe vist at giøre
Vor Lykke her, og blive rige Karle.

Ibrahim.

I bygge Lykken vel paa Flyvesand?

Ibad.

Nei, her er ingen Ørk. Hør Eventyret,
Og tag det, hvis det ellers morer dig,
Smukt i Betalings Sted, thi det er Alt,
Hvad vi for Dieblikket har at byde.

Ibrahim.

I slaaer en Mynt, som gielder lidt i Bagdad;
Men frygt, hvis I bedrage mig, for Kadi!
Han slaaer med Bambusrøret under Saallen.

Syahuk.

I Fald din Tunge dig skal lyve grum,
Saa lad ei Diet straffe den med Løgn!
Med slig Barmhiertighed i Blik og Miner
Flaaer ingen Sultan sine stakkels Slaver.

Ibrahim.

I smigre! Lutter falske Regnepenge.
Som gielde lidt i Bagdad.

Syahuk.

Tværtimod!
I Verden gielder ingen Mynt, som Smiger;
Den kan en tiggefærdig Stymper slaae,
Og om man ogsaa veed, at den er falsk,
Saa tages den dog steds for gode Varer.

Ibrahim.

Jert Eventyr!

Ibad.

Ei noget Eventyr,

En sand Tildragelse! Vi fødtes begge
For tredve Somre siden i Damask.

Ibrahim.

Sandsynligviis, da I er Tvillinger.

Ibad.

Tilgiv! dermed har vi bedraget dig.

Ibrahim.

Bedrageri er altsaa eders Vane.

Ibad.

Ei Tvillinger; vi fødtes Trillinger.
Og her besøge vi vor tredie Broder,
Der ligner os saa stærkt i Krop og Skind,
Som — desto værre — lidet kun i Sind.

Ibrahim.

Hvad? end et Exemplar af samme Suurdeig?
Umuligt! usandsynligt!

Ibad.

Har du glemt
Det gamle Ordsprog, Ven? „Sandsynligviis
Skeer der i Verden meget Usandsynligt."

Ibrahim.

Nu gad jeg dog nok høre jer Fortælling.

Ibad.

Ja, tænkte jeg det ikke nok? Ved Duften
Af gode Retter vækkes Spiselysten.

Ibrahim.

Spild Tiden ei!

Ibad.

Men da vi dog saa ofte
Fortælle maa det Samme, seer du vel,
Har vi Fortællingen udsat paa Riim,

At den med Smidighed kan løbe let
I Dret, over Tungen.

Ibrahim.

Lige meget!

Ibad.

Forstaaer du Poesie?

Ibrahim stolt.

Et selsomt Spørgsmaal
At giøre Ibrahim, en Morgenlænder!

Ibad.

Fortæl da, Syahuk! lad Tungen løbe.

Syahuk.

Udi Damask, den prægtige By, den ærlige Sadib mindes,
En Mand, som stod i et bedre Ry, jeg vedder, neppe der findes.
Sin Fattigdom dog fandt han sig i, gik ei med Skiebnen i Rette,
Skiøndt med sin Hammer, med Fingre ti, tolv Munde han maatte mætte.
Tilsidst faldt Konen i Barselseng, og det fik slet ingen Ende;
Han havde ventet endnu en Dreng, men Hustruen bragte ham trende.
Og ganske lignede da saa sært det ene Foster det andet,
Som Bønner tre i en knækket Ert, og som tre Draaber i Vandet.
De voxte til, og han mægted knap at sætte de Børn i Skole;
Og hver var klædt i en gammel Lap af Faderens gamle Kiole.
Hans ældste Turban kun var en Klud; men Moderen brugte Forstanden,
Dermed hun pynted os deiligt ud, med Hanefiæder i Panden.

Saa sadde vi der i et Brædeskuur; vi arme Stakler, som Dukker,
Som Fuglen sidder i snevre Buur; fik Vand, men sielden kun Sukker.
Naar Gadedrengene gik forbi, og saae, vi smeddede Syle,
Forhaaned de os paa snevre Sti, og gave sig høit til at hyle.
Ibad var rolig, og Syahuk, Babekan hidsig i Sindet;
Han bad dem tidt med en Tale smuk, at holde sig smukt i Skindet.
Men da det lidet og intet hialp, det bragte ham meer i Lue,
Da skieldte han mangen for en Hvalp, begyndte med Ræven at true.
Engang, da samlet de ret omkaps vor Svaghed vilde benytte,
Da traf hans Steen en forbandet Laps, som vilde just paa ham spytte;
I Rendestenen den Herre faldt, og dermed endtes hans Latter,
Thi, som man siden os har fortalt, han vrænged ei Munden atter.
Nu bleve vi stævnet for Retten ind; man vidst' ei, hvilken var hvilken,
Thi rolig sad atter enhver paa Pind, som Stikkelsbærret paa Stilken.
Babekan vilde det ei tilstaae, han haabed kun liden Naade,
Og heller lod vi os levende flaae, end Broderen at forraade.
Da Sagen var uden Sammenhæng, man ikke gad ventet længe;
Da man for en eneste Gadedreng tre Smedde dog ei kan hænge,
Saa joge de bort os alle tre, forfulgt af samtlige Poge,
Med Trusel: Lod vi os atter see — saa blev vi kastet paa Kroge.

Ibrahim.

I arme Diævle! Nu, hvad videre?

Ibad.

Det Øvrige fortæller jeg i Prosa.
Du seer, det var en ulyksalig Tilstand.

Ibrahim.

Især for ham, som faldt i Rendestenen.

Ibad.

Han faldt paa sine Gierninger. Det var
Ei Syahuk, ei heller mig, som slog;
Det var Babekan, og vi redded ham
Med egen Fare.

Ibrahim.

Det var smukt af jer.
Saa blev han da vel ogsaa ret taknemlig?

Ibad.

Det komme vi just for at undersøge.
Vi skiltes ad i Ørken ved Damask;
Han foreslog os der Skilsmissen strax.
„Vor Liighed", sagde han, „vil stedse skade,
Den er os kun til Skam, og vækker Latter.
Lad hver nu paa sin Maade søge Lykken;
Vi fange den ei alle tre paa een Gang.
Gaaer I til Høire, saa gaaer jeg til Venstre;
Om nogle Aar vi samles vil paa ny,
Den, som er rig, da deler med de Andre."
Saa gik han bort. Vi saae ham aldrig siden.

Ibrahim.

Og skiltes ogsaa I?

Syahuk.

Vi skiltes ei.
Ei nænte vi at sønderslide Hiertets

Og Blodets og den kiære Vanes Baand;
Langt heller taalte vi den Smule Spot,
Som den forunderlige Liighed vakte.
Vi streifet har i Persien, i Arabien,
Ægypten. Hvor vi kom, har man os brugt
Som duelige Smedde; men erhverve
Sig Velstand, var der ei at tænke paa.
Da bragtes os det Budskab, at vor Broder
I Bagdad havde giftet sig en stor
Formue til, var bleven hovedrig.
Knap hørte vi den skiønne Tidende,
Saa drog vi hid, at dele Lykken med ham.

Ibrahim.

Og troer I, han vil dele den med jer?

Syahuk.

Det har han svoret paa.

Ibrahim.

Men uden Vidner.
Imidlertid — jeg vil ei varsle slemt;
Saa galt har man seet før, og hvem kan vide?
Gud være med jer! Dersom Haabet svigter,
Saa ængstes ei for eders Gield til mig!
Jeg kræver Intet, og jeg skienker eder
Den Sum, I skylde mig, i Fald den sætter
Jer i Forlegenhed. Men blier I rige,
Saa boer jeg i den store Khan paa Torvet
Endnu i fiorten Dage, før jeg reiser.
Og kan jeg tiene jer med Eet og Andet —
Jeg mener ei med Penge, men med Raad —
Saa er jeg gierne strax til Tieneste.
Farvel!

Ibad.
Farvel, du ædle Mand!
Syahuk.
Guds Fred!
Ibrahim gaaer.
Ibad.
Saaledes kom vi ud af det.
Syahuk.
Ret vel!
Han kræver ei Betaling for det Spiste;
Men af det Nydte blier man ikke mæt,
Den Mad, hvorpaa jeg fik Credit i Gaar,
Kan mig i Dag ei styrke.
Ibad.
Nu er vi
Jo strax hos vores Broder.
Syahuk.
Hiertet svulmer
Mig underligt, hvergang jeg tænker paa ham;
At vi skal staae for ham som Betlere.
Gud veed, hvorledes han modtager os;
Thi Aar forandre meget, Rigdom meer,
Og af os alle tre var steds Babekan
Den Koldeste — endskiøndt den Hidsigste.
Ibad.
O, det har ingen Nød!
Syahuk.
Jeg kan ei trædde
For ham med Mod, naar jeg er fastende.
Ibad.
Nu, derfor er der gode Raad endnu.
Seer du den Khan, hvor Taget luder ud

I friske, køle Luft, i Træets Skygge?
Der kan vi spise Frokost.

Syahuk.

Har du glemt,
Du eier ei en eneste Denar?

Ibad.

Det mindes jeg. Men tvivl ei heller om,
Babekan har i Bagdad overalt,
Hvor han er kiendt, uendelig Credit.
Jeg veed fra gammel Tid, han var en Ven
Af Lækkerbidskner, af forbuden Viin,
Og skulde tage meget feil, om Verten
I denne smukke Forstad, Haugen nær,
Ei kiendte ham, og ei med Hiertensglæde
Gav ham Credit for Frokost til i Morgen.

Syahuk.

Vel ham, men ikke os.

Ibad.

Det er det samme;
Vi bilde Verten ind, vi er Babekan.

Syahuk.

Babekan er dog ingen Dobbeltgænger.

Ibad.

Nei, vi maae komme Mand for Mand; den Ene
Afløse maa den Anden uformærkt.

Syahuk.

Den Spøg var god; men troer du, den vil lykkes?
Af Aasyn ligne vi vor Broder vel,
Men ei paa Røsten.

Ibad.

Den maa efterlignes
Saa godt, vi kan. Maaskee Babekan har

Ei meget talt med Verten; han er ei
En Ven af lange Taler, naar han spiser.

Verten kommer ud i Døren.

Syahuk.

Der er han uden Tvivl.

Ibad.

Ja, ganske vist!
Det er en Vert; man kiender Ætten strax.
Han har det Speiderblik, som Drengen har,
Naar han fra Taget kiger efter Duer.
Han gnider sig i Hænderne, han skotter
Saa klogt omkring, seer grumme høflig ud,
Men rød i Ansigtet af al den Viin,
Som Giesterne har nødt ham til at drikke.
Han lader ogsaa til at kunne blive
Lidt grov iblandt, og kaste Folk paa Døren,
Som ingen Penge har.

Syahuk.

Tag dig i Agt.

Ibad.

Gaa, skiul dig bag Cypressen hist. Du ligner
Jo fast en Død, med den forsultne Mine.
Men trøst dig; du skal fange Liv igien.

Syahuk skiuler sig bag Cypressen.

Verten hilser Ibad venligt.

God Dag, Babekan! Ei! du vise Mand!
Der foregaaer du atter med Exempel
Den brogede, forfængelige Verden.
Jeg gratulerer til den nye Kaftan,
Langt meer forslidt og lurvet, end den gamle.
Hvad siger det? Du bliver derfor dog
Den rige Mand. Lad Sommerfuglen flagre!

Ibad.

Du kiender mig igien i disse Pialter?

Verten.

Det er Philosophie, det veed jeg nok.
Troer du da ikke, jeg forstaaer at skille
Den hvide Kierne fra den sorte Skal?

Ibad.

Da kiender du mig knap igien paa Røsten;
Jeg er lidt rusten, har forkølet mig.

Verten.

Du har jo aldrig før mig giort den Ære
At tale til mig.

Ibad sagte.

Ha, det træffer godt.

Verten.

Og om du havde giort det, kiære Herre!
Tilgiv — jeg er saa lidet musicalsk,
At knap paa Talestemmen jeg kan skille
En Bas fra en Discant.

Ibad.

Det siger Intet.

Verten.

Nei, ganske vist, det siger Ingenting.
Jeg holder mig til Meningen, og ei
Til Klangen, og hvad Folk forlanger af mig
Af Mad og Drikkevare, faae de strax,
Og tales kun en lille Smule høit,
Saa skal man aldrig mærke, jeg er tunghør.

Ibad.

Det er i Dag min Bods= og Bedrings=Fest,
Thi har jeg hyllet mig i Sæk og Aske.
I Alt er jeg dog ei saa streng.

Verten.

Jeg veed det:
I Mad og Drikke er du tolerant.
Dog ynder du ei Larm og store Selskab,
Ei Giestebud, hvor du skal være Vert;
Men i en lille udsøgt Vennekreds,
I Eenrum med dig selv, der kommer det
Dig aldrig an paa nogle Dalers Penge.

Ibad.

Saa bring herud det Lækkreste, du har,
I Skyggen under dette Palmetræ.

Verten.

Strax, Herre! Hvor det glæder mig, at du
Engang dog giør mit ringe Huus den Ære.

Ibad.

Men først et Ord: Jeg har ei Penge hos mig.

Verten.

Det veed jeg nok, at du har Penge hos dig.

Ibad hoiere.

Jeg siger: Jeg har ingen Penge hos mig.

Verten.

Du spotter, Herre! Desto flere har du
Paa Kistebunden. Tal dog aldrig om
En saadan Bagatel.

Ibad.

Velan! jeg tier.

Verten gaaer.

Ibad.

Nu har jeg ærligt varet ham i Tide,
Og jeg har ikke sagt, jeg var Babekan.

Verten

kommer med Mad og Viin, som han sætter paa et Tæppe, hvilket han udbreder i Græsset, i Skyggen af Træerne.

See, her er Frugter, Bagværk. Denne Postei
Af Agerhøns er delicat, min Herre!
I denne Dunk er Viin; men siden Dunken
Ugiennemsigtig skiuler mørkebruun
Den lifligrøde Væde, kan det gielde
For Sorbet, dersom Kadi gaaer forbi.
Samvittigheden —

Ibad sætter sig.

Gaaer forbi, som Kadi,
Og seer slet Ingenting. Nu drik mig til.

Verten.

Hvad siger du?

Ibad.

Jeg siger: drik mig til.

Verten forundret.

Formodentlig har jeg forkølet mig,
Det klinger mig saa underligt i Øret.

Ibad.

Hvordan?

Verten.

Det forekom mig — bliv ei vred!
Jeg veed, det var kun Blodets Tryk derinde
Paa Trommehinden; men det var livagtigt,
Som om du bad mig drikke med.

Ibad.

Det giør jeg.

Verten

sætter sig hos ham, drikker en dygtig Slurk, stirrer paa ham, ryster paa Hovedet, og siger:

Det ligner ei Babekan.

Ibad sagte.

Falder jeg
For meget ud af Rollen?

Høit.

Men beskedent,
Ei alt for meget! Det er godt nok med
De mørkebrune Dunker; men man seer
Kun slet i dem, hvor hurtigt Vinen synker.

Verten drikker.

Jeg drikker ikke meget; heller lod
Jeg reent det være. Tro mig, kiære Herre!
En stakkels Vert har ingen værre Fiende,
End denne Høflighed af Giesterne,
Som byder: drik og sæt din Sundhed til!
Langt heller helded jeg i Rendestenen
Den mig tiltænkte Taar, og satte den
Paa Giestens Regning med, som vel bekommet.

Drikker igien.

Ibad tager Flasken fra ham.

Din Eftergivenhed gaaer alt for vidt,
Du offrer dig for det gemene Bedste,
Og der maa sættes Skranker for din Høimod.

Spiser og drikker.

Fortæl mig Noget, lad din Vid og Kløgt
Her bøde paa en Taffelmusicant.
Saa gielder jeg for slig en Nittengryn?
Man kiender sig ei selv; man hører sielden
Det rene Sandhedssprog. Fortæl, Herr Vert!

Det er i Dag min Bods= og Bedrings=Fest.
Frisk Mod! forhold mig alle mine Laster.
Det ei forstyrre skal min Appetit.

Verten.

Mig synes, den er ikke dog saa gal.

Ibad.

Særdeles god. Jeg siger: Folkesnak
Skal ei forstyrre mig min Appetit.

Verten.

Hvad bryder du dig vel om Folkesnak?
Du har, hvad du kan trodse Sladdren med:
Det rene Væsen.

Ibad.

Au, der vælted jeg
Saltkarret.

Verten.

Strax jeg henter dig et andet.

I det Verten gaaer ind, vinker Ibad ad Syahuk, som sætter sig i hans Sted. Ibad smutter bag Cypressen. Verten kommer med Salt.

Syahuk

spisende, i en rolig, ligegyldig Tone.

Nu da, hvad siger man om mig, Herr Vert?

Verten.

Man siger, at du er en gierrig Hund
(Tilgiv! det er ei mine Ord, men Byens);
At du er ubarmhiertig mod din Kone,
Og prygler hende, skiøndt den stakkels Tosse
Forgabet har sig i dit sære Fiæs,
Og bragt dig alle sine mange Penge;
At ei du har en Skilling for en Fattig,

Men Skieldsord, Brantenhed til hele Verden;
At du dig drikker fuld — det siger man.

Syahuk.

O, Verden! hvad du kiender lidt til Folk.
Jeg negter ikke, jeg har mine Feil,
Og drikker mig vel med en Ruus iblandt;
Men alt det Andet — det er lutter Løgn,
Derpaa jeg giør min Ed, naar det skal være.

Verten.

Hvis alt det Andet kun er Løgn, min Herre!
Har du i mine Dine ingen Feil.
Jeg kan ei kalde Drikken godt en Feil,
Saa var jeg daarlig Vert.

Syahuk.

Du taler efter
Mit Hierte. Seer du? Dunken er alt tom.

Verten assides.

Han har da en forbandet Appetit.
Den Kieltring spiser mig i Dag for To;
Men han skal og betale mig for Fire.

Hoit.

Det glæder mig at see, hvor godt det smager.
Du giør de unge Reisende til Skamme,
Som søge hid, naar de har giennempløiet
Den nøgne Ørk. Du gaaer kun fra dit Hiem
Til Khanen, for at smøge din Tobak,
Men du beskæmmer disse flygtige Knegte.

I det Verten vender sig, smutter Syahuk bag Cypressen, og Ibad sætter sig igien.

Ibad tager nogle Frugter.

Hvad siger man om mine Brødre, Vert?

Verten.

Hvad siger du?

Ibad.

Jeg spørger: hvad man siger
Om mine Brødre?

Verten.

Brødre? du har ingen.

Ibad.

Hvad? ingen Brødre.

Verten.

Jo, du havde to,
Men de er døde.

Ibad.

Hvoraf veed jeg det?

Verten.

Du har jo broderligt begravet dem.

Ibad.

Har jeg begravet dem?

Staaer op.

Gud være med dem,
Og ligesaa med dig. Nu Tak for Mad!
Betalingen —

Verten.

Ak, tal dog ei om Sligt!
Gid du mig skyldte hundred Gange mere.

Ibad.

Saa blev du reent en Prakker.

Verten sagte.

O, den Rækel!
Bestandig lyver han sig fattig, skiøndt

Man veed, han eier Guld som Sand.

Hoit.

Babekan!

Nu Allah være med dig.

Ibad.

Tak for Mad!

Verten.

Selv Tak!

Gaaer.

Syahuk

raaber efter ham fra Cypressen.

Nu Tak for Mad!

Verten vender sig, og bukker.

Slet ingen Aarsag!

Sagte, i det han gaaer.

Saa høflig har endnu han aldrig været.

Ibad og Syahuk gaae hinanden i Møde, og see betænkeligt paa hinanden.

Syahuk.

Et Ugleskrig os fælt i Øret lød.

Ibad.

Men over os det dog ei Staven brød.

Syahuk.

I Fald Babekan os ei kiende vil —

Ibad griber hans Haand.

Saa høre dog vi to hinanden til.

Syahuk.

I Fald hans fulde Børs for os er tom —

Ibad.

Vi nøies atter med vor Fattigdom.

Syahuk.

Ja — lad ham være vranten, tvær og mørk!

Han slipper aldrig af en nøgen Ork.
For os dog skygger Palmen, os til Held
Sødt flyder mangt et eensomt Kildevæld.
Har vi os kæmpet giennem Dagens Sand,
Da dækker Røisomhed ved Bækkens Rand.
Vort Haandværk nærer os; thi Sværd og Kniv
Behøver Mennesket til Død og Liv.
Den stærke Hammer, som giør haarden Staal,
Skal hamre Utaalmodighed til Taal.
Frisk Mod, min Ven! I Klinten voxer Korn,
Og Rosen findes paa den skarpe Torn.
Vor Munterhed for Guld ei sættes til.
Men først vi dog tilsammen prøve vil,
Om Broderhiertet Broderhiertet skyer.

Ibad.

Ha, lystig, Broder! til vort Eventyr!

De gaae.

Anden Act.

Værelse hos Babekan.

Lira. Salle.

Salle.

Men, Lira! siig, hvor kan du dog udholde
Det Gnav, de Skiend? Er det en Mand for dig?

Lira.

De andre Mænd er vist ei meget bedre.
Det alt er Hip som Hap.

Salle.

Steds misfornøiet!

Lira.

Det er han rigtig nok.

Salle.

Bestiller Intet!

Lira.

Hvad skulde han bestille? Smedde Knive?
Saa blev i Huset der langt mere Støi,
Og han langt mere smudsig, end han er;
Og saa faldt ogsaa Røgen ham for Brystet.

Salle.

Saa gik dog Tiden.

Lira.

Og hvad kunde det
Vel more mig, at han sad i sit Værksted,
Og prated der med Svendene? Nu snakker
Han dog med mig.

Salle.

Han skielder altid opbragt.

Lira.

Saa muler han dog ikke ligegyldig.

Salle.

Du holder af ham, troer jeg?

Lira.

Havde jeg
Vel ellers taget ham?

Salle.

Hvad er det da,
Hvori du har forgabet dig? Min Tro,
Jeg seer ei mindste Smule Deiligt paa ham.

Lira.

Desbedre! Det er ikke just saa deiligt,
At andre Koner finde vore Mænd
For deilige.

Salle.

Men du? Jeg ønskte dog
At vide, hvad du er forelsket i.

Lira.

Du snakker som en Gaas. Kan Nogen sige,
Hvori man er forelsket? Kiærligheden
Bestaaer just i, at man slet ikke veed det.

Salle.

Og elskes du igien?

Lira.

Det troer jeg sikkert.

Salle.

Hvorfor?

Lira.

Fordi han prygler mig.

Salle.

Et skiønt
Beviis paa Kiærlighed! Hvi faaer du Hug?
Har du fortient hans Prygl?

Lira.

Nei, Gud skee Lov.

Salle.

Du takker Gud?

Lira.

At det er ufortient?
Naturligviis! Troer du, det var en Trøst,
I Fald jeg virkelig fortiente Prygl?

Salle.

Nei — det just ikke. Jeg maa sige, jeg
Beundrer din Taalmodighed; dog gaaer
Den næsten mig for vidt.

Lira.

En Kones Taalmod
Kan aldrig gaae for vidt; der er ei meer,
End Manden fuldeligt hver Dag behøver.

Salle.

Og troer du, alle Mænd er som Babekan?

Lira.

O, nei! de fleste Mænd er meget værre.

Salle.

Langt smukkere!

Lira.

Endeel er styggere.

Salle.

Langt yngre!

Lira.

Jeg forlanger ingen Laps
Til Ægtemand. Endeel er meget ældre.

Salle.

Ei, ei! du er jo ret lyksalig med ham.

Lira.

Giør det dig ondt? Du vilde gierne have
Medlidenhed med mig, og harmes nu,
Fordi jeg ingen Medynk trænger til.

Salle hidsig.

Det er Enfoldighed, du Taabenakke!
Du kan ei see, hvad hele Verden seer.
Han er en Drukkenbolt, en Døgenigt,
En Skiendegiest, en gierrig Nittengryn;
Han lever af dit Gods, og negter dig
Enhver Fornøielse.

Lira ogsaa heftig.

Det er ei sandt!
Jeg er fornøiet med ham, som han er.
Hvad rager dig vel min Fornøielse?
Gaa du kun hiem til din udvalgte Mand,
Som pynter sig, som skiender ikke paa dig,
Er sød og venlig — men som holder Friller,
Og deler Hiertet daglig med en Anden.
Min Mand er tro — der har du Hemmeligheden —
Og denne Egenskab opveier langt
I mine Øine alle andre Dyder.

Salle.

Ja, han er tro, fordi der Ingen er,
Som ønsker at forføre ham.

Lira.

En Rig
Steds finder Qvinder nok, der lokke ham.

Salle.

Og hvoraf veed du da, han lokkes ei?

Lira.

Jeg har Spioner ude overalt,
Men ingen har opdaget mig det Mindste.

Salle.

Nu da, saa gratulerer jeg, og ønsker
Fremdeles Held og Fryd og tørre Hug,
Som kan bevise dig den bedste Dyd.

Lira.

Farvel! Og hvis du intet Andet vil,
End sætte Splid imellem Ægtefolk,
Da saae jeg helst, det blev den sidste Gang,
At du bevidned mig Medlidenheden. —
Der er min Mand.

Salle.

Gud frie os fra det Gnav!

Hun løber bort.

Rabekan kommer; vranten og tvær:

Hvad vil den Qvinde her? Hun render for mig;
Samvittigheden slaaer. Hvad vil hun her,
Den Koblerske? Jeg kan ei lide hende.

Lira.

Jeg heller ikke meer, og derfor viste
Jeg hende Døren.

Babekan.

Ha, du falske Blakke!
Du viste hende Døren! Er hun ikke
Maaskee din Siæls Fortrolige?

Lira.

Det var hun
I gamle Dage, men ei meer.

Babekan.

I Morgen
Er hun her dog igien.

Lira.

Hvis hun fortryder
Uartigheden.

Babekan.

Var hun saa uartig?
Hvad har hun sagt?

Lira.

Lad det nu være godt;
Det kommer Ingen ved.

Babekan.

Ei heller mig?
Nu vil jeg vide strax, hvad hun har sagt.

Lira.

Undskyld! jeg kan ei sige det.

Babekan.

Det skal du.

Lira.

Jeg giør det ei.

Babekan slaaer hende.

Hvad? vil du strax bekiende?

Lira.

Hun kaldte dig en Skiendegiest, en Dranker,
En Døgenigt, en gierrig Rittengryn.

Babekan.

Har jeg seet Mage? Uforskammede!
Det vover du at sige mig igien?

Lira.

Du prygler mig jo til det.

Babekan.

Det er sandt.
Saa faaer det være da for denne Gang. —
Hvor skal du hen? Hvad vil du med dit Slør?

Lira.

Jeg gaaer i Bad.

Babekan.

I Bad, og altid Bad!
Mig synes, der kan være vasket nok.
Men ei al Verdsens Vand og skarpe Lud
Kan tvætte Synden af en listig Qvinde.
I Fald ei disse Bade var — min Sandt,
Da saae det daarligt ud med eders Rænker.
Hvad Børs for Kiøbmænd er, er Bad for Qvinder.
Der skiule sig de fremmede Galaner
Bag Pillerne, bestikke Bademanden,
Og titte skiult igiennem Sprækkerne.
Paa Gaden glider Sløret let tilside,
Saa staaer han der med Haanden fuld af Blomster,
Og byder hende strax en Urtekost.
Man siger, det betyder Kiærlighed,
Bønhørelse, ja selve Sted og Time
Til Sammenkomst. Fordømmelige Urter!
Men jeg forstaaer ei disse Hieroglypher.

Saa meget veed jeg, at jeg hader Blomster;
Thi Negliken giør mig mit Hoved broget,
Og Rosen giør mig rød i Hovedet
Som en Kalkun, saasnart jeg bare seer den.

Lira.

Min lille Mand! vær ikke længer vred;
Jeg kommer strax igien.

Babekan.

Og al den Pynt!
Hvortil den Pynt? Hvem pynter du dig for?

Lira.

For dig.

Babekan.

For mig? Saa lad det heller være.
Jeg hader Pragt, den er til ingen Nytte,
Den koster Penge, lokker Betlere.
Man Folk indbilde maa, man selv er fattig,
Hvis man vil have Ro.

Lira.

Du har jo Ro.
Der vover Ingen meer at bede dig
Om mindste Hvid. Vær du kun rolig selv.

Babekan.

Lær du mig ikke, hvordan jeg skal være.

Lira.

Giv mig et Kys.

Babekan.

Du fik jo eet i Morges.

Lira.

Hielp, Allah! er du karrig selv paa Kys?

Babekan kysser hende.

Velan! — Men jeg vil have det igien,

Det siger jeg dig. Ikke just, fordi
Jeg er saa hungrig efter dine Kys;
Men gammel Vane bider altid bedst,
Og hvad jeg laaner Folk, maae de betale.

Lira smilende.

Vel! du skal faae det, naar jeg kommer hiem.

Gaaer.

Babekan alene, lidt formildet.

Jeg troer, det er en ganske ærlig Siæl,
Men veed det ikke vist; og vidste jeg det,
Saa maatte jeg dog lade, som om jeg
Slet ikke vidste det. Veed Koner først,
Man holder af dem, er der ingen Redning.
Man steds maa holde dem i stramme Tømme;
Thi det er halve Børn. Den Haand, som straffer,
Den kysse de, men bide den, som klapper.

Sukker.

Hvad hendes Ødslen koster mig om Aaret
For Musselin, for Shawler, Turbanfiær!
Jeg troer, jeg havde aldrig giftet mig,
Hvis det jeg havde vidst. — Hvad snakker jeg!
Det er jo hendes Penge. Men hvad hielper
Det mig, naar hun forøder dem igien?
Jeg blev saa glad, da vi fik ingen Børn;
Men hun har Børn fuldt op, den Taabenakke!
Smaae Hundehvalpe, som hun lærer Kunster.
En Skole har hun ogsaa rettet op
Med Papegøier, Stærer, Kakaduer,
Og underviser dem i Modersmaalet.
Det giorde mig dog ondt forleden, da
Jeg dreied Halsen om paa Poppedrengen,
Fordi han kaldte mig en gierrig Hund.

Det havde den fordømte Salle lært ham.
Jeg kunde solgt ham med en stor Profit
Til Storveziren, thi han holder meget
Af alle Dyr, som snakker efter Munden.
Hvem banker der? Kom ind! Hvad godt, min Ven?

Ibrahim kommer; afsides:

Ha, hvilken Liighed!

Høit:

Allah signe dig,
Min gode Herre! Træffer jeg ei her
Den vidtberømte, herlige Babekan?

Babekan.

Babekan er mit Navn; men Gud skee Lov,
Jeg er ei vidtberømt, og ikke herlig.
Kun er jeg Herren i min egen Stue.

Sagte.

En Tigger uden Tvivl; han er saa høflig.

Ibrahim.

Jeg veed ei, om maaskee jeg har den Ære,
At være kiendt af dig?

Babekan.

Den Ære har
Du ei, min Ven! og har du ingen anden,
Saa har du ingen.

Ibrahim.

Jeg udleier Telte,
Kameler; jeg bespiser Karavaner,
Som gaae til Mekka.

Babekan.

Jeg skal ikke reise;
Jeg har betalt en anden Pilegrim,

Som beder for mig ved den hellige Grav.
Jeg trænger ei til Telt, ei til Kameler,
Og tarveligt bespiser jeg mig selv.

Ibrahim.

Viis mig ei Døren, værdige Babekan!
Jeg bringer Hilsen dig fra dine Brødre.

Babekan.

Hvad Brødre? Har jeg Brødre? De er døde.

Ibrahim.

Det er de rigtig nok. Jeg var tilstede,
Da man begraved dem.

Babekan med lettet Hierte.

Aa, Herre Gud!
Saa har dog Rygtet ikke løiet for mig.
Hvorledes stod det sig med deres Sager?
De var vel fattige?

Ibrahim.

Naar man er død,
Behøves Intet meer.

Babekan.

Det giør mig ondt,
At først jeg hører Noget om dem nu;
Jeg havde gierne hiulpet dem. Nu kommer
Min Hielp for silde.

Ibrahim.

Hvis de leved end,
Kom den dog uden Nytte; thi de trængte
Saa lidt, Babekan! til din Tieneste,
Som du til deres.

Babekan.

Havde de Formue?

Ibrahim nikker betydningsfuldt.
Og de har indsat dig til Hovedarving
Af Alt, hvad de har efterladt.
Babekan brister i Graad.
O, Allah
Velsigne dem, de fromme Siæle — ei
For Pengene — forstaa mig ret! — men for
Den Eftertanke, den Opmærksomhed.
Ja, det var ægte Perler, kiære Ven!
Det var to ærlige, trofaste Drenge.
Jeg var ei værd at løse deres Skoe;
Thi de har reddet mig med egen Fare
Fra Galgen, hvor jeg skulde været hængt.
Hvor stor er Arven?
Ibrahim.
Hundred tusinde
Guldstykker.
Babekan.
Jeg kan ikke sige dig,
Hvor du bedrøver mig med denne Nyhed.
Ibrahim.
Det kan jeg tænke, og du kiøbte gierne
Vist deres Liv igien for dette Guld.
Babakan.
Tvivl ei derom; man skiønner paa det Gode
Først, naar man mister det.
Ibrahim.
Saa tilgiv mig
Den lille Skræk og denne korte Sorg,
Der snelt forvandler sig til varig Glæde.
Med sorte Dug bandt jeg dig kun for Diet,
Som Børn, der ledes til et Gavebord,

Besat med Kierter; Mørket skulde kun
Dig tiene til en Folie for Glandsen.
Giv Slip paa Tanken om det døde Guld,
Og levende du har de kiære Brødre,
Kan afbetale dem Alt, hvad du skylder.
Saa faaer vel ogsaa jeg min Fragt betalt.

Han henter Ibad og Syahuk.

Ibrahim.

Jeg gaaer, for ei med Ubeskedenhed
Et kiærligt Broderoptrin at forstyrre.

Gaaer.

Babekan vranten.

Snart død, snart levende! Han pumper Een
Jo Blodet op i Hovedet, og dybt
I Benene, som Vandet i en Post.

Syahuk.

Tvivl ikke, kiære Broder! om vi leve.

Babekan kold.

Nu, det fornøier mig; men hvorfor lyver
Han eder døde først?

Ibad.

Bliv ikke vred!
Han mener os det ærligt. Glem nu Sligt,
Og favn igien som Broder dine Brødre.

Babekan.

Nu da, i Allahs Navn! Det glæder mig
At see jer frisk og vel.

Omfavner dem koldt.

Ibad efter et lidet Ophold.

Du seer, vi har
Ei stort forandret os.

Babekan halvsagte.

Nei, nei! Gud bedre!

Syahuk.

Mig synes, ogsaa du er end den Gamle.
Jeg troede, du var bleven federe.

Babekan.

Nei, det er Skiebnens urandsagelige
Beslutning: samme Længde, samme Drøide,
Og een Kaliber for os alle tre.
Det Held, som følger andre Mennesker,
At man kan skille strax dem fra hinanden,
Det kiende vi ei til.

Syahuk.

Nu, desto bedre.
Lad os forplante denne Broderliighed
Fra Legemet til Siælen.

Babekan utaalmodig.

Nei, min Broder!
Det er urimeligt og unaturligt.
Naturen lagde Selvopholdelsesdriften
I Mennesket, og man er Ingenting,
Naar ei engang endnu man er sig selv.

Ibad.

Du er da misfornøiet med vort Komme?

Babekan.

O, nei! slet ikke, for et kort Besøg;
Men I maae strax forlade mig igien,
Thi slig en Liighed gaaer ei an i Bagdad,
Hvor ellers man har nok at glose over.
Som Drenge gik det an til Nød og neppe,
Og selv som Dreng var jeg jo nødt at straffe
Den Uforskammede med Kampestenen.

Men her — som Mænd — her maa Personligheden
Udklækkes, og en bosat Skatteborger,
En Ægtemand maa være Egoist,
Maa kunne skilles klart og tydeligt
Fra hver en Anden, ellers vilde deraf
Uordner flyde, Misforstaaelser,
Som trued Stat og Liv med Undergang.

Ibad.

Vi samles efter fælles Overeenskomst.
Du har dog ikke glemt den Ed, vi svor,
At dele vor Formue med hinanden
Om nogle Aar, hvis Lykken skulde smile
Til Een iblandt os? Vi har stræbt forgieves
At banke den til Essen med vor Hammer,
At gribe den i Farten med vor Tang.
Men du forstod det bedre. Nu velan!
Ei skamme vi os ved at minde dig
Om Løftet, thi vi føle, hvilken Glæde
Det vilde været os, hvis vi var rige,
At kunne dele broderligt med dig.

Babekan forlegen.

Det er umuligt. Hør mig, kiære Brødre!
Det giør mig ondt for jer, at I er reist
Saa langt forgieves. Eden mindes jeg.

Syahuk.

Vi svore den i Maanskin ved en Kilde,
I Palmelyet, mens Prophetens Maane
Sig speilte blank i Sølverbækkens Vover.
I Vandet dypped vore Fingre vi,
Hvor Maanen straalte, væded Bryst og Ansigt,
Og raabte Eden høit tre Gange hen
Mod Mekka, mod Medina.

Babekan falder ham i Talen.

Ganske rigtig!
At dele broderligt — vor Eiendom.

Venlig.

Men denne Rigdom, jeg bestyrer her,
Er ikke min; det er min Kones Penge,
Og jeg behandler dem kun som Forvalter,
Som Regnskabsfører. Hvis ved egen Flid,
Ved egen Daad jeg havde samlet Grunker,
Da var det Pligt at dele dem med jer;
Men nu — Gud bedre!

Hemmelighedsfuld.

Nu — som Brødre kan
Vi tale jo oprigtigt med hverandre:
Jeg staaer aldeles under Toffelhælen,
Min Hustru er en arrig Rappenskralde,
Og jeg vil ikke raade jer at komme
For hendes Øine. Altsaa — lever vel!
Jeg skal betale Reisen hid og did —

Det banker.

See saa! der kommer Nogen. Gaaer tilside!
Man maa ei see os alle tre paa een Gang,
Saa bliver jeg til Spot for hele Byen.

Han lukker dem ind i et Sideværelse.

Verten fra Forstaden kommer.

Babekan afsides.

Hvad vil nu den kiedsommelige Karl?
Den Prakker! han vil sikkert laane Penge,
Og derfor holder jeg mig altid fra ham,
Endskiøndt han boer ret smukt der uden Porten,
Og laver skiønne Sager til Forfriskning.

Desuden er han tunghør, og man altid
Maa skraale til ham, hvad han skal forstaae.

Verten.

God Dag, du værdige, du vise Mand!
Jeg kommer for at takke dig for sidst.

Babekan.

Du har mig Ingenting at takke for.

Verten.

Jeg troede næsten, du var blevet stødt,
Og havde reent i Hidsighed forsvoret
At sætte Foden i mit Huus.

Babekan.

O, nei!
Jeg kommer, naar mig lyster.

Verten.

Hvad behager?

Babekan.

Jeg siger, at jeg kommer, naar mig lyster,
Naar jeg behøver det.

Verten.

Ja, for det første
Behøver du vel sagtens intet meer.

Babekan.

Misund mig ikke, hvad jeg fik.

Verten.

Bevares!
Jeg ønsker dig fremdeles Appetit.

Babekan.

Jeg takker.

Verten.

Hvordan smagte Agerhønen?

Babekan.

Hvad Agerhøne?

Verten.

Hvordan smagte Vinen?

Babekan.

Beskylder du mig for at drikke Viin?
Kan du bevise? har du Vidner paa det?

Verten leer.

Nei, du forsigtige, du kloge Mand!
Du veed nok, hvad du giør: du pimper kun
I Smug. Vær du kun rolig, kiære Herre!
Jeg skal ei røbe dig.

Babekan vred.

Der Intet er
At røbe.

Verten.

Det forstaaer sig; men der er
Dog Noget at betale.

Babekan.

Hvad jeg nyder,
Betaler jeg.

Verten.

Det veed jeg. Tro dog ei,
Jeg kommer for at mane dig.

Babekan.

Hvad mane?
Man maner Fanden.

Verten.

Fanden? hvad har han
Vel her at giøre? Kald dog ei paa ham.
Men — for at komme paa en anden Gienstand,

Du kunde giøre mig en Tieneste,
I Fald du vilde.

Babekan.

Jeg ei tiener Folk
Med Nogenting. Det veed du eengang.

Verten.

Ja,
Det veed jeg; du er en tienstagtig Mand.
Een Villighed er jo den anden værd.
Man kan et Øieblik undvære Penge;
Om det var dig i Dag, saa trængte du
Jo til en Times Tids Credit. Mig gaaer
Det ikke bedre. Mine Slaver skal
Paa Torvet efter Høns og Havefrugter.
Laan mig, Babekan! paa en Uges Tid
Kun tredive Zechiner.

Babekan.

Jeg vil laane
Dig hede Helvede.

Verten.

Jeg takker dig.

Babekan.

Hvorfor?

Verten.

Jo, for de hele elleve.

Babekan.

Slet Intet faaer du.

Verten.

Saa betal mig da
Min Regning i det mindste! To Zechiner.

Babekan.

Hvad, Uforskammede? Jeg skylder dig?

Verten.

For Frokost: Frugter, Agerhøns og Viin.

Babekan.

For Frokost? Har jeg faaet Frokost af dig?

Verten.

Og den, som god var.

Babekan.

Naar?

Verten.

I Formiddags.

Babekan.

Det gaaer for vidt. Bort, pak dig af mit Huus,
Du Drukkenbolt! Kom du igien og lyv!

Verten.

Hvordan? udskielder du mig for en Tyv?
Hvor seer jeg Mage til slig Ubluhed?
Han fylder sig med Agerhøns og Viin
Hos mig, mig arme Mand! og siden negter
Han mig Betalingen, naar han har spiist
For To, ja om jeg sagde selv for Fire.

Griber ham opbragt i Brystet.

Vil du betale mig min Regning strax,
Du gierrige Diævel? Skielder du mig ud,
Og tyvter mig? Jeg skal trasakke dig.

Babekan.

Jeg har ei tyvtet dig. Gevalt! Gevalt!
O, lad mig være!

Verten prygler ham.

Vil du negte nu,
At du har faaet Frokost?

Babekan.

Ak, jeg negter

Slet Intet! Du har givet mig mit Livsbrød.
Hielp! Hielp! Her er en Gal fra Daarekisten,
Som overfalder mig.

Verten prygler fort.

Ja, skrig du kun!
Jeg længe har tiltænkt dig den Dragt Prygl,
Thi du har ofte drillet mig, din Kieltring!
Men nu er Galden kommen mig i Kog,
Og nu skal Jernet hamres, før det køles.
Og var der Tre som du —

I det samme gaaer Døren op, Ibad og Syahuk komme ind.

Verten slipper ham forfærdet.

Nu er han Tre!
Hielp, Allah! det er jo en Hexemester,
Der giør sig til saa Mange, som han vil.
Men bi du! Der er Ret og Dom i Landet.

Han løber bort.

Babekan.

Almægtige Prophet! hvad vil det sige?
Viin! Agerhøns! Skieldsord og Næsestyvre!
Er Karlen gal?

Syahuk.

Min kiære Broder! lad
Mig kortelig dig løse denne Gaade.
Vi kom i Morges fastende til Bagdad;
Den gode Ibrahim gav os Credit
For hvad vi havde nydt, men intet meer.
Derude boede just en Vert, hvis Bod
Stod aaben, smukt i Palmetræets Skygge.
Os dufted Dampen fra hans Kiøkkenvindue
Langt meer behageligt, end Haugens Roser.
Vi tænkte nok, han kiendte dig; vi troede

Maaskee til Nød at kunne gaae for dig.
Han mærked ingen Forskiel, og vi spiste
Vor Frokost, kiære Broder! paa din Regning.

Babekan

slaaer Hænderne sammen over Hovedet.

Der seer man, hvortil denne Liighed fører!
Vi maae nødvendig skilles ad igien.
Hver Mand har nok at feie for sin Dør,
Og jeg, min Tro, jeg feier ei for Tre.
Skal jeg mig lade banke bruun og blaa
Med tørre Munde, naar I spise for mig?
Skal jeg som Skyldner og som Cautionist
Betale Gield for To, som ei er min?
Skal jeg, som ansees for en ærbar Borger,
I Fængsel, naar I øve Drengestreger?
Gud veed, hvad I kan falde paa. I Fald
I kom til Lira, gav jer ud for mig —
Ha, ved Prophetens Skiæg, en artig Spas!
I Fald I stial — og eders sidste Daad
Var ikke saare langt fra Tyveri —
Skal jeg for eders Skyld da tampes, hænges?
Nei, ellers mange Tak! Jeg protesterer.
Man Broderskabet drive kan for vidt.
Afsted med jer, forlader strax mit Huus!
Der har I fem Zechiner hver til Reisen.
I skal endnu faae hver en Klædning af mig;
Endskiøndt jeg derved kun befordrer meer
Den ulyksalige Liighed, thi jeg lader
Mig altid sye min Kaftan og min Turban
Af eet og samme Toi. Saa bort med jer,
Og kommer aldrig meer for mine Øine!

Syahuk med Foragt.

Elendige! vi takke dig; du river
Os Bindet løs fra Diet, og vi see
En ussel Træl, hvor før vi saae en Broder.
Den Ed, du svor, har trolos du forglemt;
Thi sæt, du tør ei dele din Formue,
Tør du ei heller vise dine Brødre
Den Giestfrihed, som selve Røveren
I Ørken viser fremmed Mand? Har du
Ei Raad til at husvale dem, som redded
Dit usle Liv, med nogle Dages Herberg?
Og gaaer din Uforskammenhed saa vidt,
At en uskyldig Spøg du stempler med
Forbrydelsernes fæle Brændemærke?
Er du haardhiertet nok, til os at jage
Fra egen Tærskel i en nøgen Ørk,
Hvor snart, med meer Medlidenhed end din,
Det tørre Sand vil hvirvle Graven os,
Og skiule vore trætte Been for Solen?

Ibad.

Fy, Syahuk! hvo vilde være rørt,
Nedslaaet, fortvivlet i den Stympers Nærhed?
See, hvor han staaer og gloer med dumme Øine,
Begriber ei et Ord, hvad du har sagt.
Frisk Mod, min Broder! tab dog ikke Haabet.
Lad denne Midas bide paa sit Guld,
Til selv han bliver Malm. Han er det alt.
Vi flyve rask paa Munterhedens Vinge
Igiennem Ørken, som paa Fuglen Rok,
Og Lykken svigter ei de muntre Svende.

De gaae.

Tredie Act.

Babekans Hange.

Lira. Salle.

Salle.
Saa kan jeg nu forlade mig derpaa,
Du har tilgivet mig?

Lira.
Af ganske Hierte.
Det var jo slet af mig, at bære Nag
Til en Veninde, som tilstaaer sin Feil,
Og lover Bedring.

Salle.
Lira! kiære Lira!
Du er saa god, saa rolig, saa tilfreds;
Du flyder, som en giennemsigtig Bæk,
Hen over Muddret af din slette Tilstand,
Og det var blodig Synd imod dig, Lira!
At røre Grunden op og mørkne Bølgen.

Lira leer.
Saa giør da intet Mudder — for at blive
Ved Lignelsen — og du skal altid finde
I mig din Barndoms kiærlige Veninde.

Omfavner hende.

Salle.

Babekan vil jo ikke see mig meer.

Lira.

Det har han sagt saa tidt, og finder sig
Dog daglig i at see dig.

Salle.

Han er mig
Maaskee forbunden, naar han stundom seer mig,
Fordi han faaer et Paaskud til at skiende.

Lira.

Maaskee.

Salle.

Men siig mig nu oprigtig, Lira! —
Jeg spørger ei, for at belære dig;
Nei, nei, belær du mig, og siig mig venligt,
Hvad elsker du hos ham? hvordan kan du
Fordrage ham? thi om jeg skulde døe,
Begriber jeg det ei, og veed det ei.

Lira.

Han elsker, næst sig selv, dog Lira meest.
Hans Gierrighed er eengang nu en Sygdom,
Som ikke kan helbredes; med en Syg
Den Sunde have maa Medlidenhed.
Hans Brantenhed er kun en hæslig Vane.
Jeg veed det eengang: han skal skiende paa mig,
Og savner næsten Noget, naar han tier.
Det er, som Folk, der boe i Nærhed hos
En Kobbersmed: i Førstningen forstyrrer
Den evige Skralden; men om fiorten Dage
Den høres ikke meer. Man morer sig
I Haugen ved et Vandfald, ved en Bæk,

Og Digterne beskrive denne Susen
Som noget Yndigt og Behageligt.
Babekan støier som et Møllehjul
Vel uafladeligt, men driver Værket.
Jeg ønsker Intet, som han ikke negter
Med megen Larm, og som jeg ikke faaer.
Han siger mig hvert Klokkeslet paa Dagen,
At han er Husets Herre; godt, jeg tier
Beskedent, ydmygt — og er Herskerinde.
Kan Nogen ønske sig en bedre Mand?

Salle.

Hans Ansigt er dog saa besynderligt.

Lira.

Og derfor mig just saa særdeles kiært.
Jeg har forgabet mig i dette Ansigt,
Og skulde have ondt maaskee, at finde
Paa hele Jorden eet, som lignte det.

Salle.

Det troer jeg ogsaa.

Sagte.

Det var ikke godt,
At der var Fleer af den Slags.

Ibad

kommer i en af Babekans Klædninger, og med en Turban, som har tilhort ham. Han bliver staaende i Baggrunden, og gier en Haandbevægelse mod Salle, at hun skal gaae.

Lira! jeg
Vil tale med dig ene.

Salle sagte.

Ha, der har vi
Det Ansigt, som ei findes Mage til!

Høit.

Jeg gaaer paa Dieblikket.

Hun gaaer.

Lira

forlegen, med nedslagne Øine.

Kiære Mand!

Tilgiv — du havde rigtig nok forbudt —

Ibad med forstilt Stemme.

Ei meer om det! En Sag af Vigtighed,
En fordeelagtig Handel kaldte mig
For Dieblikket hiem, at hente Penge.

Lira.

Godt! jeg har Nøglerne til Pengeskrinet —
At sige, til det mindste.

Ibad.

Ganske rigtig!
Jeg ei betroer dig Nøglen til det store.
Hvor meget er der i det lille Skriin?

Lira.

To hundrede Zechiner.

Ibad.

Hent mig dem.

Lira.

Strax, kiære Mand!

Gaaer.

Ibad alene.

Det gaaer fortræffeligt
Hun skiller Ibad ikke fra Babekan.

Lira

kommer igien med to Pengepunge.

Her er Zechinerne.

Han tager dem but.

Lira kiærlig.

Men er du vred,
Fordi jeg har tilgivet stakkels Salle?

Ibad.

Den Høne skal jeg siden plukke med dig.

Lira.

O kom, og giv et Kys mig til Beviis
Paa din Forsonlighed.

Ibad.

Det skal du faae.

Kysser hende.

Syahuk

styrter ind, ligeledes i Babekans Klæder og med hans Turban.

Forræder! kysser du min Ægtehustru?
Forbryderske! jeg strax vil skilles fra dig.

Lira

er nær ved at falde i Afmagt.

O, Muhammed!

Ibad.

Hvad vover han, den Giøgler,
Den uforskammede forklædte Karl?
Vil han berøve mig min lille Lira?
Nei, hun er min, kun min, og ingen Andens.

Han trækker hende til en Side.

Syahuk.

Nei, hun er min, og hun skal blive min.

Han trækker hende til den anden Side.

Lira vrider sine Hænder.

Jeg Ulyksalige!

Ibad slipper hende.

Lad hende dømme

Imellem os! Siig, elskelige Lira!
Est du ei min?

Syahuk ligesaa.

Est du ei min, min Engel?

Lira.

Nei, Ingen, Ingen af jer er Babekan.
To Troldmænd er I. Kan I end jer lyve
Hans Ansigt til, I har dog ei hans Røst.

Ibad med naturlig Stemme.

Den kunde vi maaskee dog efterligne.
Og hvis vi vare komne Mand for Mand,
Hvem veed? Du gav mig alt det Guld, du har,
Jeg fik et Kys — og kunde faaet fleer.

Lira.

Almægtige Gud! hvor kan en stakkels Kone
Bevare sig imod en saadan Liighed?

Ibad.

Der har du Pengene tilbage, Lira!
Tak alt for Laan, og tilgiv denne Spøg.

Flyer hende Pungene.

Syahuk.

Den har en vigtig, en alvorlig Grund;
Den skal bevise dig den Afstand, Lira!
Der er imellem hvad vi kunde tage
Og vor beskedne Fordring.

Lira.

Ha, hvem er I?
Saaledes ligne Brødre kun hinanden.

Syahuk.

Har aldrig før Babekan dig fortalt
Om sine Brødre?

Lira.

Jo, det har han tidt;
Men han har altid sagt, de vare døde.

Ibad.

Saa har han altsaa løiet Livet af os
Til Tak, fordi vi redded ham hans Liv.
Veed du vort Eventyr, hvordan det gik
Os i Damask for denne Liigheds Skyld?

Lira.

Hvordan han slog en Dreng ihiel med Stenen?

Syahuk.

Nu, naar du dette veed, saa veed du ogsaa,
Vi ere disse Brødre. Sligt et Syn
Sig viser ikkun eengang; thi Naturen,
Rig paa Forskiellighed, er arm paa Liighed,
Og vinder neppe slig en Terne meer
I Mulighedens store Lykkespil.

Lira.

Jeg tvivler ikke om, I er hans Brødre.

Syahuk.

Vi er hans Brødre, Lira! ganske vist;
Men han er ei vor Broder. Lykken er
Et Fruentimmer, som du selv, med Luner.
Ham har hun overvældet med sin Rigdom,
Os har hun nedstødt i Elendighed.

Ibad.

Paa ingen Maade! Hun har ei berøvet
Os Arm og Hænder, Hoved eller Hierte,
Men kun for Dieblikket nogle Penge,
Som rigtig nok vi trænge til.

Lira.

Har I
Ei seet min Mand?

Ibad.

Jo, han har viist os Døren.

Lira.

Den sære Mand! det var ei rigtig handlet.
Hvad har han da imod jer?

Ibad.

At vi ligne
Ham alt for meget; og jeg tilstaaer gierne,
Det er vor værste Feil. Han gav os dog
En Skierv, som Betlere.

Syahuk.

Da gik vi bort
Fortørnede, tog ei de ti Zechiner,
Hvormed han vilde gnidsk frakiøbe sig
Sin Fødselsret. Jeg troer, i Fald han bød os
I Morgen en Ret Lindser, hvorfor Esau
I Jødeland bortsolgte sin, saa toge
Vi derimod, for ei at døe af Hunger.

Ibad.

Alt, hvad vi tog af ham, var disse Klæder,
Hvortil Anstændigheden tvang vor Stolthed,
For ei at bære meer de gamle Pialter.
Desuden vilde vi dig vise, Lira!
At ei vi er Bedragere, skiøndt let
Vi kunde dog bedraget dig. Vi vilde
Forsøge, om du var saa streng og haard,
Som vistnok dig Babekan lyver paa.
Han kalder dig en arrig Rappenskralde,

Forsikkrer, det er kun af Frygt for dig,
At han tør ikke huse os.

Lira.

Den Stakkel!
Han plages grusomt af Indbildninger.
Det er en piinlig Sygdom, kiære Brødre!
Den er ulægelig, og man maa have
En inderlig Medlidenhed med ham.

Syahuk forundret.

Medlidenhed med ham, og ei med os?

Lira.

Jo, det forstaaer sig; men dog meest med ham.
Jer mangle Penge, denne Mangel kan
Afhielpes let; men han, den arme Mand!
Kan jeg for Guld ham kiøbe Billighed
Mod Næsten, og Tilfredshed med sig selv?

Syahuk forundret.

Nei — det er sandt.

Lira giver dem Pungene tilbage.

Tag dette for det første,
Jeg skienker eder det af villigt Hierte.

Syahuk.

Vi takke dig, du Ædle!

Lira.

Men I trænge
Vel til en Hiertestyrkning?

Ibad.

Og et Herberg.

Lira.

Naar I har Penge, faae I begge let.
Her kan I ikke blive, hvis Babekan
Har viist jer bort. Men hvorom Alting er,

Tomhændet skal I ikke gaae fra Bagdad,
Og vil min Mand ei selv, saa skal hans Kone
Betale jer det Liv, I redded ham.
Men, kiære Brødre! holder eder inde,
Gaaer kun om Aftnen ud! thi, ærlig talt,
Jeg saae ei heller gierne —

Hun seer ud af Vinduet.

Gud! der kommer
Min Mand tilbage.

Ibad.

Hvad er her at giøre?

Lira.

Gaaer, skiuler eder! Der er Kieldernøglen.
Den hemmelige Kielder er i Haven;
I finde Døren dækt med Viindruranker,
Og Viin i Kielderen. Afsted i Hast!
Jeg henter eder, naar min Mand er borte.

De gaae.

Babekan

kommer med en lille Perial.

Alt for forsigtig kan man aldrig være;
Hvem veed, hvortil de Rækler var i Stand,
Især da nu de gaae i mine Klæder?
Jeg endelig maa tale først med Lira,
Saa gaaer jeg atter rolig til mit Arbeid;
Thi naar man drikker, maa man have Ro,
Det kommer ellers i den vrange Strube.

Han opdager Lira.

Nu, kiære Kone! er du der?

Lira forstemt.

Her er jeg.
Hvor skulde jeg vel ellers være?

Babekan.

Rigtig!
Du har bestandig Ret. Du er en ærlig
Og trofast Siæl. — Her har dog Ingen været,
Som vilde tale med mig?

Lira.

Nei, slet Ingen.

Babekan.

Det kunde hænde sig, der kom dog Nogen;
Saa luk ei op, siig, jeg er ikke hiemme.

Lira.

Det skal jeg.

Babekan.

Du maa ikke lukke op
For Andre, end for mig.

Lira.

Godt, kiære Ven!

Babekan.

Og naar jeg kommer, luk ei heller op
For mig; thi muligt er det ikke mig.

Lira.

Du taler lidt forblummet; har du alt —

Babekan.

Paa ingen Maade. Jeg er ganske ædru,
Og hvad jeg siger, er den rene Sandhed.
Vogt dig for Skindet, Lira! Det bedrager.

Lira.

Hvad vil du sige? Jeg forstaaer dig ei.

Babekan.

Det var ei heller godt, om du forstod mig;
Saa var Ulykken skeet.

Lira.

Hvad vil du her?
Er du alt kommen hiem fra Drikkelauget?

Babekan.

Paa ingen Maade. Jeg er ikke her,
Jeg er endnu derhenne — det vil sige:
Med Liv og Siæl. Jeg staaer kun for at gaae.

Lira.

Saa gaa; men kom kun ei for silde hiem.

Babekan.

Det bliver min Sag. — Men som bedst jeg sad
Og drak i broderlig Samdrægtighed
Imellem nogle Venner, som tracteerte,
Faldt det mig ind: du kunde muligt faae
Et slemt Besøg af mig, mens jeg var borte.

Lira.

Mens du var borte? Er du fra Forstanden?

Babekan.

Jeg mener nemlig, af de salig Brødre,
Som ei er døde.

Lira.

Er de ikke døde?
Du har jo sagt, du har begravet dem.

Babekan.

De var skindøde kun. Man grov dem op,
Da jeg var gaaet fra Begravelsen,
Og, kort og godt, de leve her i Bagdad,
Og ligne mig, som Æggeet ligner Hønen.

Lira.

Nei, er det muligt?

Babekan.

Ja — om det er muligt,

Skal jeg med Vished ikke kunne sige;
Saa meget veed jeg: det er virkeligt.
Og nu jeg hører til min største Skræk,
Det er de værste Skielmer paa Guds Jord;
Hvad inderligt maa smerte deres Broder,
Som ligner dem aldeles paa et Haar.

Græder.

Lira.

Nu, altsaa?

Babekan.

Er min tienstligste Begiering,
At du vil vel forskandse dig, mens jeg
Er borte; vogte dig forsigtig, Lira!
For Overfald, og for en Sammenkomst
Med dem og med mig selv, naar vi ei Ordet
Kan sige, Løsenet: „Viin og Zechiner!"
Viin og Zechiner! kun paa dette Feltskrig
Du aabner Fæstningen. Forstaaer du mig?

Lira.

Ret vel! Viin og Zechiner.

Babekan.

Saadan var det.
Og hver en Rækel, som ei hilser dig
Med Viin, Zechiner, jager du paa Porten.

Lira.

Viin og Zechiner! Den, som ei forlanger
De to Artikler, kommer ikke ind.

Babekan.

Nu gaaer jeg atter rolig til min Dont.

Han gaaer med stive Skridt, hun følger ham ud.

Viinkielderen.

Ibad, Syahuk med fyldte Bægere.

Ibad.

„Viin og Zechiner!" Den, som ikke siger
Det Løsen rigtig, kommer ikke ind.
Han troer ei, vi kan høre ham herinde.
Men vi har faaet Viin, vi fik Zechiner,
Og vi er begge komne rigtig.

Syahuk stirrer tankefuld hen for sig, og nipper af Bægeret.

Ibad.

Hvad falder du i Staver over, Kiære?

Syahuk.

Jeg tænker paa de deilige Slavinder,
Som gik til Badet fra Chalifens Harem,
Og blotted deres Ansigt, deres Hænder,
Imens de mærked, vi betragted dem.
Nei, aldrig saae jeg sligt et Farvespil!
Hvad er en Rose mod et Pigeansigt?
Hvad er en Myrtes Løv mod hendes Haar,
Det allerbedste Billedhuggerarbeid
Mod hendes hvide Haand?

Ibad.

Jeg negter ei,
At det gik mig, som dig, og jeg er skudt
I Hiertet af to sorte Dines Pile.

Syahuk.

Min Siæl sig drukned i to store Søer,
Hvori sig Himlen speilte lyseblaa.

Ibad.

Jeg flagrer, som en Kramsfugl i en Dune,
Snoet af en deilig Qvindes sorte Lok.

Syahuk.

Jeg sprætter, som en Fisk i Haabets Græs
Henkastet af en Havfrues lyse Haar-Net.

Ibad.

De Skiønnes Skaal!

Syahuk.

Den Skaal jeg drikker med.

Ibad.

En Vise! Lad os synge til vor Drik,
Da vi dog ei kan drikke til vor Mad.

Han synger, Syahuk stemmer i med ham.

Den, som ei drikke kan,
Han vide dette:
Det Gode skiller han
Slet fra det Slette.
Dog bør ei Vinen os
Til Dyr forvandle.
O, Hafis! lær du mig
Fornuftigt handle.

Persiens Digters Ord
Hør, I Rebelske:
„Den, som ei drikke kan,
Bør aldrig elske"!
Dog, Dranker! fro dig ei,
Og glæd dig ikke:
Den, som ei elske kan,
Bør aldrig drikke.

Syahuk.

Der overfalder mig en Dosighed.

Ibad.

Mig ogsaa.

Syahuk.

Vi har reist den hele Nat,
Og tumlet meget om den hele Dag.

Ibad.

Og drukket godt i Morges og i Aften.

Syahuk.

Og her i Kielderen, hvor vi maae helde
I Bægeret af disse store Krukker,
Kan man ei passe godt det rette Maal.

Ibad.

Nu vel! saa lad os sove Rusen ud.

Strækker sig hen paa Jorden.

Syahuk gior ligesaa.

God Nat!

Ibad.

God Nat! Jeg sover allerede.

De sove ind.

Lira kommer med Salle.

Lira.

Vel, at du kom igien; jeg vover ei
Her at besøge dem i Kieldren ene.

Salle.

Forunderlige Liighed! Er de alle
Hinanden da saa lige? Jeg har end
Ei seet den Tredie.

Lira.

Hvor er de dog?
Man kan ei skielne Folk i dette Mørke.

Salle.

Maaskee har de sig listet ud igien.
Hvad hedde de?

Lira.

Den Ene hedder Ibad,
Den Anden Syahuk.

Salle.

De burde hedde
Babekan alle tre.

Lira kalder:

Min gode Ibad!
Min gode Syahuk! hvor er I henne?

Salle.

Der svarer Ingen.

Lira.

Hellige Prophet!
De er dog ikke kommet Noget til
I denne mørke Kielder?

Hun snubler over Ibad.

Hvad er det?

Salle.

Du falder.

Hun vil komme hende til Hielp, og snubler over Syahuk.

Au! der falder ogsaa jeg.
Hvad er det dog for Bylter, som I lægge
Her midt paa Gulvet?

Lira.

Det er ingen Bylter,
Nei, det er Mennesker. Det er dem selv.

Salle.

Ja — her opdager jeg din Mand i anden
Og tredie Person.

Lira ryster den Ene i Armen.

Min gode Ibad!

Min kiære Svoger! reis dig dog. Hvad fattes
Dig, Ibad?

Salle.

Hvoraf veed du, det er Ibad?

Lira til den Samme.

Min kiære Syahuk!

Salle til sin.

Min kiære Ibad!
Bliv ikke vred, hvis du er Syahuk;
Men reis dig bare, hvis du ellers frygter
Babekan.

Lira.

Allah! frels os! de er døde.

Salle.

Nei, nei! min snorker sagte, som en Sælhund
Paa bløden Sand, naar Floden er forbi,
Og det er blevet Ebbe. Der var Flod
Af Viin i deres Hierner nys, nu følger
Smukt Ebben ovenpaa af deres Kræfter.
De drukket har for meget. Seer du ikke?
Den gode Viin er spildt. Der staaer en Plase
Paa Gulvet. Det er Spot og Skam. Det havde
Babekan aldrig giort. Hvad ei han helder
I eget Spunds, han taber ei paa Gulvet.

Lira.

Hvad skal jeg gribe til, jeg arme Kone?
Her kan de ikke blive. Kom Babekan,
Og fandt dem her, hvad skulde vi da sige?

Ibad i Søvne.

Viin og Zechiner!

Lira.

Gud! det er min Mand;
Han veed Parolen.

Salle.

Nylig gik din Mand
Af Døren ud, jeg mødte ham paa Gaden.

Lira vrider sine Hænder.

Hvorledes har da denne hørt Parolen?
Han veed Parolen; og min Mand har sagt,
At jeg skal lukke dem i Huset ind,
Som veed Parolen.

Salle.

Desto bedre da!
Han veed Parolen, altsaa kom han ind.

Lira.

Det vil ei hielpe ham, ei heller mig.
Jeg troer, det hele Huus er reent forhexet.

Salle.

Ei! Lira! heller være død end raadvild.
Her gielder det jo kun, at skaffe begge
De kiære Svogre Herberg for i Nat.
Du veed, den hellige Dervisch Mesruns Gravsted
Er i vort Nabolag; en Marmorhal,
Hvori den brune Porphyrkiste staaer.
Man glemmer tidt at lukke Døren der,
Jeg saae i Aften, at den stod paa Klem.
Der kunde man henbringe dem.

Lira.

Men hvo
Skal bære dem derhen? Vi kan det ei,
Om vi forene Begge vore Kræfter.

Salle.

Jeg saae en Drager for en Time siden,
Han stod paa Hiørnet, gabed efter Arbeid,
Fra Basra kommen for to Dage siden;
Han kiender Ingen her, og han beklaged
Vidtløftig sig med dumme Ord, fordi
Der Intet var i Bagdad at fortiene.
Ham henter jeg, og for et Par Zechiner
Han bærer gierne Levende til Graven.

Lira.

Men hvad vil dette dumme Menneske
Vel sige, naar han seer det lige Par?

Salle.

Det maa han ikke see. Lad mig kun raade,
Jeg faaer et Indfald. Om to, tre Minuter
Er jeg her alt igien med Drageren.
Men skiul den Ene først omhyggeligt.
Hvad ligger der?

Lira.

En Bunke store Poser
Til Dadler og til Figen, som skal sendes
I Høsten paa Kameler til Damask.

Salle.

Saa tag og skiul ham med et Par af dem.
Jeg kommer strax igien.

Gaaer.

Lira.

Jeg arme Kone!

Dækker Syahuk til med Poser.

Hvad dog man prøve maa i denne Verden!
Ak, hvis Babekan nu kom drukken hiem
Fra Aftengildet, som han ofte pleier,

Og som han ganske vist i Aften giør,
Han var alt halv beruset, da han gik;
I Fald han sine Brødre fandt med Guldet,
Som jeg har givet dem — ak, Gud! han slog mig
Fordærvet, og de fik vist Banesaar.
Jeg stakkels Kone! skal jeg gielde nu
For en Forbryderske, fordi jeg frelser
Nødlidenhed af mine egne Midler?

Salle kommer tilbage med Drageren.

Salle.

Jeg traf ham heldigviis her udenfor;
Han vilde just fortvivlet vandre hiem.
Nu faaer du Handsel, Kaleb! noget silde.
Drik først et Bæger Viin, min Ven!

Hun tapper, og rækker ham Bægeret; han seer sig frygtsom om.

Frygt ei!
Der Ingen skal forraade dig.

Han drikker.

Og her

Peger paa Ibad.

Er Mennesket, som du skal bringe bort.

Til Lira.

Jeg har alt sagt ham Alt, hvad han maa vide.

Lira.

Kan du vel bære ham til Mesruns Grav?

Drageren.

O ja, i Fald jeg havde kun en Sæk,
Hvori jeg kunde skiule ham paa Gaden.

Lira.

Her ligge Poser nok i Hobetal.

Salle.

Saa lad os prøve da.

Hun hielper Drageren med at faae Ibad i Posen.

Den passer ham,
Som den var syet til ham. Nu skynd dig, Drager!
Bær Sækken hen i Mesruns Marmorhal,
Og sæt den der; kom hurtig saa tilbage,
Saa faaer du to Zechiner.

Drageren.

Meget vel!

Han bærer Ibad bort paa Ryggen i Posen.

Lira.

Men siig mig nu, hvad giør vi med den Anden?

Salle.

Vær du kun rolig, Lira! lad mig raade.
Nu lad os hente Lys, her bliver mørkt.

Lira.

Du er og bliver dog en selsom Kone;
Men jeg maa føie dig, du hielper mig.

De gaae.

Gade

med Træer og Græsforhoininger, i Nærheden af Babekans Huus.

Mirza og Fatme

komme fra Badet, fulgt af nogle Slaver og en gammel Slavinde.

Mirza til Slaverne.

Bliv staaende lidt der! Her er et Sæde,
Og her er ingen Mennesker. Vi hvile
Lidt først; jeg trænger til Forfriskelse.
Det er i denne Forstad som paa Landet.

Slaverne trække sig tilbage; de sætte sig paa en Græstorv i Forgrunden, og slaae Slørene op.

Mirza sagte til Fatme.

Bemærkede du de to Fremmede
Paa Gadehiørnet, da vi gik til Badet?
De stirrede med høistforelskte Blik,
Og ligned saa forfærdeligt hinanden.

Fatme.

Vist saae jeg dem.

Mirza.

Gad du vel have sligt
Et Menneske til Mand?

Fatme.

Hvorfor ei det?
De var ei hæslige. Og heller gift
Med slig en ringe Mand, end overseés
I Vrimlen af Chalifens Herskerinder.

Mirza.

Men jeg saae Tre langt smukkere forleden,
Da vi til Badet gik med Zobeide.
De var forelsket i os alle tre,
Og med de stolte, brune Ansigter,
Som Solen havde brændt, men ei berøvet
Sin Sundhedsrødme, stirred de paa os,
Som Ørnen paa tre bange Turtelduer.

Fatme.

De var saa vilde, det var Beduiner.
Jeg foretrækker dog de Blidere,
Vi traf i Dag.

Mirza.

Jeg ogsaa, thi de satte
Kun deres Stolthed i at elske os.

Fatme.

Hver Mand, som seer os, maae vi elske lidt.

Han vover jo sit Liv af Kiærlighed;
Thi mærkte Vagten det, da var han Dødsens.

Mirza.

Chalifen er ei grum, og Slaverne
Har vænt sig til at see igiennem Fingre.

Den gamle Slavinde nærmer sig.

Nu, mine Døttre! det er Tid at vandre.
Det sømmer sig ei for Chalifens Qvinder,
At hvile paa den offentlige Vei,
Om ogsaa Gaden reent er fri for Folk.

Mirza.

Nu kan vi gaae; nu har vi pustet lidt.

De gaae.

Viinkielderen.

Lira med Lys. **Salle.** **Drageren.** **Syahuk** ligger i Baggrunden, bedækt med. Poser.

Salle til Drageren.

Nu, gode Ven! Vi ventet har saa længe,
Du skulde komme. Du har dog ei glemt
Dit Løfte?

Drageren.

Nei, mit Løfte har jeg holdt;
Han ligger alt og sover i sin Pose.

Salle.

Du skulde bære bort en drukken Mand,
Som falden var i Søvn i denne Kielder,
Og bringe ham til Mesruns Marmorhal.

Drageren.

Det har jeg giort, og Posen staaer paa Gulvet.

Salle.

Vist ligger han paa Gulvet, og vi vente
Og vente, men der kommer ingen Drager.
Du loved dog saa vist, at skynde dig.

Drageren.

Han er alt borte, Frue!

Salle.

Borte, Ven?
Du kiender ham dog atter, naar du seer ham?

Drageren.

Ret godt; jeg lukked Posen op derhenne,
Deels for at skaffe ham lidt Luft, den Stakkel,
Og deels — deels var det af Nysgierrighed.
Jeg kiender Karlen nu til Punkt og Prikke,
Og der skal Ingen narre mig med ham.

Salle tager Poserne bort af Syahuk.

Da ligger han dog der endnu, som før.

Drageren forfærdet.

Allah! Prophet! der ligger han igien;
Dog døer jeg paa, at jeg har slæbt ham bort.

Salle.

Det maa du have drømt i Drukkenskab.

Drageren.

Gud hielpe mig, jeg har fast Intet nydt.

Salle.

Saa var maaskee du alt for fastende.
Jeg har dog ikke nødig at bevise
Dig, hvad du seer for dine egne Dine?
Der ligger han.

Drageren.

Det kan jeg ikke negte,
Der ligger han, jeg kiender ham igien,

Og er han her, kan han ei være hist.
Saa beder jeg da om Forladelse;
Indbildningen har spillet mig et Puds.

Salle.

Vogt dig, min Ven! for overspændte Drømme,
Lad Phantasien ikke rende af
Med dig, men rend du af med denne Mand,
Saa faaer du to Zechiner.

Drageren.

Meget vel!

Salle.

Put ham i Sækken.

Drageren gier det.

Hvilke skiønne Poser!

Salle.

Du gad vel gierne selv havt een?

Drageren.

O ja!
Jeg siger tusind Tak.

Salle til Lira.

Maa han faae een?

Lira.

Ret gierne, naar han bare skynder sig.

Drageren

tager Syahuk paa Ryggen, og ryster paa Hovedet.

Hvor jeg dog saadan kunde gaae i Taaget,
Og troe, jeg havde giort, hvad ei var giort!

Salle.

Trøst dig, min Ven! det hændes Fleer, end dig,
Som er langt hoiere paa Straa, end du.

De folge Drageren ud.

Gaden uden for Babekans Huus.

Babekan

kommer med en Lygte, og er drukken. Synger:

Om Alkoranen er fra Evighed,
Jeg ikke veed;
Men vist jeg veed,
At Vinen er fra Evighed.

I Alting har Propheten Ret, i Alting!
Han var en hellig Mand, en tapper Mand,
En Philosoph, som Sandheden beviste
Med dragen Kaarde, som med tørre Hug;
En klog, fornuftig Mand, kort en Prophet.
Der er kun een Ting, som han feiler i,
Det nemlig: at man ei skal drikke Viin.
Men det bør ingen ægte Muselmand
Tilregne ham; thi selv en stor Prophet
Kan feile. — Her er dog vel Ingen,
Som hører mig?

Lyser omkring med Lygten.

Nei, jeg er muttersene.

Han sætter sig paa Græsforhøiningen.

Det var fornuftigt, at jeg tog en Lygte,
Især da dog min egen Praas er nær
Ved at gaae ud. Men det er ogsaa silde.
Gud være lovet, at jeg fik de To
Paa Døren; thi Doublanter duer ei,
Mindst for en Ægtemand, og dividere
Med tre sin Eiendom og sin Formue,
Det var et hæsligt Regnestykke. Men
Nu maa jeg see at komme hiem engang.
Mit Huus kan ikke være langt herfra,

I Fald det ellers staaer paa samme Sted.
Men det er paa min Ære meget muligt,
At det har dreiet sig; thi, som mig tykkes,
Saa dreier Alting sig.

Staaer op, og tumler.

Vi har et fælt
Jordskiælv i Aften; men det gaaer nok over.

Drageren

kommer tilbage med den Sæk paa Armen, som han fik i Foræring af Salle.

Hvad Diævlen er dog dette? Nu forstaaer jeg
Den hele Spas. Den Gavtyv lister sig
Tilbage strax, naar jeg har baaret ham
Til evig Hvile, for at skille mig
Ved mine suurtfortiente to Zechiner.
Men det skal blive Løgn den tredie Gang,
Saa sandt jeg hedder Kaleb. — Kiære Ven!
Vær kun saa god, spadseer igien i Posen.
Her hielper hverken Pulver eller Draaber.

Babekan.

Hvad vil du, gode Ven? Du tager mig
Vist for en Anden, for den falske Mynt
Med samme Præg; men prøv os efter Vægten,
Saa vil Bedrageriet vise sig.

Drageren tvinger ham i Posen.

Ja ja! du skal strax prøves efter Vægten.

Babekan.

Hvad giør du ved mig? Klæder du mig af?

Drageren.

Ja vist! jeg giver dig Natskiorten paa,
Og bringer flux dig til dit Hvilested.
Nu er det ikke Tid, at banke meer

Paa fremmede Folks Dør, forstyrre dem
I deres gode Nattero saa silde.

Babekan, halv kommen i Posen, leer.

En ny Befordring! Hvad man hitter paa!
Det er i Mangel af en Palankin,
Og den er bedre, meget mindre kostbar,
Thi her man bæres kun af Een, og altsaa
Man spare kan derved den halve Fragt.

Drageren lukker Sækken.

Babekan i Sækken.

Men veed du ogsaa rigtig, hvor jeg boer?

Drageren.

Frygt ei for det!

Babekan.

Og glem ei Løsenet:
Viin og Zechiner!

Drageren.

Vinen har jeg faaet,
Gid bare nu jeg fik Zechinerne! —
Nu skal det dog forlange mig, om han
Vil blive liggende den tredie Gang;
Thi jeg er kied af denne evige Slæben.

Gaaer.

Fierde Act.

Underjordisk Hule.

Nadir, Beduinscheik; **Kobad**, **Schemseddin** og flere **Beduiner**.

Nadir.

I raske Brødre, tappre Beduiner,
I Sønner af den noddebrune Hagar,
Hvis Slægter aldrig end forlod den Slette,
Hvor Ismael, vor Stammefader, fødtes;
Som aldrig foretrak den snevre Stad
For breden Ørk, hvor Palmen og hvor Kilden
Staae som et Tempel til Prophetens Ære
Og som en Khan til Menneskets Forfriskning;
I Ryttere, som frit paa raske Heste
Ved Mahoms Maane søge kostbart Bytte,
Naar fremmed Mand forjager Ørkens Fred,
Naar Rigdom paa belæssede Kameler
Vil snige sig vor Fattigdom forbi;
Men I, som ogsaa kiende Giestfrihed,
Og mod den Pilegrim ei Sablen drage,
Som tillidsfuld vor Tærskel tør betræde,
Og nyder Salt med os: o, hører mig!
Et vigtigt Meed har lokket mig til Bagdad

Med Kobad og Schemseddin, mine Brødre,
Og Nattens Dieblikke maae benyttes.

Schemseddin.

Ja, Nadir! siig dem nu Anledningen
Til dette Eventyr. Det veed kun vi.

Nadir.

Den stærkeste Magnet har draget os,
Som lokker Solens Ild til Blomstens Kalk,
Og Maanen til at svæve rundt om Jorden:
Kun Kiærlighed. — For nogle Dage siden,
Da jeg og Kobad og Schemseddin vandred
Igiennem Byen, for at kiøbe Sabler,
Saae vi Chalifens trende Hustruer,
Den skiønne Zobeide, Mirza, Fatme,
Fra Badet vandre hiem med blottet Ansigt,
Og Elskov slog sit Lyn i vore Hierter.
Hvad skal Chalifen med saa mange Roser
Vel i sit Harems lille Klosterhauge?
Han kan dog ikke nyde deres Duft,
De giør ham Luften qvalm, og Hiernen ør.
Nei — lad os plante dem i Ørken ud,
Saa vorder Ørken strax et Paradiis;
Og derfor kom vi.

En Beduin.

Vi er rede til
At staae jer bi. Men hvordan vil I fange
De skiønne Guldfisk af et Marmorbækken,
Som Nidkiærheden dækker med sit Gitter?

Nadir.

Derfor er sørget. Hører mig, I Brødre!
For nogle Dage siden Saadi kom,
Den vidtberømte Læge, med sin Rigdom

Fra Basra, for i Bagdad at besøge
Chalifen Harun Alraschid. Jeg tog
Hans Penge fra ham, skienkte Livet ham,
Og loved dobbelt Rigdom, hvis han skaffed
De trende Sultaninder i min Vold.
Han loved det.

Beduinen.

Du stoler paa hans Løfte?

Nadir.

Jeg skienkte Livet ham, og han er ædel,
Han ønser ikke paa min Undergang.
Jeg tog hans Velstand, Alt, hvad ham hans Kunst
En Livstid samlet har; troer du da ikke,
Han heller nu vil være dobbelt rig,
End tiggefærdig?

Beduin.

Var han Beduin,
Betænkte han sig sagtens ikke længe;
Men Saras Sønner er fordærvede,
Spidsfindighed og Særhed lede dem.

Nadir.

Nei, nei! Belønningen er alt for stor.

Beduin.

Du er dog ikke sikker.

Nadir.

Desto bedre!
Usikkerhed er just vort Element,
Som Vand for Fisken, og som Luft for Fuglen.
Hvo Intet vover, vinder saare Lidt;
Og bedste Bytte selv, reent uden Fare,
Var som et lækkert Maaltid uden Salt.

En anden Beduin.

Saa siig os, hvad du vil, og hvad vi skal.

Nadir.

Mig Saadi lovet har i Nat at give
En Dvaledrik til disse skiønne Qvinder,
Som intet skader, men berøver dem
For nogle Timers Tid dog al Bevidsthed.
Derpaa han lader dem i Sække bære
Som Flyttegods fra Slottet i sit Huus,
Og saa i Mørkningen af sine Slaver
Til Marmorhallen ned, til Mesruns Gravsted
I Bagdads Forstad under Palmerne.
Der hente vi dem selv herned til Hulen,
Hvor vi maae dvæle, til det atter mørknes;
Og derpaa gaaer det som en Østenvind
Ad Drken til.

Beduiner.

O, det er herligt! herligt!

Nadir.

Nu Haand paa Værket med Forsigtighed!
Det er en Dyd, som vi er ikke vant til.

De gaae.

Værelse hos Chalifen.

Harun. Saadi.

Harun.

Du ønsker midt i Natten, vise Saadi!
At tale med Chalifen? Vel, her er han.
Men du forfærder mig; du kommer fra
Dschafar, min ædle Ven, min Storvezir,

Som Dødens Engel frygteligt omsvæver.
Ak, har alt Israfil bestænket ham
Med Gravens kolde Dug? Har alt hans Aand
Sig svunget til Prophetens Paradiis,
Og skal jeg mindes kun min Ven herefter,
Som en lykksalig Drøm fra bedre Dage?

Saadi.

Nei, Troendes Beherskér! jeg har reddet
Vezirens Liv; din Ven er uden Fare.

Harun.

I Fald saa er — o, vise Gubbe! tal,
Udbeed dig strax en Naade, hvad du vil;
Kun ei Prophetens hellige, grønne Fane,
Kun ei min Zobeide.

Saadi.

Høie Fyrste!
Jeg er en Olding alt, min Grav saa nær,
At der imellem mig og den er liden,
Heel liden Plads til uopfyldte Ønsker;
Og med din hele Magt, du Herlige!
Forlænger du dog ikke Saadis Dage.

Harun.

Nei, du har Ret. Med Magtens lange Sværd
Kan jeg berøve Millioner Livet,
Men redde Livet, Saadi! kan kun du.

Saadi.

Jeg reddet har din Ven, Chalife! Hvis
Jeg sparer dig endnu et kostbart Liv,
Vil du da love Naade mig for flere?

Harun.

Du taler Gaader.

Saadi.

Som jeg kun tør løse,
Hvis, Herre! du opfylder mig min Bøn.
Vil du mig skienke Naade for en Flok
Forvildede, som Lidenskaben drev
Til Handlinger, hvis Uretfærdighed
De selv ei kiende?

Harun.

Hvis det kan bestaae
Med min Retfærdighed, saa loves det.
Men selv min Zobeides Liv og Lykke
Ei kiøbte jeg for Skaansomhed mod Last
Og Nidingsværk.

Saadi.

Saa er jeg ganske rolig.
Du selv er viis nok til at skille Fordom
Fra Last, og daarlig Ungdoms Dristighed
Fra Nidingsværk. — Det gielder Zobeide.

Harun.

Ha, Gubbe! tal.

Saadi.

Jeg drog fra Basra hid
Til Bagdad med min Eiendom, mit Gods
Paa Muuldyr og Kameler. Midt i Ørken
Traf mig en Skare vilde Beduiner,
Som Alting fra mig tog, men loved dog
Et dobbelt Vederlag, i Fald jeg skaffed
Dem dine trende Qvinder: Zobeide,
Samt Mirza, Fatme. Ved en Dvaledrik
De skulle skilles, blot for nogle Timer,
Ved al Bevidsthed, bringes hemmeligt
I Sække siden til et gammelt Gravsted,

Hvor Nadir og hans vildforvovne Skare
I Morgenstunden vilde hente dem.
Jeg svor en Ed, ei at forraade ham;
Derved jeg reddet har mit eget Liv,
Som i sig selv vel ei er meget værd,
Men dog i dette Dieblik var kostbart,
Da Storveziren laa for Døden, Herre!
Og ene kunde reddes ved min Kunst.

Harun.

Du handled viseligt, min gamle Ven!
Som Floden her for Bagdad, var du os
Mod lynildsvangre Sky en Tordenleder.
Du hindred Nadir i, sig at betroe
Til andre Mænd, ei dydige som du. —
Den Uforskammede! hans Dristighed
Er uhørt; men jeg lover dog for din Skyld,
Jeg skal ei hevne mig.

Saadi.

O, vise Fyrste!
Det er din egen Fordeel. Hevne sig
Kan ogsaa Beduinen; Ædelmod,
Harun Alraschid! lærer han af dig.

Harun.

Forfængelige Qvinder! aldrig kan de
Afholde sig fra midt paa Gaden stundom
At blotte deres Ansigt.

Saadi.

O, Chalife!
Den stærke Hede maa undskylde dem.

Harun.

Og neppe blottes det, saa staaer en Nar
Paa Gaden, og forgaber sig deri.

Saadi.

Betragt ham som en Flue, store Fyrste!
Der sætter sig paa din Fyrstindes Pande.
Kan vel en Flue giøre Harun skinsyg?

Harun.

Ha, det er smukke Fluer, gamle Ven!
Arabiens Beduiner, kraftige Blomster
Paa Heden. Sandet taaler ellers Intet
Af Blomstrende, men skiønne Mennesker
Frembringer Ørken. Tidt har jeg beundret
De raske, ranke, brune Ryttere,
Alt Kraft og Sene, Smidighed og Ild;
Og ønsket at beherske slig en Skare.

Saadi.

Umuligt, Herre! Lettere du tæmmer
Den vilde Hest i Ørken, Dschegatai,
End Beduinen.

Harun.

Ja — jeg veed det, Saadi!
Hvad giør vi altsaa nu?

Saadi.

Jeg kiender Hulen,
Som giemmer dem. Did maa du sende strax
En Flok Bevæbnede, som bringe Naade,
Hvis Nadir og de andre to Forelskte
Indstille sig ærbødigt for din Throne.
Der maa du tage dem i Ed, Chalife!
At aldrig de vil hevne sig, og aldrig
Forsøge tiere sligt et Qvinderan.
Og har de giort dig sligt et Løfte, Herre!
Saa er vi alle sikkre. Slip dem atter,
Som Fuglen ud af Buret, kun i Ørken;

Thi Eden holder Beduinen hellig,
Og før han døer, end overtræder den.

Harun.

Hvad du dog er en Mand — som skienker mig
Min Ven, min Elskte, og som taler ei
Et Ord om al den Velstand, du har mistet!
Den maae de give dig tilbage.

Saadi.

Nei!
Jeg svor en Ed: ei at forraade dem;
Det var Forræderi, at skille dem
Ved hvad alt sikkert er i deres Vold.
Nei, hvad de har engang, tilhører dem;
Men forebygge Fare for Chalifen,
Naar intet Ondt derved tilføies dem,
Deri mig hindrer ingen daarlig Ed.

Harun.

Jeg skal erstatte rigeligt dit Tab.
Nu iler jeg at sende Vagten did.

De gaae.

Mesruns Gravsted.

Porphyrsarcophagen i Baggrunden. De tre Sække ligge midt paa Gulvet.

Ibad
stikker Hovedet frem af sin Pose

Hvor er jeg? Jeg har sovet. Ak, nu veed jeg —
Babekans Kielder er det, hvor vi bleve
Saa mødige med eet. Men hvad er dette?
Jeg ligger i en Pose! Hvordan kommer

Jeg dog i denne Sæk? — Ha, nu begriber
Jeg Alt: den gode, kiære Svigerinde
Har bragt mig i et saadant Overtræk,
For at bevare mig mod Nattekulden.
Nu skal jeg aldrig tiere kalde hende
En Gaas, om end hun elskede Babekan
Til Raseri. — Men, Syahuk! hvor er du?
Jeg tvivler ikke om, at hun har brugt
En lignende Forsigtighed med ham.
Ja, ganske rigtig! Der opdager jeg
Min Nobopose. Syahuk! vaagn op,
Tag dig i Agt, forsov dig ikke, Broder!
Babekan kunde komme, naar vi vented
Det mindst, og giøre frygtelig Allarm.
Lad os forlade denne Kielderhvælving
Før Dag, men drikke dog endnu en Slurk
Os af den store Dunk, som staaer derhenne.

Peger paa Liigkisten.

Syahuk

stikker ogsaa Hovedet frem af sin Pose.

Hvor er jeg?

Ibad skiuler sig til Hovedet i sin.

Kiære Ven! vi lege Skiul.

Syahuk.

Ha, hvad betyder dette Mummespil?
Hvi har man puttet os i disse Poser?

Ibad.

Naturen, den forsigtige Natur
Indhyller altid sine Sommerfugle
I Larven først, før de i Morgenrøden
Udfolde broget Vingerne til Flugt.

Syahuk.

Jeg mærker nok, jeg stikker i en Sæk.

Ibad.

Det er den brune Hud, min søde Valnød!
Som slutter nærmest om din hvide Frugt;
Den stærke Skal — det er Babekans Kielder,
Dog — iblandt alle Kieldere den bedste,
Den venligste, den lisligste, som ganske
Betager Kielderen det Gyselige,
Det Gravlige, som ellers ruger der:
Viinkieldren, nemlig. — Kom, og lad os tage
Endnu en dygtig Slurk til aarle Frokost,
Thi Kaffe faae vi sikkert ikke her;
Og lad os saa i Allahs Navn forsøge
At smutte bort igien, før Verten kommer.

Babekan i sin Sæk.

Lira! hvor er du? Er du staaet op?
Saa bring mig strax min Kaffe her paa Sengen.

Ibad sagte.

Babekan! — Ha, der er han alt.

Syahuk ligesaa.

Babekan!

Ibad.

Stik Hovedet ned, og skiul dig i din Pose.

De skiule sig i Poserne.

Babekan stikker Hovedet ud af sin.

Hun kommer ikke. Hun kan ikke høre.
Den dovne Krop ei gider hielpe mig,
Saa maa jeg da vel selv staae op. — Hvor er jeg?
Jeg kiender ikke dette Sovekammer.
Her er saa mørkt, man skielner Ingenting.
Dog veed jeg vist, at jeg boer ikke her,

Hvad jeg kan komme til. Hvi ligger jeg
I Sækken da, som i en Ormesæk?
Jeg er dog ingen Orm, hvad jeg kan blive.
Og der er Fleer endnu. Hvem skiules der?
Jeg gad dog vidst, hvem jeg har havt den Ære
At have, uden selv at vide det,
Til Sovekammerater denne Nat.

De stikke Hovederne ud af Poserne.

Babekan.

Hielp, Allah! det er alle mine Brødre.

De stige ud.

Ibad.

Tilgiv, Babekan! Nøden drev os til
At gieste dig endnu engang i Verden.
Jeg lover, det skal være sidste Gang.
Din Hustru, meer medlidende med os
End du, nedlukked os i denne Kielder.
Vor Armod dækte hun for Nattekulden
Med dette Seildug. Det er Morgen alt;
Tillad os da til Afsked kun endnu
Et Bæger Viin at tappe fra din Tønde,
Saa gaae vi, og du seer os aldrig meer.

Babekan.

Men, hellige Prophet! hvor er jeg da?

Syahuk.

Du kiender ei engang din egen Kielder?

Babekan.

Min Kielder?

Ibad.

Din Viinkielder.

Babekan.

Min Viinkielder!

Har jeg da sovet her i Kielderen?
Ha, nu begriber jeg mit Eventyr:
Den skielmske Drager, som i Aftes bar mig
Fra Stedet, hvor jeg ikke orked meer,
Af Magelighed har aflæsset mig
I Kieldren, hvortil Døren stod paa Klem,
Da han mig bragte hiem igiennem Haven.
Nu da — for Broderskabets Skyld vil jeg
For denne Gang ei giøre meer Allarm.
Drik jer et Bæger end paa Falderebet!
Nu seer jeg selv Bojanen tydelig
Udbovne bredt og hoit i Skyggen der.
De ti Zechiner skal I ogsaa faae.
Og saa afsted, til Døden os forener!

Ibad.

See, nu staaer Solen op, og kaster hen
Sit Skin, igiennem Vindvet, paa Bojanen.

En Solstraale falder paa Liigkisten; de opdage Graven.

Syahuk.

Det er en prægtig Porphyrsarcophag
Med gylden Indskrift.

Ibad.

Ha — hvor er vi henne?

Syahuk læser:

„Du, som dig nærmer denne Grav!
Foragt de Glæder, Jorden gav;
Viid: Evigheden slukker først
Med Himmeldrikken Siælens Tørst."

Ibad.

O, Vee! den Krukke har jeg ingen Lyst til
At faae Sorbetten af endnu. Hvor er vi?

Vi trøe os i Babekans muntre Kielder,
Og levende vi sluttes i en Grav.

Syahuk.

O, Himmel! vi er levende begravne.

Ibad.

Vist ikke! Døren staaer paa Klem derhenne.

Babekan.

Det er den hellige Mesruns Hvilested.
Jeg kiender Kisten. — Men der kommer Nogen!
Det er Bevæbnede; jeg hører Raslen
Af Vaaben. Det er sikkert Nattevagten.
Lad os i Poserne, som før, os lægge,
Saa seer os Ingen, hvis man kiger ind;
Og saa kan vi vel smutte bort herfra,
Naar vi har Dør og Gaden atter frie.

De krybe i Poserne.

Nadir, Kobad, Schemseddin og flere Beduiner komme forklædte.

Nadir.

Den vakkre Saadi har holdt ærligt Ord.
Der ligge de, de hulde Deilige,
De bedste Blomster i Chalifens Lystgaard.
Nu lad os vise, Brødre! vi er Mænd,
Som kan beherske vore Lidenskaber.
Jeg byder ved den Magt, jeg har som Scheik,
At Ingen her skal aabne Sækkene;
Thi hvert et Dieblik jo voxer Faren.
Paa Gaden udenfor staae vore Muuldyr,
Vi ere klædt som Bønder, Gartnere,
Der bringe deres Frugter ind til Torvs;
Saaledes snige vi os giennem Byen
Til sikkre Hule. Naar vi først er der,

Da kan vi lade Skyerne forsvinde,
Som nu indhylle vore lyse Maaner.
Tag hver sin Sæk, som jeg, og saa afsted!

Nadir, Kobad og Schemseddin tage hver sin Sæk, og gaae.

Babekans Huus.

Lira. Siden Drageren.

Lira.

Jeg svævet har i Ængstelser og Fare
Den hele Nat, ei havt et Øie lukt.
Min stakkels Mand er ikke kommen hiem.
O, Gud! han er vist falden ud i Floden
Og druknet. Jeg afskyelige Kone!
Kan jeg forsvare det for Allahs Domstol?
Jeg veed, han har den Feil, at drikke tidt
Forstanden bort; og har ei den Forstand,
At sende Nogen med ham, som i Nødsfald
Dog kunde passe paa ham. Hvilken Moder
Udsender vel sit Barn, og giver det
Ei først en Barnepige med? Og jeg,
Som elsker meer min Mand, end nogen Moder
Sit Barn, jeg slipper ham i Natten ud
Aldeles uden Vogter, uden Leder!

Hun vrider sine Hænder.

Drageren kommer.

Tilgiv, min gode Frue! at jeg kommer
Nu først, og henter mine to Zechiner.
Jeg negter ikke, jeg var ganske træt
Af al den Slæben. Det var noget silde;
Jeg tænkte, du var gaaet vel i Seng.

Desuden frygted jeg, oprigtig talt,
At muligt atter min forslagne Skielm
Den fierde Gang et Puds mig skulde spille;
Og jeg var kied af meer at være Hest
For slig en slap og tung og doven Rytter.

Lira.

Der har du dine to Zechiner, Kiære!

Giver ham Penge.

Drageren.

Jeg takker dig. Saa skal det heller ei
Fortryde mig, at jeg den tredie Gang
Var nødt til at bortslæbe ham igien.

Lira i Tanker.

To Gange, vil du sige.

Drageren.

Nei, min Frue!
Forlad mig det, jeg vilde sige tre.

Lira.

To Gange var du her og tog paa Ryggen
Den Sovende.

Sagte.

Ak, jeg fortaler mig!

Drageren.

Ja, ganske rigtig. Og om Lykken ei
Mig havde meer begunstiget, saa havde
Du seet i Kielderen mig tredie Gang.
Min Gavtyv havde nemlig atter sneget
Af Sækken sig, og var paa Veien hid;
Thi skiondt han alt var pærefuld, saa vilde
Han dog i Kieldren efter mere Viin.
Men jeg forstod ham uret, og jeg greb ham
Paa ferske Gierninger.

Lira.

Hvad siger du?
Du tog ham tredie Gang?

Drageren.

Her udenfor.
Han var alt smuttet mig forbi, den Strik!
Gud veed, hvorledes det gik til. Det gaaer
Langt over min Forstand; thi jeg var ædru,
Og han var fuld, han sneg sig som en Snegl,
Og jeg fløi som en Piil. Dog, det maa være
En Hexemester.

Lira.

Gud! det var min Mand,
Ulykkesfugl! min Mand, min Diesteen,
Som du har baaret bort. Ei sandt, han kom
Paa Gaden med en Lygte?

Drageren.

Ganske rigtig!
Til ingen Nytte; thi om tusind Kierter
Der havde været tændt, jeg vedder dog,
Han havde ikke Solen seet paa Himlen.
Blind var han, som en nyfødt Hundehvalp,
Man kunde prikke ham paa Dinene.

Lira.

Jeg kiender dette Billed! Elskte Ven!
Du er berøvet mig. Din stakkels Hustru
Er ikke rolig, før hun har dig atter.

Drageren.

Hvorledes, Frue! du betalte mig,
For bort at slæbe dig din egen Mand?

Lira grædefærdig.

Det var ei ham, det var slet ikke ham.

Drageren.

Hvad Diævlen, var det ikke ham endnu?
Tre Gange var det ham, og ikke ham?

Lira.

Skaf mig min Mand igien! Jeg giver dig
Strax hundrede Zechiner, hvis du bringer
Mig ham i samme Tilstand, som han var.

Drageren.

I samme Tilstand kan jeg ikke love,
Thi nu har han vel sovet Rusen ud;
Men hvis man ei har stiaalet ham derhenne,
Saa er han heel og holden i sin Pose.

Lira.

Følg mig derhen! Jeg er ei rolig, før
Jeg har ham atter.

Drageren afsides.

Hvad de Koner dog
Er underlige! Snart forlange de,
At man skal skille dem ved deres Mænd;
Og neppe skeer det, saa fortvivle de,
Og kiøbte gierne dem langt over Prisen.

De gaae.

Bedniuernes Hule.

De tre Sække staae paa Gulvet.

Nadir. Kobad. Schemseddin. Beduiner.

Nadir.

Saa er den der, den lykkelige Stund,
Da vi os nærme vore Ønskers Maal.

Som Fiskeren, der fandt en kostbar Perle
Skjult mellem Rognen i en Gieddes Vom,
Saa vil vi neppe troe vort eget Øie,
Naar dette grove Seildug drages bort,
Og viser os de hulde Englebørn,
Som Purpurjordbær under grønne Blade.
Men, Brødre! nu betager mig en Rædsel:
Den gamle Læge gav dem Dvaledrik;
Der ligge de endnu saa rolige,
Saadan i flere Timer laae de først
I Marmorgraven, disse fine Qvinder,
Kun vant til Overflod, Beqvemlighed!
Hvad staaer os inde for, at denne Nat,
Den glubske Jagt har skaanet Fuglens Liv,
Som levende vi lokke vil af Buret?

Schemseddin.

O, frygt kun ei for det!

Nadir.

Og hvis de leve,
Og Intet fattes, gyser du, Schemseddin!
Da ikke ved, at de skal reise sig
Som Støtten hist i Ørken, hvirvle Sand
Os stolt i Øiet, og langt heller døe,
End svigte deres elskede Chalife?

Kobad.

Det gielder et Forsøg. En Qvinde stormer
Ei længe, Raseriet trætter hende,
Og flyder først den svage Veemodstaare,
Da aabnes Hiertet let for Mandens Trøst.

Nadir.

End om den gamle Læge var en Trold,

Som havde giekket os med sære Larver?
Thi Lægekunsten er jo selv en Trolddom.
Hvis Saadi stod nu i Forstaaelse
Med Zelulu og andre onde Aander,
Som tidt os drille gioglende paa Heden?

Schemseddin.

Hvorledes? du, den Kiækkeste blandt os,
Du frygter meest?

Nadir.

Fordi jeg elsker meest.
Hvad Vaaben har en Mand mod Kiærlighed?

Schemseddin.

Kast Haabets Anker i din Lykkes Havn.
Kom, lad os aabne vore Sække hver,
Og lad saa Virkeligheds søde Fryd
Forjage hver en Drøm om Harm og Trolddom.

De aabne Sækkene. De trende Brodre staae for dem stivt og ubevægeligt med boiede Knæe, opstrakte Pegefingre og stirrende Blik. De synge:

Ibad.

Saadi! min Mester! i din Vold
Du Røverne gav til Orkentrold.

Syahuk.

Vi flyve med dem i dette Nu
Til Svovelkilden, til Zelulu.

Babekan.

Der dyppe vi dem i Svovelflod,
Og Orken skal drikke Røverblod.

Alle Tre.

Med Liget mættes Hyæn' og Ulv.
Nu lystig i Ring paa Hulens Gulv!

De dandse i Ring.

Beduinerne.

Flyer! Hexeri! Geoncha! hielp os du,
Du Drkens gode Aand! bevar os mod
Den onde Zelulu og mod hans Hær.

De flye.

Brødrene drage deres Aande dybt, og fatte sig af deres Forfærdelse.

Ibad.

Det hialp. — Nu, Syahuk! jeg lover dig,
At aldrig oftere jeg spotte skal
Dit Hang til Digtekunst, din høie Flugt.
Men næsten meer end Røverne forundres
Jeg over den Behændighed, hvormed
Babekan greb dit Indfald, og hvor smukt
Samdrægteligt han dandsed her i Ring
Med sine Brødre.

Babekan.

Ak, hvad tvinger Nøden
Os ikke til? Jeg troede mindst, at jeg
Paa mine ældre Dage skulde dandse
Som Giek, og synge dumme Folkeviser.

Syahuk.

Tak Gud, at du har ikke glemt den Vise,
Og aldrig skiend paa vores Liighed meer,
Thi anden Gang den reddet har dit Liv.

Babekan.

Ak, det er ikke sagt, at vi er reddet
Endnu. Hvad giør vi meer?

Syahuk.

Vi maae benytte

Os klogeligt af deres første Skræk,
Og smutte bort, før de faae Tid til Fatning.

Man hører Larm udenfor af Bevæbnede.

Babekan.

Ak, Muhammed! den Glæde var kun kort.
De har alt fattet sig, og komme der
Tilbage, for at myrde os.

Syahuk.

Til Dandsen!

Babekan stønnende.

Jeg kan ei dandse meer, jeg kan ei dandse!
En Isnen giennemfarer mine Been.

Chalifens Vagt kommer.

Høvedsmanden.

See, her er fleer af disse Røverhunde,
Som stiælé vor Chalifes Koner bort.
I Lænker med dem, og saa strax i Fængsel!

Ibad sagte til Syahuk.

Det er Chalifens Vagt. Gud være lovet!
Nu faaer den hele Sag et andet Udfald.

Babekan.

Gud hielpe mig! skal jeg nu gielde for
En Jomfrurøver? Ak, Høistærede!
Seer jeg da ud som Een, der stiæler Koner?

Høvedsmanden.

Nei, du seer ud som Tre, der stiæle Koner.
Tre Alen er I af det samme Stykke.
Steds ligne disse Skurke dog hverandre!
Man skulde have ondt vist ved at finde

Tre skikkelige Folk i samme Mængde
Af samme Snit.

Babekan.

Høistærede! det er
En Misforstaaelse, det er en Irring;
Det døer jeg paa.

Høvedsmanden.

Ja vist, vist døer du paa det!
Du har forbrudt dit Liv, det veed jeg nok.
Giv du kun Tid; du er alt Strikken vis.

Babekan.

Ak, skal jeg stranguleres, blot fordi
Man taer mig for en Anden — jeg, som slap
Engang for Døden af den samme Grund?
Seer jeg da ud som en forelsket Nar,
Der sætter Livet til af Sværmeri?

Høvedsmanden.

Hvad? har du Pande nok til mig at negte,
Du er en Beduin, en Stratenrøver?

Babekan.

Giør dog ei Edderkoppen til en Flue,
Min gode Mand! Jeg kan ei ride; jeg
Har aldrig været oppe paa en Hest.

Høvedsmanden.

Du stiller dig enfoldig an, Krabat!
Speil dig i dine Kammerater der;
Du ligner dem jo dog i Eet og Alt,
Saa lær af dem at døe med Værdighed.

Babekan.

Ak, skal jeg døe, saa er det mig det samme,
Hvordan jeg døer.

Høvedsmanden.

Fy, skamme dig, du Niding!
Er du en Ørkens Søn? Du flæber jo,
Som om du var en gammel Kiærling.

Babekan.

Ja,
Det er jeg ogsaa. Lad mig være Kiærling,
Men skaan mig for at være Beduin.

De føres bort.

Femte Act.

Fængsel.

Hussein. Muladdin med et Bæger i Haand.

Muladdin.

De Stakler! skal de rettes nu med Gift?
Hvad har de giort?

Hussein.

Det vover du at spørge?
Troer du dig sikker bag din Østersskal?
Din Taabelighed giør dig til en Spot
For Hoffets Qvinder, og det giør dig næsviis.
Men vogt dig for at være alt for kiæk;
Til Vands gaaer Krukken, til den mister Hanken.

Muladdin.

Jeg har slet ingen Hank at miste, Hussein!
Og jeg giør heller ingen Narrestreger;
Ved vor Chalifes lattermilde Hof
Er jeg maaskee den meest Alvorlige.

Hussein.

Det er din Alvor just, som vækker Latter.

Muladdin.

Jeg taler ei et uformuftigt Ord.

Hussein.

Just derfor! Ingen taler klogere,
End dumme Mennesker, som altid spille
De gamle stukne Trumfer ud igien.

Muladdin.

Det hielper ei, jeg spilder kun min Tid
Med at bevise dig, hvor klog jeg er.
Det er Misundelsen, som taler af dig.

Hussein.

Indbildske Nar!

Muladdin.

Nu ikke meer om det!
Siig mig, hvi handler man saa haardt og grumt,
Og dræber disse stakkels Trillinger?
En saadan Sieldenhed! Fordi de sætte
Sig selv i Spiritus, og drikke sig
En Perial, og slæbes i en Sæk
(Hvoraf de neppe vide meer, end Barnet
I Moders Liv) til Graven, skal man derfor
Nu virkelig begrave dem for Alvor?

Hussein.

Uagtet din forfærdelige Dumhed
Vil jeg nedlade mig til en Forklaring.

Muladdin.

Nu da?

Hussein.

Muulæseldriveren fra Basra,
Kameeludleieren — hvad hedder han?

Muladdin.

Han hedder Ibrahim. Du har en daarlig
Hukommelse; det hændes gierne Folk,
Som har en usædvanlig Dømmekraft.

Hussein.

Han var i Morges tidlig hos Chalifen,
Og har fortalt ham længe, vidt og bredt,
Om disse tre besynderlige Mænd.

Muladdin.

Ja, det er sandt! Jeg havde aldrig troet,
At der blandt Mennesker var saadan Liighed
Og Enighed; thi de beskæmme fast
Jo Dyrene og Qvægene paa Marken.
Seer jeg en Tyr, en Ko, en Hest, en Vædder,
Saa er der dog et Horn, en Blis, en Plet,
Hvorved jeg kan orientere mig;
Men her —

Hussein.

Chalifen have vil en Spøg,
Og vi skal give disse trende Brødre
En Dvaledrik, beredt af gamle Saadi.
Slig Saft indluller dem i dyben Blund;
Men naar de lugte til et kraftigt Vand,
De vaagne let. Dog skal de Sovende
Først bringes herfra til Chalifens Harem.
De To skal finde sig i Paradiis,
Vakt af en sød Musik, blandt unge Qvinder;
Den Tredie, slet og vranten af Natur,
Skal vaagne, som i Helvede, forfulgt
Af sorte, grimme Slavers Diævleflok.
Men synes dig ei selv, at Skuespillet
Vil vinde meget, naar de alle troe,
At man dem virkelig har dræbt med Gift?

Muladdin.

Jo, upaatvivlelig; og da jeg hører,
Det er til deres eget Gavn og Bedste,

Og til Chalifens Morskab, har jeg heller
Ei Noget at indvende derimod.

Hussein.

Saa kald dem frem, og ræk dem Giften strax.
Jeg selv vil være hemmelig tilstede.
Men hvis du med et Ord —

Muladdin.

Frygt aldrig derfor;
Jeg er ei gal, fordærver ei en Spas.
Dog maa man ei forskrække dem for fælt,
Men forberede dem paa Dødens Komme
Med Viisdom og Sagtmodighed; thi ellers
Det kunde muligt skade deres Helbred.

Hussein.

Saa forbereed dem da, du vise Mand!
Men vogt dig for at være alt for viis,
At ei du viser dem, hvad du skal skiule.

Gaaer.

Muladdin kalder:

I gode Venner! kommer lidt herud,
I Fald det ei er til Uleilighed,
Og dersom det er til Uleilighed,
Saa kommer dog herud alligevel.

Syahuk, Ibad og Babekan komme.

Syahuk.

Hvi er vi fængslede? hvad har vi giort?

Muladdin.

Hvad I har giort? Det maa vor Herre vide!
Jeg mener ei Vorherre, men Chalifen;
Han veed det. Og i Fald han ikke veed det,
Saa kaster intet Nag paa ham for det;

Han har saa mange Ting at huske paa,
At der kan Noget let ham gaae af Glemme.

Ibad.

Hvad Straf har man tiltænkt os her?

Muladdin.

En mild.

Babekan.

Ak, faae vi Bastonnade, for vi sov
I Mesruns hellige Gravsted Rusen ud?
Det var ei vores Skyld, min gode Ven!
Man har os mod vor Villie slæbt derhen.

Muladdin.

Det kommer mig ei til at undersøge,
Hvorledes I blev slæbt, og ikke slæbt.
For Bastonnade kan I være rolig.

Syahuk.

Skal vi da springe ned paa Krogene?

Muladdin.

Nei, man forlanger ingen Kunster af jer.
Det er et farligt Spring, og det kan let
Mislykkes.

Babekan.

Skal vi blive da i Fængsel
Vor Levetid?

Muladdin.

Det kunde hænde sig.

Syahuk.

Gud! hvilken tom og bundløs Evighed.

Muladdin.

Frygt ei! den Evighed blier ganske kort.

Ibad.

Saa skal vi døe?

Muladdin kloer sig bag Øret.

Det skal vi alle jo;
Og det er altid bedst, naar galt skal være,
At have sligt et Onde overstaaet.

Babekan.

Jeg Ulyksalige!

Ibad med Fatning.

For Bødlens Haand?

Muladdin.

Bevares! Seer da jeg ud som en Bøddel?

Syahuk foragtelig.

Du?

Muladdin angst.

Gode Herre! jeg er saa uskyldig,
Som Bægret, der indslutter denne Gift.

Syahuk resigneret.

Gift altsaa? Godt! Chalifen byder her,
Jeg forudseer det, der er ingen Redning.

Ibad ligesaa.

Et Menneske kan ei undgaae sin Skiebne.

Muladdin.

Jeg kan ei sige jer, hvor det mig glæder,
At finde eder saa fornuftige.
De Fleste larme, skiende, hyle, tude,
Naar de skal rettes. Det er ikke smukt;
Det er usædeligt og uanstændigt.

Syahuk.

Forlad os nu, du fæle Uglebilled,
Du dumme Fugl, som klapprer med din Vinge
Paa Vindvet, uden Sands og Følelse!

Muladdin.

Jeg negter ei, jeg kommer rigtig nok

Som en Ulykkesfugl, og kan det lette
Jer i den sidste Stund, saa maae I gierne
Udskielde mig saa meget, som I vil.
Her sætter jeg da Bægeret paa Bordet.
Det er fortræflig gammel Cyperviin,
Som vi har blandet Saften i; det smager
Som Honning. I kan trøste jer dermed,
At Mange drikke langsomt sig ihiel;
Her gaaer det hurtigt i en Haandevending.
Og er I virkelig uskyldige,
Saa kommer I til Paradiis paa Hesten
Al Borak, paa Prophetens egen Hest.
Jeg Stakkel maa henslæbe mig maaskee
Endnu en Tid lang paa mit eget Æsel.

Gaaer.

Babekan hulker og græder.

Jeg er saa inderligt, saa dybt bevæget,
Mit Hierte røres, mine Taarer flyde.
O, mine kiære, vakkre, gode Brødre!
Tilgiver mig den Haardhed, Følesløshed,
Som jeg i Livet viste jer. O, lader
Mig døe i eders Arme!

Syahuk kold.

Fy, Babekan!
Din Blødhed er utaalelig, din Taare
Fast mere vammel, end den Gift, der staaer
I dette Bæger.

Babekan vil omfavne Ibad.

Ibad! du er ikke
Saa følesløs; tilgiv din stakkels Broder.

Ibad støder ham fra sig.

Bliv mig fra Livet, væmmelige Græder!

Det er kun Dødens Skræk, som ryster dig,
Det er ei Kiærlighed; den har du ei,
Og hvis du atter kom i Lykkens Favn,
Du blev den samme følesløse Klods.

Babekan vrider sine Hænder.

Ak, mine kiære Penge!

Ibad.

Penge kan
Du faae endnu, hvis det kan trøste dig.
See her! der har du hundrede Zechiner;
Dem gav din Kone mig til Reisepenge.
Til denne Reise, som nu forestaaer,
Behøves ei Zechiner.

Giver ham en Pung.

Syahuk.

Der er fleer:
Endnu et hundrede; dem gav din Lira
Mig ligeledes.

Rækker ham endnu een.

Babekan opbragt.

Ha, troløse Qvinde!
Det vover du dig til paa egen Haand?

Ibad.

Der har vi Kiærligheden! Jeg maa lee
Af din Forbarmelighed, skiøndt jeg staaer
Paa Dødens Tærskel.

Syahuk alvorlig.

Ibad! kiære Broder!
Vi fulgtes troligt ad paa Livets Vei,
I Medgang og i Modgang, Sol og Skygge;

Saa lad os ogsaa følges ad i Døden.
Omfavn din Broder.

De omfavne hinanden.

Lad os drikke Giften
I trofast Favnetag.

De drikke.

Saa! i Guds Navn!
Lad os nu synke ned i Hulens Baggrund,
Fromt sammenslyngede som gode Brødre.

De sætte sig.

Saaledes svæve vi til Paradiis,
Og Englene vil glædes ved at see os.

Ibad kysser ham.

Gud lønne dig din Troskab og dit Venskab.
Lad nu Babekan i den sidste Stund
Sig trøste med sit Guld. Det er jo dog
Det Eneste, han elskte her i Verden.

De sove ind.

Babekan efter et lidet Ophold.

De er alt borte. — Ak, det gik jo let!
Mon de drak Alting ud?

Kiger i Bægeret.

Nei, Broderparten
De levnet har til mig; det kraftigste,
Det værste Bundfald. Ak, saa skal jeg døe,
Forlade dig, min Hustru! mine Børn
I en ynkværdig Tilstand. — Atter Børn!
Jeg har jo ingen. Men jeg havde Penge,
Og det er mere tungt, at miste Penge,
End Børn. De kiære Grunker! Jeg vil have
Dog den Fornøielse for sidste Gang

At ryste dem af Tutten i min Turban,
Og rage mellem dem med Fingrene.

Han giør det, og skiuler dem derpaa bag en løs Flise i Fængselgulvet.

Saa! nu er det forbi. Hvad hielper det
At klynke? Jeg vil ogsaa være kiæk,
Da dog jeg seer, at Feighed intet nytter.
Ei Mennesket undgaaer Bestemmelsen,
Det bør en ægte Muselmand jo troe;
Og hvad Chalifen eengang har bestemt,
Det er Bestemmelsen, og dermed Basta!

Drikker.

Nu er det skeet. Men jeg vil ikke sidde
Hos disse to storagtige Personer,
Som holdt sig selv for gode til at døe
Med mig.

Sætter sig i en anden Krog.

Jeg sidder her — og sover alt.

Han sover ind.

Babekans Huus.

Lira. Salle.

Lira fortvivlet.

Min arme Mand! jeg kan ei finde ham,
Han er berøvet mig, maaskee for evig.
Jeg været har i Mesruns Marmorgrav,
Men, ak! han er saa lidt imellem Døde,
Som mellem Levende. Hvor er han da?

Salle.

Du Taabenakke! græder du igien,
Og ærgrer mig med denne fiantede

Og ubegribelige Kiærlighed?
Din stakkels Mand! Jo vist! nu skal du see,
At man har stiaalet bort din Ædelsteen.
Nu faaer du Bindet endelig fra Øiet,
Og lærer, hvilket Afskum du har elsket.

Lira.

Min Mand et Afskum?

Salle.

Veed du vel, hvorfor
Han ikke kom i Nat? Har du ei hørt
Den lastefulde Daad, han har bedrevet?

Lira.

Hvad Last? Fordi en Mand faaer sig en Ruus,
Kan ikke gaae, og trænger til at bæres
Hen over Gaden.

Salle.

Deri har du Ret:
Vist trængte han til Overbærelse.
Hans Eventyr i Nat veed hele Byen,
Du er den Eneste, som ikke veed det.
Saa gaaer det Konerne, de stakkels Gæs!
De gaae som Blindebukken midt i Flokken,
Og mærker ei, man peger Finger ad dem.

Lira.

Jeg veed det alt; den taabelige Drager
Har jo fortalt mig det.

Salle.

Saa veed du da,
Babekan er en Niding, en Forræder?

Lira.

Og om han drukken var hver Dag i Ugen,

Og lod sig bære hiem hver Nat i Sækken,
Jeg skulde moderligt tilgive ham.

Salle.

Hvem taler om hans Drukkenskab?

Lira.

Saa stikler
Du paa hans Gierrighed?

Salle.

Hvem taler her
Om Gierrighed?

Lira.

Hans Brantenhed?

Salle.

Vist ikke.

Lira.

Hans Dovenskab?

Salle.

Nei, han har været flittig
I Nat.

Lira.

Hans Ubarmhiertighed?

Salle.

O, nei!
Han var særdeles hiertelig i Nat.

Lira.

Hvad flittig og hvad hiertelig i Nat?
I Nat, og altid Nat! Din Tale selv
Er mørk som Natten.

Salle.

Giv mig bare Tid,
Saa skal den blive lys med det, og skære,
Som Middagssolen, dig i Dinene.

Hør kort og godt: Babekan har i Nat
Giort Selskab med en Mængde Sviregaster.
I Fuldskab fik de det forvovne Indfald,
At liste sig hen i Chalifens Harem
Og stiæle nogle smukke Koner bort.
Det lyktes dem.

Lira vrider sine Hænder.

Jeg Ulyksalige!

Salle.

En ung Brunette, smuk og blomstrende,
Faldt i din Husbonds Lod.

Lira opbragt.

Den skammelige,
Afskyelige Mand! den Drukkenbolt!
Udhaler! den i Grund og Bund Forvorpne!
Han stiaalet har en Kone fra Chalifen?

Salle.

Fatime hedder hun, en deilig Pige.

Lira.

Ha, jeg vil skilles strax fra det Uhyre.
— Men er det ogsaa sandt?

Salle.

Troer du, at Byen
Det vilde sige, hvis det ei var sandt?

Lira.

Den lumpne Mand! den Utaknemmelige!
Var det min Tak, fordi jeg lukte Diet
For alle Laster, hvormed han er proppet
Til Halsen fuld? Jeg taabelige Gaas!
Nu falder det mig først som Skæl fra Diet.
Hvor er han henne? Er de flygtet bort,
Saa maa man hurtig sætte efter dem.

Chalifens Kone skal igien han bringe,
Og jeg vil kradse ham hans Øine ud.

Salle.

Man har i Morges grebet Røverne.
Chalifens Koner er i Sikkerhed.

Lira.

Gud være lovet!

Salle.

Gyser du nu ikke
For den Ulykkeliges Straf?

Lira.

Hvad gyse?
For slig en Synd er ingen Straf for stor.

Salle.

Han har forbrudt sit Liv.

Lira.

For mig ret gierne!
Jeg gaaer i Bøn ei for ham med et Ord.

Salle.

Men hvis han giorde Bod, og loved Bedring?

Lira.

Hvo eengang stiæler, altid er en Tyv.

Salle.

Jeg kan dog trøste dig med, at Chalifen
Har alt benaadet ham.

Lira.

Jeg maa derop!

Salle.

Hvor vil du hen?

Lira.

Op for Chalifens Throne.

Salle.

Hvad vil du der?

Lira.

Jeg giør et Knæfald for ham.

Salle.

Og beder om —

Lira.

At i det mindste han
Tildeler min Forræder Bastonnade,
Halvtredsindstyve Slag med Bambusrøret!
Det gaaer ei an, at see igiennem Fingre
Med slige Synder. Land og Stad og Throne
I Fare stod ved slig utidig Mildhed.
Nei, Bastonnade maa der til, Babekan!
Saa lister du dig ei saasnart igien
Med ømme Saaler paa forbudne Veie.

De gaae.

En stor, rummelig Lønsal i Chalifens Hauge.

Harun Alraschid. Saadi.

Harun.

Jeg veed nu Alt. Min Hustru er uskyldig;
De unge Piger Mirza, Fatme — mindre.
De fiede sig, de vil ei tækkes mig.
Jeg har knap talt med dem, knap seet dem ret,
De bragtes mig i Vaaren fra Georgien,
Og dersom jeg lod Døren staae paa Klem,
Saa smutted disse Fugle mig af Buret.
De veed, jeg hører ei blandt de Chalifer,
Som nidkiært for en liden Aarsags Skyld

I Tigerfloden drukne deres Koner. —
Bereed dig paa det kostelige Middel,
Hvorved du vækker Liv i mine Døde.

Saadi viser ham en lille Flaske.

Her er det.

Harun.

Man hidbringer dem i Haugen,
Og nu skal Skuespillet strax begynde.
Babekan vaagner mellem onde Aander,
Der true ham med Fakler og med Ferler.
Den fromme Syahuk, den vakkre Ibad —
Jeg ynder dem, endskiondt jeg ei har seet dem,
Men blot af Ibrahims Beskrivelse.
Den Ene munter, og den Anden sværmersk;
Tienstvillig hver, med roligt, barnligt Mod,
Tilfreds med deres Armod, haabefulde,
Fornøiet over Andres Held, skiøndt Skiebnen
Forfulgte dem, og aldrig klynkende.
Det rører mig; thi egenkiærlig Blødhed,
Den er sædvanlig, ofte væmmelig,
Men venligt Smiil igiennem Taarer, Saadi!
Det smelter Stene. Dog var deres Broder
En saadan Steen, der ikke lod sig smelte.

Leer.

Derfor han bøde skal i Helvede.
Kun staaer tilbage nu med Værdighed
At skilles vel ved Beduinerne.

Saadi.

Du glemmer ei dit Løfte, store Fyrste?

Harun.

Et Haar ei krummes skal paa deres Hoved;
Men de maae love Venskab mig og Fred.

Saadi.

Den raske Nadir venter udenfor;
Et Ord af ham er nok for hele Flokken.
Og jeg behøver ei at sige Harun
Alraschid, hvordan man skal vinde Hjerter.

Harun.

Gaa, vise Ven! og kald den unge Scheik.

Saadi gaaer; et Øieblik derefter triner Nadir ind. Han bøier sig ikke for Chalifen, men bliver staaende stolt med naturlig Værdighed i nogen Afstand, og venter paa, at Chalifen skal tale til ham.

Harun

efter et Øieblik taus at have betragtet ham.

Du vilde røve mig min Hustru, Nadir?

Nadir.

Chalife! ja.

Harun.

Hvorfor?

Nadir.

Jeg elsker hende.

Harun.

Men hun er min.

Nadir.

O, du har nok igien!

Harun.

Nu fanged jeg dig, Røver!

Nadir.

Jeg er fangen.

Harun.

Hvad mener du jeg har bestemt dig?

Nadir.

Døden.

Harun.

Og du?

Nadir.

Jeg har beredt mig paa at døe.

Harun.

Du beder ei om Naade?

Nadir.

Nei.

Harun.

Hvorfor?

Nadir.

Fordi jeg skatter Æren meer, end Livet.

Harun.

En vakker Ære vist, at være Røver!

Nadir.

Det var selv Muhammed. Jeg ligner ham
Langt meer, end du.

Harun.

Det vover du at sige
Hans Ætling? mig?

Nadir.

Der flyder ogsaa Blod
Af ham i mine Aarer.

Harun efter et Ophold.

Hvis jeg skienkte
Dig Livet nu?

Nadir.

Saa tog jeg derimod.

Harun.

Men hvis jeg først en Ed af dig forlangte,
Ei meer at efterstræbe mine Qvinder,
Og ei at hevne dig?

Nadir.

Saa svor jeg den.

Harun.

Hvis jeg tilbød dig Tieneste som Høvding
I Haruns Hær?

Nadir.

Afslaaet!

Harun.

Og hvorfor?
Et Træ med Frugter i en giødet Hauge
Er meer, end Flyvesand i golden Ørk.

Nadir.

Men Sandet flyver frit, og Træet staaer
Med sine Rødder fængslet i din Grund.

Harun.

Saa gaa med Allah! Jeg tilgiver dig.

Nadir.

Din Høimod rører mig, og vær forsikkret,
At du fra denne Dag skal finde Venner
I Ørken.

Harun.

Vælg dig af mit Harems Qvinder
En Hustru, hvilken selv du vil; kun ei
Min Zobeide.

Nadir

lægger rørtalvorlig Haanden paa sit Bryst.

Kun for hende brændte
Mit Hierte — men nu vil jeg glemme hende,
Og mindes Haruns Høimod.

Han hilser med Haanden, og gaaer.

Harun.

Skiønne Røver!

Hvi kan man ikke tæmme slig en Ganger?
Og naar den tæmmes — ak, hvi mister den
Saameget af sin herlige Natur?

Hussein og Muladdin træde ind med dybe Buk.

Hussein.

Tilgiv os, Troendes Beherskér!

Harun.

Hussein!
Muladdin! bringer I de Sovende?

Hussein.

Ja, store Fyrste!

Harun.

Har alt Choret her
Forsamlet sig?

Muladdin.

Ja, Troendes Beherskér!
De sorte Slaver har alt Horn som Diævle,
Og Pigerne seer ud som Englebørn.
Den var som Fod i Hose, den Forvandling.

Harun smilende.

Mon de nu ogsaa troe, de vaagne hisset?

Muladdin.

Derfor har Hussein sørget.

Hussein sagte.

Hold din Mund!

Harun.

Hvi skal han tie? Kun af Børn og Narre
Man hører Sandhed.

Til Muladdin.

Hvorfor har han sørget?

Hussein.

Min høie Herre! harmes ikke paa

Din Slave, hvis jeg handled egenraadigt.
Det var kun for at giøre dig din Spøg
Lidt mere morsom, jeg har bildt dem ind,
At Sovedrikken var en Gift, de nød —

Harun mørk.

Paa min Befaling?

Muladdin.

De er gaaet ud
Af Verden fromt og roligt, som et Lys;
Thi jeg har selv berettet dem til Døden.

Harun opbragt til Hussein.

Knæl, Slave, der paa egen Haand i mit Navn
Tør straffe den Uskyldige med Døden!

Hussein knæler.

Chalife! det var kun med Dødens Skræk.

Harun

drager sin Sabel, og rækker den til Muladdin.

Der! — hug hans Hoved af!

Muladdin forfærdet.

Jeg, Troendes
Beherskér? Jeg forstaaer ei denne Kunst,
Jeg har kun lært at bruge Haugespaden.

Harun.

Afhug hans Hoved, eller mist dit eget!

Muladdin.

Ja saa!

Til Hussein.

Saa seer du selv, min gode Ven!
At jeg er nødt; Nød bryder alle Love.
Tilgiv mig godhedsfuldt, i Fald maaskee
Jeg snitter dig i Skuldren eller Armen,

Før jeg faaer Hovdet af dig. Det er ikke
Saa let, det lykkes ikke første Gang.

Hussein beder:

Der er een Gud, og Mahom hans Prophet!

Muladdin

lader Sablen synke, og trækker sit Veir dybt.

Harun

er nær ved at briste i Latter, men tvinger sig, og siger med barsk Røst:

Nu? bliver der vel Noget af?

Muladdin.

Chalife!
Jeg faaer —

Harun.

Hvad faaer du?

Muladdin.

En Benaaelse.
Jeg tvivler om, der bliver Noget af.

Harun.

Er du en Mand?

Muladdin.

Nei, desto værre; det
Er ikke min Skyld.

Harun.

Hug!

Muladdin

knæler ved Siden af Hussein.

Saa troer jeg dog,
Naar galt skal være, at jeg heller mister
Mit eget Hoved, end afhugger Andres.
Tilgiv! jeg kan ei være Bøddelknegt.

Rækker Chalifen sin Sabel.

Behag selv at forrette Ex'cutionen.

Harun leer.

Reis dig, din Taabenakke! Reis dig, Hussein!
Det var kun Skræk for Skræk. Lær nu herefter,
At være meer medlidende med Andre,
Og overskrid ei min Befaling tiere.

Hussein springer glad op.

Chalifen leve!

Muladdin ligesaa.

Ja, det er en Mand,
Som lever og laer leve! Jeg beholdt
Mit Hoved. Ha. nu komme der mig Nogen
Og paastaae uforskammet, at Muladdin
Har intet Hoved. Hvad er da den Knap,
Som mig Chalifen naadigst lod beholde?

Harun.

Ha, det er lidt, som kan fornøie Børn.
Nu følger mig! Musiken skal begynde.
Ibad og Syahuk indbringes først.
Alt hænger Natteskyggen under Løvet,
Man skielner ei ved Faklerne saa nøie,
Og denne Hal maa tiene til en Forgaard
Saavel for Himlen, som for Helvede.
Det er den jo — den er et Sted paa Jorden.

De gaae.

En sagte Adagio begynder, under hvilken Ibad og Syahuk bringes sovende ind paa Loibænke af nogle Slaver, fulgt af Seraillets Qvinder med Vinger paa Skuldrene, færdige til Sang og Dands. Chalifen kommer med Saadi.

Harun.

Nu, vise Saadi! øv din Kunst, og gnid
I Tindingerne disse Sovere
Med Livsens Vand, blæs Aand i deres Næse

Med denne stærke Duft, som bringer atter
Bevægelsen i Dødens stive Lemmer,
Og aabner Øinene for Livets Lyst.

Saadi vil giøre det.

Harun.

Dog — bi et Øieblik! Man vaagner ei
I Paradiis, naar man ei finder der
Sin Huri. Hvem skal jeg nu vælge her
Til Huris for de tvende Slumrende?
I Piger! siger, hvo vil være Huris
For Ibad og for Syahuk? Men de,
Som vorde det, maae siden ægte dem;
Thi ei det sømmer sig Chalifens Qvinder
At kiæle for to Fremmede, hvem ei
Han skienker siden dem til Ægtemænd.
Nu? hvo vil være det? I tør ei tale;
I Manges Øie læser jeg dog Ønsket.
Saa maa jeg vælge selv da. Fatme, Mirza!
I har dog nylig blottet eders Ansigt
For Røvere, saa kan det ogsaa skee
For fredelige Svende. Det skal være
Jer Straf, i Fald det ellers er en Straf,
At synge Liv igien i disse Døde,
Og siden pryde Livet dem med Blomster.

Mirza

trækker Fatme til en Side, og siger sagte, medens Saadi paa Chalifens Vink beskiæftiger sig med de Sovende:

O, Allah! Min Veninde! kiender du
De tvende Fremmede, vi saae i Gaar?

Fatme.

Vi lade maae, som vi har aldrig seet dem.

Mirza.

Men om de fiender os?

Harun.

Hvad hviskes der?

Mirza.

Vi kun aftale, Troendes Beherskér!
Den Sang, som vi vil synge, naar de vaagne.

Harun.

Har I alt fundet een, saa synger den;
Thi Saadis Middel virker allerede.
Nu hilser venligt dem med Chor og Dands.

Han gaaer tilside.

Chor og Dands.

Hvad Propheten har forjettet,
Skienkes efter Dødens Blund.
Hvis dig Livets Vei har trættet,
Hviil dig i en hellig Lund!
Solvklar Kilde kol sig sniger
Mellem røde Blomsterbed,
Og en Sværm af unge Piger
Beiler om din Kiærlighed.

Syahuk, som har reist sig overende.

O, Himmel! Broder! vi er salige
I Paradiis.

Ibad ligesaa.

Nei, nei! det er en Drøm.
Jeg frygter for at vaagne; den er sød,
Den hulde Drøm, jeg vil ei miste den.

De lægge sig ned igien.

Mirza og Fatme

nærme sig, bøie sig over dem, og synge:

Den Længsel, som i Jordens Trængsel
Blev tilfredsstillet ei,
Den svinder, naar din Sol oprinder,
Hvor der er evig Mai.
Det Billed, som sig for dig stilled,
Men bort i Taager svandt,
Det kommer i en evig Sommer;
Du søgte, hvad du fandt.
O, Lykke! du den Elskte trykke
Skal salig til dit Bryst,
Og Toner under Palmens Kroner
Forkynde dig din Lyst.

Ibad

springer op, og omfavner Mirza.

Jeg drømmer ikke; det er virkeligt.

Syahuk ligesaa med Fatme.

Jeg trykker den Tilbedte til mit Bryst.

Mirza hvisker sagte til Ibad:

Nu stille, stille!

Fatme ligesaa til Syahuk:

Røber eder ei!

Syahuk.

Hvad skal vi ikke røbe? At vi fandt
I Mahoms Himmel Siælens Ideal?

Chor og Dands.

Følger nu, hvor Glæden vinker
Bag de friske Palmetræer!
Stiernen over Lilien blinker,
Rosen staaer i Maaneskiær.

Alle gaae. Musiken gaaer over fra det Yndige og Glædelige til det Burleske og Truende, dog først sagte, siden larmende. Babekan bæres ind paa en Træbænk af sorte Slaver med Horn i Panden, de dandsende have Fakler og Svøber. Chalifen kommer med Saadi.

Saadi.

For længe vil vi dog ei ængste ham.

Harun.

Hvad ængste ham? Det er en Blok, saavidt
Jeg hører, der ei føler Nogenting.
Han hører Intet uden Guldets Klang,
Han har blot Smag for Mad og stærke Drikke.
Jeg vil kun have lidt min Spas med ham;
Og fremfor Alting længes jeg at vide,
Hvordan hans gode Kone tager det.
Man siger mig, hun er i Slottet alt,
Vil kaste sig i Støvet for min Throne,
Og raabe kiærlig om Barmhiertighed
For hendes Drog. Thi hun skal være blind
For alle denne Ægteherres Feil,
Og tiene meer end Nogen til Beviis,
At Kiærligheden gaaer med Bind for Øiet.

Saadi.

Mig er fortalt om hende, store Fyrste!
Hun er ei taabelig, nei tværtimod:
Fiin, yndig, venlig, smuk; hun har Forstand,
Saasnart ei Talen er om hendes Mand.
Mig rører slig en stakkels Qvinde, Herre!
Af god Natur, tilbøielig til Troskab,
Som Skiebnen gav en saadan Ægtefælle.
Den svage Vedbend trænger til en Støtte;
Er Stammen krum, er den i Bullen huul,

Det siger ei; den friske Vedbend slynger
Sig ufortrøden dog om slette Træ,
Pligt lukker Øiet for de mange Mangler,
Og overbærende Taalmodighed
Giør taaleligt selv det Utaalelige.

Stryger Babekans Tindinger med Vandet.

Han rører sig.

Harun.

Saa lad os gaae tilside,
Og lad saa Diævlekoret strax begynde.

Chalifen og Saadi gaae. Babekan springer op, og seer sig forundret om.

Chor og Dands.

Diævles Hær med Blus og Svøber
Efter dig, Babekan! løber;
Ned i Dybet vi dig drage,
Agter ei din Bøn og Klage.

Babekan.

Ak! hvad vil dog Enden blive?
End jeg føler mig i Live,
Men jeg mærker nok, desværre,
Det er ikke hos vor Herre.

Choret.

Eblis venter dig dernede
I sin fæle Øglerede.

Babekan.

Ak, hvi er I dog saa vrede?

Choret.

Helvedtræet, dig til Ære,
Skal kun sort Oliven bære.
Vandet koger alt med Beget,
Hvor du vorder vedergvæget.

Babekan.

Ak, jeg er saa dybt bevæget!

Nogle

med Frugt og Bagværk i Skaaler.

Bryd dig ei om disses Tale;
Her vi ville dig husvale:
Saftig Frugt og lækker Kage —

Naar Babekan vil tage det, rive Andre det bort.

Andre.

Men som han skal ikke smage.

De Første med Bægere.

Her er Viin, den allerbedste.

De Andre

snappe ham Bægeret fra Læberne.

Men som han skal ikke gieste.

Babekan.

Had saa stærkt ei eders Næste

De Første med Pengepunge.

Her er Guld; du bør med Rette
Ene dig paa Guldet mætte.

Babekan.

Ak, hvad hielper mig nu Guldet?
Kan jeg her, som over Muldet,
Faae for Penge Mad og Drikke?

Choret.

Prygl kun — Andet faaer du ikke.

Babekan.

Aldrig har jeg saadan skiælvet.
Ynkes Ingen over mig?

Choret.

Troer du da, at man i Helved
Kommer for at gotte sig?

Frygtelig Musik.

Chor.

Hør Hulerne brage!
Den spraglede Drage
Med Flaggermusvinger
Fra Mulmet sig svinger;
Den ride du skal
Til Jammerens Hal.
Og aldrig tilbage
Hærskaren dig bringer
Fra evige Nat,
Af Haabet forladt.

Babekan græder.

Ak, hellige Prophet! hvi lever jeg
Dog ikke meer? Mens der er Liv, er Haab.
Jeg skulde sikkerlig forbedre mig;
Jeg blev et ganske andet Menneske.
Ja, ja! det foler jeg. Her luttres Malmet
I denne Helvedild fra Slakkerne,
Og bliver ædelt. Seer I, hvor jeg græder?
Mit Lommetørklæd er alt ganske vaadt.
Ak, kiære Diævle! røres I dog ei?

En Diævel.

Nei, vi er ei sentimentalske her
I Helvede; det er den eneste
Af Jordens Laster, som vi ikke har.

Babekan.

Umennesker!

Diævlen.

Det er vi.

Babekan.

Ak, hvi trænger
Mit Skrig ei til Barmhiertighedens Øre?
Det vilde sikkert ynkes over mig.

Chalifen kommer med Englechoret, med Ibad og Syahuk, Fatme og Mirza.

Harun.

Det hører dig, og ynkes over dig.
Her er Barmhiertigheden. Din Chalife
Staaer for dig. Ængst dig ei for Helved meer;
Det var en lystig Spøg af mine Slaver,
Som jeg tillod dem. Kiender du ei Diævle
Fra sorte Slaver?

Babekan

bukker dybt med Armene over Kors.

Troendes Beherskér!
Tilgiv; jeg seer i Dag dem første Gang.

Harun leer.

Altsaa — du lever, dine Brødre leve.
De er uskyldige, retskafne, gode.
Jeg gav dem hver en Hustru af mit Harem;
Det havde du vel ogsaa Lyst til?

Babekan.

Nei,
Paa ingen Maade, Troendes Beherskér!
Af den Slags har jeg alt, hvad jeg behøver.
Jeg har en ung, en smuk, en artig Kone;
Hun hedder Lira. Stakkels selle Skrog,
Hun har vist ængstet sig for mig i Nat;
Men hvad var hendes mod min egen Angst?

Harun afsides.

Han holder dog af Konen; dog en Blis
Af Hvidt i Panden paa den sorte Bøffel!

Høit.

Babekan! ei du er i Helved meer,
Dog uden Straf kan du ei slippe bort.
Vi vide nu med Sikkerhed, at du
Har i Damascus dræbt en Borgersøn
I Hidsigheden med en Kampesteen.
Vel sandt, det var en Vaadesgierning, men
En Brøde dog, som vel fortiener Straf.
Desuden har du feigt i Fare sat
De to Høimodige, som vilde redde
Dit Liv med eget Liv, og negtet dem
Al Hielp og hver en Understøttelse.
Thi dømmer jeg dig til at udbetale
To Trediedele strax af din Formue
Til dine Brødre, og desuden faaer
Du fem og tyve Slag af Bambusrøret
Paa Saalerne.

Babekan.

Den sidste Deel af Straffen
Jeg underkaster mig med villig Taal;
Men Pengene tilhøre ikke mig,
Det er min Kones.

Muladdin melder:

Troendes Beherskér!
Babekans Kone staaer her udenfor,
Hun beder høit med Utaalmodighed,
At maatte stedes for dit Aasyn.

Harun sagte.

Nu,

Saa faae vi da Beviis paa denne sieldne,
Den ubegribelige Kiærlighed.

Høit til Slaven.

Lad Konen komme.

Til andre Slaver.

Lægger ham paa Ryggen,
Blot Saalerne, og henter Bambusrøret.

Lira kommer, og kaster sig paa Knæe for Chalifen.

Harun reiser hende op.

Jeg kiender dig. Det giør' mig ondt for dig,
At du skal see din Husbond lide Straf.

Lira rolig.

Chalifen er retfærdig.

Harun.

Bastonnade
Har jeg tiltænkt ham.

Lira.

Hvo formaster sig
At knurre mod dit Bud?

Harun.

Jeg kan ei see
Med Sligt igiennem Fingre.

Lira.

Ingenlunde.
Din Throne, Stat, Prophetens Dynastie,
Alt stod i Fare, Alting vilde vakle,
Hvis slig Udsvævelse fik Overhaand.

Harun sagte.

Er det den fromme Kone, som er blind
For alle hendes Ægtefælles Feil?

Høit.

Jeg har tiltænkt ham fem og tyve Slag
Med Bambusrøret.

Lira

kaster sig paa Knæe igien med grædende Taarer.

Troendes Beherskér!
Forbarmes over mig, og lad min Bøn
Dit Hierte røre.

Harun sagte.

Ha, nu kommer det!

Høit.

Det kan ei være mindre.

Lira.

Mindre, Herre?
Nei, sikkert ei! Men hvis en stakkels Kone
Kan røre til Barmhiertighed dit Bryst,
Og hvis du hendes Fremtid sikkre vil
For lignende Fornærmelser og Farer,
Saa vær høimodig: til de fem og tyve
Læg fem og tyve til, giv ham halvtreds!

Babekan springer op.

Er Konen tosset? Er du fra Forstanden?

Lira.

Kom du mig saa en anden Gang, og stiæl
Chalifens unge Koner af hans Harem.

Babekan.

Har jeg da stiaalet Koner? Er du gal?

Bukker for Chalifen.

Tilgiv mig, Troendes Beherskér! men
En Ting maa nævnes ved sit rette Navn.

Lira.

Har du ei stiaalet dig i Nat en Frille?

Babekan.

Gud hielpe mig! jeg havde drukket mig
En ærlig Ruus — blev levende begravet —
Bortført af Røvere — fik Gift, og kom
I Helvede, hvor fast jeg vilde ønske
Jeg var endnu; der blev det kun ved Trusler,
Men her, her faaer jeg virkelige Prygl,
Fordi jeg i Damascus slog den Dreng
Uheldigviis med Stenen lidt ihiel.

Lira forundret.

Ei Andet?

Harun leer.

Ikke Andet?

Lira formildet og blid.

Naadigste
Monarch! her er en Misforstaaelse.
Jeg seer, min stakkels Mand er reent uskyldig.

Harun.

Altsaa — naar ei han egger længer dig
Til Nidkiærhed, saa er han reent uskyldig?

Lira.

Han er uskyldig.

Klapper ham.

Arme stakkels Dreng!
Hvorledes gaaer det? Har du ængstet dig?
Har du forkølet dig? Du kan ei troe,
Hvor jeg bekymret været har for dig.

Harun.

Nu seer jeg dog, at Rygtet havde Ret:
Du er en Elskovsfee med Bind for Øiet.
Løskiøber du din Mand fra Straffen, Lira!

Her med to Trediedel' af din Formue,
Saa har du ham igien. Jeg skienker ham
Med Hensyn til den Angst, han leed i Nat,
Benaadelse for Stokkepryglene.
Og Ibad, Syahuk foræres hver
En Trediedeel af disse Pengebøder.

Ibad.

Chalife —

Syahuk.

Troendes Beherskér —

Harun.

Stille!
Jeg vil ei høre her Indvendinger.
Det er ei længer hans, men Statens Penge.
De skienkes eder, til at sætte Bo
I Bagdad, at I øve kan jert Haandværk,
Og smedde skiønne Damascenerklinger,
Som vi kan svinge kiækt mod vore Fiender.
Saa skeer jer eders Ret, og saa opfylder
Babekan eder kun et gammelt Løfte.

Lira.

En Trediedeel er meer end nok for os,
Jeg under gierne Brødrene det Andet.
Jeg har min Mand, og det er nok for mig.

Babekan ryster paa Hovedet.

Ak, Lira! Lira! deri feiler du;
Af Penge kan man aldrig have nok.
Dog maa man bide vel i surest Æble.
Jeg redded dog mit Liv, og altsaa takker
Chalifen jeg for allernaadigst Straf.

Chor.

Leve Chalifen! Harun den Vise!
Digternes Sang skal evig ham prise,
Kiærlige Piger fletter hans Krands.
Medens paa Sablerne Muhammeds Maane
Skinner, hvor Nattens Hvælvinger blaane,
Medens ved Palmerne Tigeren rinder,
Solen i Øst med rødmende Kinder
Stigende kaster i Ørken sin Glands —
Blomstrer dig, Harun! Evigheds Krands.

Rübezahl.

Et dramatisk Eventyr.

Personerne.

Rübezahl, en Aand i Riesenbiergene.
Veit, en Landmand.
Grethe, hans Kone.
Maria, deres Datter.
Johan og to andre deres smaae Børn.
Wendix, } Studenter.
Diedrik, }
En Hattemager.
En Skomager.
En Vert og
Flere Borgere.
Birkedommeren.
Hans Skriver.
En Capuciner.
En Anfører.
Tre Gnomer.
Chor af Gnomer.
Soldater og Vægtere.

Første Handling.

Vild Skov ved en Biergflod.

Veit
kommer med Vandringsstav i Haand.

Saa staaer du, Veit! tomhændet da
For Børn og Hustru snart igien.
To Dage var jeg hiemme fra;
Forgieves søgte jeg en Ven.
Vindskibelig og stræbsom slog
Jeg mig igiennem al min Tid,
Indtil en Nabo mig fratog
Min Eiendom ved nedrig Splid.
I Sagen selv jeg havde Ret,
Enhver det kunde snart forstaae.
Min Dommer selv tilstod mig det;
Men Lovens Bogstav følges maa.
Beviset for min Faders Gield —
Eengang betalt — var kastet bort;
Saa flyttedes mit Markeskiel,
Og stakkels Bonde kom tilkort.
Nu har jeg kun den Ager halv,
Som fra min Faer jeg fik i Arv;
Jeg maatte sælge Ko og Kalv
I haarden Vinter, Ploug og Harv.

Min stakkels Hustru, lidet hun
Til Verden kiender og til Folk:
„Skynd dig til mine Frænder kun,
Lad Tungen være Hiertets Tolk!"
Ak, hvor jeg kom og banked paa,
Der lukked ingen Ven mig op.
Een med Foragt kun paa mig saae,
Og kaldte mig en doven Krop;
Men Een var høflig — ofte før
Jeg havde viist ham Giestfrihed —
Han viste artigt mig sin Dør,
Og lyste mig af Trappen ned.
Tabt er mit Mod, mit Haab er endt,
Jeg vender ei tomhændet hiem.
Hvor mangen Aften er jeg vendt,
Træt af mit Arbeid, glad til dem!
Og naar min Haand af Hiertens Grund
Hun trykte, var den meer ei træt;
Og kyssed Børnene min Mund,
Da blev den af en Skofte mæt.
Det er forbi — forbi — forbi!
Fortvivlet blege Fader staaer
I mørken Skov paa vilden Sti,
Hvor Elven under Klippen gaaer.
Ei skal mit Hierte pines meer
Ved mine Kiæres sidste Nød,
Naar Flokken mig i Møde seer,
Og strækker Haanden efter Brød.
Min Død skal røre mangt et Bryst,
Som nu er lukket for min Qval.
Høit tale skal Naturens Røst,
Og han, som mig min Ager stial,

Han dræbte mig; jeg ikke selv.
Jeg følger kun Naturens Bud,
Jeg styrter mig i dyben Elv,
Og gaaer til en barmhiertig Gud.
Han vil styrte sig i Elven, men standser.
Ha, Veit! tal ei saa frækt et Ord.
Spidsfindigt er dit Tankespil.
Er ei et Selvmord ogsaa Mord?
Mon du en Morder være vil?

Nei — et Forsøg er muligt end;
Det til min Redning faldt mig ind.
Jeg kiender denne Dal igien
Og Fieldet med sin Hvirvelvind.
Man siger: her boer Rübezahl,
En Drot i Riesenbiergets Egn.
Han kunde lindre let min Qval,
Som efter Tørke liflig Regn.
Men Rübezahl — et Øgenavn —
Jo altid ham forbittret giør.
Naar jeg ham kalde vil til Gavn,
Mon jeg et Skieldsord bruge tør?
Dog, andet Navn jeg ikke veed,
Og anden Redning er der ei.
Gud kiender min Uskyldighed;
Velan!

Raaber:

Hei, Rübezahl! hei, hei!
Hei, Rübezahl! du Biergets Aand!
Kom, hielp mig, eller end min Qval;
Min Skiebne lægges i din Haand.
Hei, Rübezahl! kom, Rübezahl!

Gyselige, høitidelige Toner fra Afgrunden. Rübezahl stiger op af Jorden faa Skridt fra Veit, klædt som en Kulsvier; en stor Stang, forbrændt i den ene Ende, har han paa Skulderen, et ildrødt Skiæg rækker ham til Bæltet.

Rübezahl.

Hvad, Orm! — hvad vil — hvad raaber du?
En saadan Frækhed tør du vove?
Udskielde mig høit uden Blu
Paa eget Bierg, i egne Skove?

Veit

forfærdes først, men fatter sig.

Jeg skielder ei. Fortvivlet Mand
Dig kalder kun, ham at beskierme.
Est du en Aand, som har Forstand,
Saa kan en Lyd dig ei fornærme.

Rübezahl.

Du kalder mig?

Veit.

Til Hielp i Nød,
Da Mennesker forladt mig have.
Og hvis du skienker mig min Død,
Jeg takker selv for denne Gave.

Rübezahl.

Hvormed da skal jeg hielpe dig?
Siig mig, hvad du saa strengt befaler.

Veit.

Ak, Biergets Aand! du spotter mig.
Min hele Trang er hundred Daler.

Rübezahl.

Og for nu ei at trænge meer,
Du raaber mig til dette Møde?

Troer du, jeg er en Vexeleer?
En Aagerkarl? en Skakkerjode?

Veit.

Ak nei! jeg veed, at du er rig,
Og kræver ingen høie Renter,
Naar ærligt man betaler dig,
Og naar du ei for længe venter.

Rübezahl.

Din Nød betvinger fast min Harm,
Din Tillid dig min Bistand skaffer.

Veit.

Storheden i din Aandebarm
Foragte kan al Verdens Klaffer.

Rübezahl.

Bagtales jeg?

Veit.

Det veed man nok,
Misundelsen groer allevegne.
Der lever rundt omkring en Flok,
Som gierne vilde dig forkleine.
Dit Utaalmod, dit vrede Sind
Med Uret Mange Grumhed kalder;
Men Taaren paa Ulykkens Kind
Dit Hierte træffer, naar den falder.

Rübezahl.

Følg mig i Bierget, har du Mod,
Og skiælver ei for dette Stævne.

Frygtelige Toner.

Hvor nylig Klippevæggen stod,
Der findes nu en Klipperevne.

Man seer Aabningen i Fieldet.

Veit bestemt.

Jeg følger trygt.

Rübezahl.

Og skrækkes ei?
Ei Modet dig endnu forlader?

Spodsk.

Du est jo Helt!

Veit.

Ak, Herre! nei;
Men jeg er Ægtemand og Fader.

Han følger ham i Bierget, som lukker sig efter dem.

Bierghallen med et Steenbord.

Gnomerne mode **Veit**, der indledes af **Rübezahl**.

Gnomerne.

Velkommen, hvor Echo i Bierghallen lyder,
Hvor skumfuld i Afgrunden Elven nedflyder,
Hvor Jordens naturlige Grundpille staaer,
Kraftigt i Dag, som i Oldtidens Aar;
Hvor Fieldenes Træer med Frugter sig hvælve,
Der aldrig for Vinden med Bladene skiælve,
Der kiender ei Sommer, Høst, Vinter og Vaar;
Velkommen i Biergdrottens prægtige Gaard!

Rübezahl gaaer ud.

Tre Gnomer

komme med Kiedler fulde af Penge.

Fremmede! hvad du befaler:
Kobber, Sølv og Guld,
Skillemynt, Ducat og Daler,
Af hvert Malm er Kiedlen fuld.
Vælg — hvad du igien betaler.

Veit.

Skillingen er for en Tigger,
Guldet for en Rig;
Sølvet mellem begge ligger.
Tæl mig uden Svig
Hundred blanke Sølverdaler.
Om et Aar jeg dem betaler.

Gnomerne række ham en Pose.

Hvis du vil, du dem kan tælle;
Vi har alt
Summen talt.

Veit afsides.

Elskte Børn og Ægtefælle!
O, hvor vil I glædes, naar
Denne Skat I skue faaer.

Gnomerne.

Hvis du vil, du dem kan tælle.

Veit.

Ganske vist vil jeg dem tælle;
Man i Pengesager maa
Selv for Summen indestaae.

Han gaaer hen til Steenbordet i Forgrunden, og tæller.

Gnomerne

komme skielmsk med Kurve, fyldte med Ædelstene, for at forstyrre ham under Tællingen; de dandse omkring ham, og række ham Kurvene.

Vil du Demanter?
Lyse Sapphirer?
Grønne Smaragder?
Rød Carneol?
Smaae Amethyster?
Store Granater?

Purpurrubiner?
Hvad du befol,
Bringer dig Gnomen,
Før Hanerne gol.

Veit

fortrædelig over at forstyrres i Tællingen.

Kiære! Kiære!
Lad mig være.
Hvad skal jeg med slig en Skat?
Hvi vil I mig Sligt forkynde?
Nu maa forfra jeg begynde.
Knap jeg kommer hiem i Nat.

Han tæller igien.

Rübezahl

kommer med Pergament og Griffel.

Lad ham fare,
Og sit Arbeid tage Vare.
Drengeskare!
Gior dig ei vigtig.

Veit, som er færdig.

Summen er rigtig.

Rübezahl.

Paa dette Blad jeg mig betinger,
At du de hundred Daler bringer
Mig senest om et Aar;
Hvad heller før, saasnart du det formaaer.

Veit.

Det Vilkaar jeg med Tak indgaaer.

Han skriver Beviset under.

Rübezahl giemmer det i Barmen.

Farvel! Du ei dit Løfte glemme,
Naar du er lykkelig og hiemme.

Veit.

Nei, Herre! fremmed eller hiemme,
Jeg lyder Ærlighedens Stemme,
Og strax betaler, naar jeg kan.

Rübezahl forsvinder.

Chor af Gnomer.

Farvel, du dødelige Mand!
Vi følge dig til Biergets Rand.

De følge ham ud.

Skoven igien.

Bendix og **Diedrik** komme lystige med Vadsække paa Ryggen.

Bendix.

Nu, Broder! kun endnu en Fierdingvei,
Saa er vi alt i Hirschberg; og i Aften
Min Kammerat jeg slipper ei,
Før vi har tømt endnu et Glas af Druesaften.

Diedrik.

To Flasker, Broder! har til Middag vi
Udstukket ved vort Afskedsgilde.
Nu Giesteriet være bør forbi;
Det mørknes alt, og det er silde.

Bendix.

Hvad silde? Unge Folk, som os,
Ei sømmer det sig end om silde tale.
Nu vil vi, Aftenen til Trods,
Ved Flasken i den grønne Sommersvale
Forlystes, til det Morgen blier igien,
Og Lærken fylder Luften med sin Klukken.
Thi af Musik først ret man blier en Ven,
Naar man forelsket er — og man er drukken.

Diedrik.

Forelsket er du; drukken ikke just,
Ophidset kun af Viin og Glæde.
Du er ei vant til megen Most —

Bendix.

Hvad vil du? Ønsker du, at jeg skal græde
Ad Maanen, som veemodig staaer
Bag Træet hist ved Fieldets Huler,
Og i de lange gule Haar
Forræderisk et deiligt Ansigt skiuler?

Diedrik.

En herlig Aften!

Bendix.

Kom mig ei
Med trivielle Reflexioner.
„En herlig Aften! prægtig Vei!"
Saa sømmer det sig Borgermænd og Koner
At tale, ei en Bursch, som kom
Fra Wittenberg, for snart til Brud at vorde viet.
Du gierne her maa see dig om,
Men jeg frabeer mig Landskabsmaleriet.

Diedrik leer.

Dig Landskabsmaleriet volder Skræk;
Er smukke Billeder da fæle Larver?

Bendix.

Nei; men med Ord, saa lidt som Blæk,
Du ordentligt kan male Farver.
Naar jeg Marie dig beskrev,
Hvad fik at vide ret du om Marie?
Hvad i vor Magt ei givet blev
At tolke, derom skal vi tie.

Hvor ofte ynkt jeg atter har
Den stakkels Rose med den stakkels Lilie,
Som, naar forelskt en Minnesanger var,
Paa ny for Dagen maatte mod sin Villie!
Forbyde under Livsforliis
Paa Tydsk og paa Latin Poeterne man burde,
At give Blomsterne saa fælt til Priis;
Saa gad jeg see den Rimesmed, som turde.

Diedrik.

Naturlig er din Overgivenhed:
Du din Juridicum har overstaaet;
At du er elsket, vist du veed,
Du har et prægtigt Embed faaet.
Du iler til din Hiertenskiær,
En sielden Lykke snart du frister,
Og i dit Overmod selv Skov med Krat og Træer
Dig forekommer halvt som en Philister.
Men vogt dig, Broder! snart du skal
I Lænestolen hos din Mage
Indskrives selv i det Philistertal,
Hvis Salighed du nu tør vrage.

Bendix.

Den Tid, den Sorg! — Men det er sandt,
Her er vi ei aldeles uden Farer:
Er det ei her i denne Skovens Kant,
At Rübezahl sig aabenbarer?

Diedrik alvorlig.

Hvor falder du just nu paa ham?
Ti stille, Bendix! tal om Andet.

Bendix

stirrer ham forundret i Øinene.

Hvad? overtroisk? Broder! skam

Dig dog for Fanden. Det var da forbandet!
Det er naturligviis dit Spøg.

Diedrik.

Følg mig af Skoven hen i Byen.

Bendix.

Nei, først jeg vover et Forsøg,
Hans Navn jeg raaber høit i Skyen.
Hei, Rübezahl! du gamle Diævel! hør,
Kom, lad os dit Skabilken skue;
Og, hvis du er i slet Humeur,
Maa med din Stang du gierne true.

Lytter.

Mig tykkes, alt sig aabner Biergets Væg —
Hvad ønsker Ammestuen heller? —
Og Trolden med sit røde Skiæg
Paa Marken staaer, og sine Roer tæller.

Diedrik.

Ærværdigt er et gammelt Sagn; man skal
Naturen i sin Storhed ei forhaane.

Bendix.

En Trold du regner i Naturens Tal?

Diedrik.

Man skal et Barndomsminde skaane.

Bendix.

Nei, Mænd skal ikke være Børn.

Diedrik.

Du har en Ruus, og selv som Barn du handler.

Bendix skraaler:

Kom frem, du gamle, lodne Biørn! —
See, om han giør. Maaskee han sig forvandler.

Seer paa Diedrik.

Hvad? Overtro? Fy, skam dig, Broer!

Bør slige Tanker Philosophen nære?
Troer du paa Jupiter og Thor?
Mon Rübezahl vel bedre være?
Troer du paa Juno? Venus? — Jo,
Paa Venus — det tillader jeg dig gierne;
Paa Venus kun du altid troe,
Hun funkler end paa Himlen som en Stierne.
Men alt det andet Narreri,
Som vilde Folk med blinde Trusler skrække —
Ha, dette Herskab er forbi!
Nu er vi kloge Folk, og ingen Giekke.

Diedrik.

Glem ei Religionen! Har maaskee
Erasmus smittet dig, hos hvem du var saalænge?
Har han dig kølet med sin Snee?

Bendix.

Jeg beder dig: ei slaa paa disse Strænge!
Religion og Overtro
Har med hinanden lidt at giøre.
Jeg kunde svare: Doctor Morten jo
Jeg her kan i min Diedrik høre.
Det er en from, en hellig Mand,
Han lader sig vist ikke friste;
Sin Gud i Himlen elsker han,
Men Fanden vil han heller ikke miste.

Diedrik.

Kald Skovens Rædsel Rübezahl,
Kald Afgrundssvælget, hvad dig lyster;
En Aand dog hersker i den eviggrønne Sal,
Hvis Styrke selve Fieldet ryster.!

Bendix.

Ja, taler du Allegorie,
Saa er vi enige.

Diedrik.

Jeg troer just ei paa Rygter —

Sagte.

Gid denne Vandring var forbi!

Hoit.

Jeg er slet ikke bange.

Bendix.

Men du frygter.

Diedrik.

Beskylder du mig for Cujoneri?

Bendix.

Nei, nei! For Mennesker er du ei bange,
Det har du tidt beviist med røden Skrift.
Det gaaer kun dig, som det gik Mange:
En Drøm dig skrækker meer, end en Bedrift.
Og det er en naturlig Drift
I Mennesket — den Vise siger.
Men skal der drømmes, Ven! hvad Drøm er smuk,
Med saa behagelige Hiertesuk,
Som den — paa Vinens Dunst — om søde Piger?

De gaae.

Rübezahl træder frem af Krattet.

Hvad holder, Madik! mig derfra
Dig i en Hvirvelvind at knuse?
Hvad var det meer, om jeg endda
Rev Taget af en halv Snees Huse?
Men nei — hvis jeg dig Halsen brød,
Det blev en Ære dig, hvis Rygte vared længe.

Du skal ei døe saa skiøn en Død;
Nei, Bødlen dig som Tyv skal i en Galge hænge.
Til Bendix jeg forvandler mig,
Af Rædsel vil den Fræfke snart besvime;
Hans Larve laaner jeg, skiøndt ei det sømmer sig
For ædel Ganger just at bære Æselgrime.
En Israelit med Bylt paa Ryg,
Med Stav i Haand, hist op ad Bakken kommer;
Han smiler skielmsk i Skiægget, tryg.
Ham tømmer jeg de fulde Lommer,
Jeg raner Kiortel ham og Vest,
Og i Studentens Vadsæk Alt henflytter.
Saa rider snart du en trebenet Hest
Paa Marken, Praler! som den blege Rytter.

Han skiuler sig.

Moses,

en gammel Jøde, kommer med en stor Bylt Klæder paa Ryggen.

Ak, Gud! hvad det er tungt og suurt
For Jacobs Børn end Brødet at fortiene;
Om det ei altid skeer saa reent og puurt,
Hvor kan man os det forekaste nænne?
I Havsnød griber strandet Mand
Til første Biælke, river den af Pinden,
Som sad der alt. Vi seile kun paa Land,
Men Jøden er ei mindre der i Vinden.
Moses har ingen Biælker lagt,
Man siger for et Ordsprog, under Isen;
Men derfor er det ikke sagt,
At man paa Landet vinder Prisen.
Der kan man ogsaa plumpe ned;
Rundt om er Farer at befrygte,

Og derfor er Forsigtighed
For Mennesket den allerbedste Lygte.
Ak, stakkels Jøde! uden Huus og Hiem
Du paa din Fod kun gaaer, og sielden ager;
Meer eller mindre, fra Jerusalem,
Du ligner hiin omvandrende Skomager.
Fortænker man os nu deri,
At vi den lykkelige Christen — snyder?
Vi snyde ham? Hvad er da Snyderi?
Er det saa let at skille Last fra Dyder?
Een kalder Dyd, hvad Andre kalde Last,
Philosophien aldrig enig bliver.
En Studiosus trænger i en Hast
Til Viin — han mig sin Overkiole giver.
Den bruger han til Vinter forst,
Men Vinen drikker han i Sommer;
Om Somren lides meest af Torst,
Skal Staklen tørste da, til Vintren kommer?
Paa Moden gierne være vil en Flok;
Dog Herr Papa dem siger gnaven:
„De gamle Klæer er gode nok!"
Men naar der ingen er — hvem takke de for Gaven?
Vel sandt! jeg vinder stundom lidt;
For Sælgeren er dog ei stort Forliset.
Det gier ei altid slig Profit,
Som da med Kiolen Veit bortsolgte mig Beviset,
Beviset for sin Faers betalte Gield.
Jeg giemmer det endnu i mine Lommer.
For Contraparten var det Held;
Han fandt derved en gunstig Dommer.
Om Munden maatte Martin smøre mig;
Han ruineerte Veit, sin Nabo og sin Næste.

Det nederdrægtigt var; men, Gud forbarme sig —
Enhver er sig dog selv den Bedste.

Gaaer.

Rübezahl kommer frem.

Nu skal jeg være strax din Næste,
Lad see saa, hvo af os der er den Bedste.

Han forfølger Moses i Baggrunden; paa Veien, i det han kommer forbi en Busk, forvandler han sig til Bendix, med en stor Prygl i Haanden, og bliver borte mellem Træerne.

Vertshuus i Hirschberg.

Den virkelige Bendix. Nogle Haandværksfolk.

Bendix.

I gode Venner! inderligt jeg beder,
At i jert Aftencompagnie
Af mig forstyrres I ei lader eder,
Endskiøndt jeg er saa dristig fri,
At blande mig i dette Compagnie.

Den Første sagte til den Anden.

Det er en meget artig Mand,
Endskiøndt dog af Studenterstand.

Den Anden

trækker den Første til en Side.

Farlille! giv jer ikke af
Med denne Svend; han har os kun til Bedste.

Bendix

ryster den Førstes Haand meget fidel.

En Borgermand, som drikker brav,
Han er min Ligemand, min Næste.
I Aften selv jeg eder vil tractere;

Vi klinke til Marias Skaal.
Tre, fire Daler — hvad er det saa mere?
Jeg dog maa slaae mig her til Taal,
I Aften ei min Brud jeg kan besøge.

Første Giest.

Det er en lystig Fyr, han holder af at spøge.

Bendix.

Herr Vert! tre, fire Flasker Viin,
Og det den ældste, det den bedste.

Første Giest.

Der hører du, han er beleven, fiin;
Og han behandler os jo som sin Næste.

Bendix.

Min Herre! hvem er I?

Tredie Giest.

Jeg er en Hattemager.

Bendix.

Tilgiv, at af jeg Hatten ikke tager,
Jeg kun en Hue tog paa Reisen med.

Han letter paa Huen.

Tredie Giest.

Ja, den er ogsaa god til Tid og Sted.

Bendix.

Min Herre! I?

Anden Giest.

Min gode Ven! jeg hovler;
Med andre Ord: jeg Snedker kaldes maa.

Bendix.

Og I, min Herre?

Første Giest.

Jeg syer Støvler.

Bendix.

Skomager da, saavidt jeg kan forstaae.
Og nu en Sang, men ei af disse vilde
Studenterviser, ei Bacchanterskrig!
Jeg synger helst, især naar det er silde,
En Drikkevise, som det gik til Liig.

Verten kommer med Flasker, som han sætter paa Bordet.

Bendix.

Nu er jeg ikke længer vild Student,
Men Embedsmand; det staaer paa Prent.
Nu Blomsterne jeg lader fare —
Og naar jeg fylder min Pocal,
Saa helder jeg deri bestandig lidt Moral,
Som paa mit Brændeviin lidt Cochleare.

Første Giest.

Nu veed jeg nok, hvad han har villet;
Han vil en Vise uden Poesie,
Med ret fornuftig Mening i,
Men uden alle Blomster, uden Billed.

Bendix.

Og — hvis det muligt er — reent uden Melodie.

Verten, som har lyttet ved Vinduet.

Men hvad er det? Jeg seer derude,
Man stimler hid.

Bendix.

Visk eders Rude.

Verten.

En Mand er dræbt. Hvo er den Døde?
Nei, det er kun en plyndret Jøde.
En agtbar Borger understøtter
Den Stakkel, mens han Foden flytter.

De nærme sig til dette Sted,
Og Birkedommeren er med.

Alle Giesterne staae op fra Bordet, undtagen Bendix.

Moses, i bare Skiorteærmer, kommer fulgt af Rübezahl, der er klædt som en fornem gammel Borger. Birkedommeren, Skriveren med Protocollen, og flere følge dem.

Birkedommeren raaber i Døren:
Hold Vagt imens; her er vor Fange.
Og luk i Stuen ei for Mange.

Rübezahl.

Der sidder han. Jeg godt ham kiender,
Endskiondt han stolt os Ryggen vender.
Jeg selv har seet, han Joden slog,
Og fra ham Guld og Ædelstene tog.

Moses.

Ja ja! der sidder den Forræder;
Det Guld var giemt i mine Klæder,
Thi skiondt de lod som gamle Lapper,
Ducater var i alle Knapper,
Og fem Rubiner, tre Demanter
Forsigtig syet i Vestens Kanter,
Og Solv i Trøiens Ærmer, Skiød.
Jeg tager vist deraf min Død.

Birkedommeren,

som har sat sig med Skriveren ved Bordet.

Staa op; her er ei Tid til Venten.

Bendix forundret.

Hvad? er det mig, det gielder her.

Birkedommeren.

Ja, det forstaaer sig; dig især.

Bendix leende, i det han staaer op.

I Sandhed? jeg er Delinqventen?

Birkedommeren.

Hvor han er fræk! Han sig forstiller.
Ja, vær du dristig kun og lyv!
Det see vi dog foruden Briller:
Her har vi alt vor rette Tyv.

Bendix.

I tyvter Folk paa blotte Klager,
Herr Birkedommer? Hvor forkeert!
Er I Jurist? har I studeert?

Birkedommeren.

Bryd du dig ei om mine Sager,
Svar til dit Eget, hvis du kan.

Til Skriveren.

I har dog Alleting i Stand,
Blæk — Pen — Papir og Glimmersand?

Skriveren nikker til det alt.

Saa skriv.

Til Bendix.

Jert Navn?

Bendix.

Den stolte Spørgen!
Jeg hedder Bendix.

Birkedommeren.

Meer?

Bendix.

Hans Jørgen.

Birkedommeren.

Jert Haandværk?

Til de Omkringstaaende.

Pas nu paa: nu kommer —
Nu kommer Løgnen.

Bendix.

Birkedommer.

Birkedommeren.

Hvordan, Forræder? Birkedommer?

Bendix.

Ja, som I selv — naar Tiden kommer.

Birkedommeren.

En uforskammet Knegt! — Lad gaae! —
Og hvor?

Bendix.

I Reichenberg.

Birkedommeren.

Ja saa!
Og hvad har du vel her at giore?

Bendix.

Hvad alt min Fader, mig forud,
Selv længst har giort.

Birkedommeren.

Aa, Herregud!
Det Skarn sin egen Faer beskylder.

Bendix.

Og hver en Siæl, som Amor hylder —
Jeg kom at hente mig en Brud.

Birkedommeren.

Ei ei! en Brud vil du dig hente,
Og for at hun skal ikke vente
Paa deiligt Udstyr alt for længe,
Du frygter ikke for at hænge,
Men plyndrer dristigt Joder ud.

Bendix.

Jeg Intet veed af slig en Brode,

Og jeg har plyndret ingen Jøde,
Skiøndt Jøder tidt mig plyndret har.

Birkedommeren.

Snart bliver Brøden aabenbar. —
Jert Pas?

Bendix rækker Verten en lille Nøgle.

O, tag min Randsel, Kiære!
Den ligger der. Den selv opluk!

Birkedommeren sagte.

Mon han uskyldig skulde være?
Jeg har dog ei begaaet en Buk?

Randselen lukkes op, Tyvekosterne falde ud.

Hvad seer jeg?

Tager Vesten op, foler paa Knapperne, og sprætter een op med Skriverens Penneknip.

Vesten med Ducater!

Han putter den udsprættede Ducat i Lommen.

Moses hopper af Glæde.

Ha, skiønne randede Krabater!
Saa seer mit Øie jer igien?

Birkedommeren

tager Trøien op, og lader den falde.

Og Trøien falder tung til Jorden.

Bendix

pludselig alvorlig og forfærdet.

Mig rammer Lyn — mig træffer Torden!

Moses

dandser af Glæde, og kysser Vesten.

See der, vi Vesten har igien!

Seer paa Birkedommeren.

Herr Birkedommer tog den ene
Ducat — han gierne maa beholde den.

Birkedommeren.

Det var med Forsæt giort, min Ven!

Moses.

Jeg veed det, det har ingen Fare.

Birkedommeren.

Corpus delicti Retten maa bevare.

Moses.

Corpus delicti — ja — ja, Gud bevare!

Foler ængstlig efter.

Men Ædelstenene?

Foler efter.

Gud være lovet!

De blev af Foret sprættet ei endnu.

Birkedommeren til Bendix.

Det gielder her din Hals, dit Hoved;
En Tyv est du, en Rover du.

Rübezahl jublende.

Hæng — hæng ham! hæng ham!

Birkedommeren.

Galgen venter.

Rübezahl.

Med sine Ravne, sine Glenter.
Hæng, hæng ham!

Birkedommeren.

Lasten straffes maa,
Skal Folk i Fred paa Gaden gaae.

Rübezahl.

Hæng — hæng ham!

Bendix.

O, min elskede Marie!

Birkedommeren.

Ja, efter Kløen følger Svie,
For silde kommer Angren nu.

Mængden forbittret.

En Tyv est du — en Rover — Morder du!

Bendix

holder sig et Øieblik taus for Øinene, derpaa siger han dybt bevæget:

Forsvunden er den lette Runs,
Og alt for ædru staaer jeg nu tilbage.
Med Skieldsord bringes jeg til Fangehuus,
Og man beviser en løgnagtig Klage.
Jeg, som forsmaaer hver ussel Ræke,
Foragter Egennytten fast
Meer end hver anden Nidingslast —
Mig slutter man i Tyvelænke.
Glad som en Fugl, der flagrer ud
I Skovens moderlige Skygge,
For snart sin Rede der at bygge,
At hente sig en deilig Brud;
Saa iilte jeg — til Gravens Rand!
Ja ja! for godt jeg Rettergangen kiender,
Dens usle Tilstand i et Land,
Hvor slet kun Sandheds Fakkel brænder.
Hvad Under, at Bagvaskelsen formaaer
Med falske Vidnesbyrd en ærlig Mand at døde?
Til Guds Barmhiertighed kun staaer
Mit Haab. Jeg gaaer min Undergang i Møde.

Han fores bort.

Anden Handling.

Stue hos Veit.

Veit, hans Hustru Grethe, hans Datter Maria, og endnu tre Børn af forskiellig Alder.

Grethe glad.

Min kiære Veit, min gode Ven!
Saa har vi der vor Faer igien.

Bornene.

Vor Faer, vor Faer!

Maria.

Vor elskte Faer!

Veit.

Og her jeg Brød i Lommen har.
De Smaae hielpe ham at tomme Lommerne
Det traf saa heldigt paa min Sti,
At Bageren jeg kom forbi,
Just som han lukked op sin Bod.
Nu, Børn! nu, Moder! freidigt Mod!
Vor Nød er endt, endt er vor Sorg;
Nu laane vi ei meer paa Borg,
Jeg bringer hundred Daler her.

Grethe.

Den gode Gud velsignet vær'!
Saa har vi to.

Veit forundret.

Hvorledes to?

Grethe.

O, hvor jeg dog er siælefro!
Jeg havde drømt forgangen Nat,
At vinde sikkert snart en Skat.
Tre Tal jeg drømte — de kom ud.
Vi takke maae den gode Gud.

Veit.

Fortræfligt! hvilket sieldent Held!
Vi strax betale kan vor Gield.

Grethe.

Hvad Gield?

Veit.

De hundred Daler, som
I Gaar jeg laante.

Grethe.

Hvis du kom
Fra mine Frænder, fra min Slægt,
Saa lægge de vist ingen Vægt
Paa en saa snar Betaling.

Veit.

Nei,
Det giøre rigtig nok de ei.
Men jeg dem gav min Haand som Mand,
Strax at betale, naar jeg kan.
Jeg kan; og det for mig er nok.
I Morgen med min Børneflok
Og med min Hustru kiører jeg
Igien ad Skovens grønne Vei
De kiære Frænder at besøge.
Det deres Godhed vil forøge,

Og de vil unde mig mit Held,
Naar jeg betaler strax min Gield.

Grethe.

Hvad er det værdt? Bi dog et Aar,
Maaskee vi Raad da bedre faaer.
Hvi satte jeg paa Ternen dog
Saa lidt? Jeg var ei rigtig klog.

Veit.

Dog er du Lykken høist forbunden.

Grethe.

Det er fra Haanden kun i Munden.

Veit.

Kan du ei Lykken smile see,
Før strax du vil, at den skal lee?
Vær nøisom, og i Morgen flink
Lyd Pligten og din Husbonds Vink.
Paa Vogn du med din Mand dig sætter
Og kiører —

Børnene

hoppe, og klappe i Hænderne af Glæde.

Til den kiære Fætter!

Maria.

Men, Faer! hvi kom du ei i Nat?

Veit

tager hende under Hagen.

Det skal jeg sige dig, min Skat!
Jeg standset blev midt paa min Sti;
Thi der var skeet et Røveri
I Skoven paa en stakkels Jøde.
I Retten først jeg maatte møde
Som Vidne, skiøndt jeg Intet saae.
Nu sidder han i Fængselsvraa

Den Ulykfalige, som vilde
Tilrane sig i Natten silde
Guld, Sølv, Demanter, Ædelsteen,
Og nedslog Gubben med en Green.
Men Mordet blev dog ei begaaet.
Snart han sin Straf har overstaaet.

Grethe.

Hvad hedder han?

Veit.

For Markens Navn
Vil snart ham Galgebiælken bære.
Hans Jørgen Bendix er hans Navn,
Man siger, han Student skal være.

Maria svimler, og synker i Moderens Arme.

Grethe.

Maria! Gud!

Maria.

Er det en Drøm?

Veit ængstlig.

Mit kiære Barn! — hvad vil det sige?

Grethe.

Hun er saa folsom og saa øm —
Det gaaer nok over.

Veit.

Gode Pige!

Grethe.

I Luften! Stuen er for varm.

Veit.

Kom, støt dig til din Faders Arm.

De lede hende ud.

Fængsel.

Bendix i Lænker.

Saa skal jeg døe i Ungdoms Dage!
Døe? — Døden selv er ei saa tung;
Een gammel døer, og Een døer ung,
Det er en kort, en fælles Plage.
Men — Skiændselsdød, uskyldig lidt,
Mens Hiertet banker sundt og frit;
Og drage med en elsket Pige
I Svælget — det vil mere sige.

Og naar hun nu foragter mig,
Naar hun tiltroer mig denne Brøde,
Til levret Blod forvandler sig
Da Kiærlighedens Morgenrøde.

Jeg aandelig — o, Gud! — er dræbt,
Før jeg blier hen til Døden slæbt.
Mit Mod er qvalt — og den, som qvæler
Mig Modet, den mig Livet stiæler.

Nei — jeg vil fatte mig. Man skal
Ei see mig som en ussel Synder,
Ei regne mig i Nidingstal,
Naar man min Dødsdom mig forkynder.
Skiøndt over mig man Staven brød,
Vil jeg dog kiæk mit Hoved bære;
Thi kan jeg ikke døe en ærlig Død,
Saa kan jeg for min Gud dog døe med Ære.

Han gaaer hen i Baggrunden til sin Loibænk.

En Capuciner kommer.

See der, der har vi atter i Gruben
Et af de vilde, glubende Dyr,
Der gaaer i Skoven paa Eventyr,
Og overbider de Andre Struben.

Bendix.

Min kiære Herre! hvem er I?

Capucineren.

Hvad? end du vover fræk og fri
Med sligt et Spørgsmaal at fornærme
Den Mand, der vil din Siæl beskierme?
Est du endnu saa stiv og strunk,
Og saa ugudelig i Sindet,
At ei du kiende kan en Munk
Paa det Udvortes?

Bendix.

Herre! Skinnet
Kan let bedrage. Mig man kalder
I ufordærvet Ungdomsalder
En Røver og en nedrig Tyv;
Jeg er det ei.

Capucineren.

Kom kun og lyv!
Det hielper dig slet ikke længer,
I Morgen ligefuldt du hænger.

Bendix.

Og det fortæller I, en Præst,
Saa fro, som I forkyndte Freden?

Capucineren.

Mig klæder Munterheden bedst,
Den vidner om Uskyldigheden,

Og til mit Liv den lægger Aar.
Troer du, at jeg kan dele Nøden
Med alle de fortabte Faar,
Som jeg beretter her til Døden?
Alt er saa trist: den rustne Lænke,
Den sorte Væg, de haarde Bænke,
Det lille Vindue, den svage Lampe;
Min Munterhed helbreder Krampe.
Jeg aabner Skyen for min Synder,
Og naar at præke jeg begynder,
Saa dufte Paradisets Roser,
Hvor Lænken rasler, Lampen oser.
Omvend dig, hvad det ogsaa koster;
Dit Credo læs, dit Paternoster.
Jeg hører, at du est Student,
Saa est du ogsaa vel bekiendt
Med Skriften, haaber jeg for vist,
Endskiøndt du kun est en Jurist
Og, hvad man ei mig har fortiet,
Forført af Luther=Kiætteriet,
Hvorfor du havde strax fortient
Paa røden Baal at vorde brændt.
Men derfor lukker jeg et Øie,
Og regner dig det ei saa nøie.
Omvend dig kun med Bøn og Sukken!
Man siger, du har været drukken;
Og det giør Synden noget mindre,
Endskiøndt det Straffen ei kan hindre,
Thi hvad den Drukne falder paa,
Det ædru Mand forsvare maa.
Jeg ynder ogsaa Druesaften,
Men drikker ei Forstanden bort;

Og kommer jeg engang til kort,
Saa gaaer jeg ikke ud den Aften.

Bendix.

Hvad vil I mig?

Capucineren.

Hør vel mit Ord:
Min Søn! Misgierningen var stor,
Og i din Skiærsild maa du bøde.
Tak Gud, det var kun paa en Jøde,
Ei paa en ægte Catholik,
At du sligt Røveri begik.
I tusind Aar, det kunde hænde,
Du ellers derfor maatte brænde;
Men nu jeg nok ved Sang og Bøn
Skal bringe det saa vidt, min Søn!
Du slipper med et hundred Aar
(Som hisset meget hurtigt gaaer)
Til Knæet kun i Svovelpølen.
Men reent at bringe dig af Sølen
Er mig umuligt. — Er der Noget,
Som ellers du dig ønsker? Tal!
Jeg gierne lindre vil din Qval.

Bendix sagte.

Den gamle Stakkel gaaer i Taaget;
Men er af Hiertet ikke haard.

Hoit.

Herr Pater! hvad især mig staaer
For Hovedet, og mig bedrøver,
Er, at man mig min Ære røver.
I Fald I bringer det dertil,
I Fald I mig den Godhed viste

At skaffe til mit Liig en Kiste,
Jeg høistforbunden være vil.
Capucineren torrer sine Øine, afsides.
Den arme Diævel, unge Blod,
Saa smuk, saa stærk, med saadant Mod,
Skal ned i Graven allerede,
Og mig om en Liigkiste bede,
Som om det var en Brudeseng.

Høit.

Fat du kun Mod, min stakkels Dreng!
Vor Herre hielper nok. Her bringer
Jeg Noget, som din Rædsel tvinger.
Han tager en Dunk op af Lommen.
En Flaske Viin! Drik den, og beed!
En ægte Saft! Sluk Sorgen ned!
Det styrker Legem dig og Siæl.
Og ikke dig med Drømme qvæl!
Du skal ei dybt i Polen vædes,
Skal ei til Knæe i Svovlet staae,
Men ikkun med den store Taa,
Naar rigtig Siælemessen qvædes.
Nu gaaer jeg hen, stol paa mit Ord,
Og skaffer dig i christen Jord.
Med Vægt din Dommer jeg forkynder,
At du est en bodfærdig Synder,
Som angrer Alt, og kysser Riset —

Bendix.

For Guds Skyld nei! Jeg mod Beviset
Høit til min Død vil protestere.

Capucineren.

Tys! lad mig ikke høre mere
Saa frække Ord. Saa mister du

I mig den Ven, du eier nu.
Nu gaaer jeg; sluk imens din Tørst!
Jeg Alt skal paa det bedste lave.
Man skal som Christen dig begrave;
Men hænges — hænges maa du først.

Bendix.

Gud raader Alt, som forestaaer.

Capucineren.

Hans Fred med dig, fortabte Faar!

Han forlader ham.

Skoven som i første Handling.

Diedrik kommer med **Maria**, der seer fortvivlet ud, med nedhængende Haar, hvori Løv og Qviste hænge.

Maria.

Siig mig, I Skovens Alfer! hvor
Troldurten, Glemselsurten groer,
Som med sin Duft betage kan
Erindring, Følelse, Forstand.
Bæk! tag mig i dit falske Siv,
Vi mig til Dødens blege Viv.

Diedrik.

Det arme Barn! O, Gud! min Ven,
Den bittre Skaal hun med dig tømte.
Jeg kiendte Billedet igien,
Skiøndt Maleren det selv fordømte.
Tidsnok ved Elvens bratte Flod
Jeg hende traf, hvor alt i Fare
Det skiønne Barn paa Randen stod;
Alfader hende vil bevare.

Maria.

Men han er brødefri! Husval
Med denne Tanke dig, mit Hierte!
Hvad er Uskyldighedens Smerte
Imod Samvittighedens Qval?

Diedrik.

Og ganske sikkert Biergdrotten
Har spillet ham til Straf det Puds,
Fordi han var saa stolt og studs
I Nærheden af Tryllegrotten.
Men — her er Stedet — har du Mod,
Saa vil en ædel Alf vi bede,
At han betvinger billig Vrede
Til Frelse for uskyldigt Blod.
Før jeg Forsigtigheden lød,
Thi — godt er ikke Biergets Rygte;
Men Venskab kan ei længer frygte,
Naar Vennen er bestedt i Nød.

Maria.

Jeg elsker Bendix. Kiærlighed
Til Døden kalder eller Livet.
Min Faer og Moer slet Intet veed,
Thi jeg har intet Løfte givet,
Og Intet jeg bestemt har sagt;
Men Bendix i mit Blik har lagt
Et Svar, og Tausheden forklaret
Just saadan, som han ønskte Svaret.
Og nu er han ulykkelig,
Nu har Ulykken os trolovet.
Hvo Alt har tabt, har Intet vovet.
Til Bierget kiæk jeg følger dig.

Hun gaaer hen til Klippen i Forgrunden, banker paa Fieldvæggen, og knæler.

Du Kæmpe med det røde Skiæg!
Hør mig bag Fieldets brune Væg.
Jeg nærmer kiæk mig Klippebuen,
Jeg frygter ei min egen Død;
Ei meer et Barn i Ammestuen
Forfærdet paa min Moders Skiød
Jeg mig om dig fortælle lader,
Og trøster mig, at du er fiern,
Fordi du Menneskene hader,
Og har et Hierte haardt som Jern.
Jeg troer det ei; thi mangt et Rygte
Lød atter om dit Ædelmod.
Hvi skulde da Maria frygte?
Nei! du ei tørster efter Blod.
Tilgiv min Ven! — Du giør det gierne,
Du svarer mig med venlig Røst.
Naar Vinen spøger i en Hierne,
Og Kiærligheden i et Bryst,
Naar Diet funkler, blusser Kinden,
Hvad er da Læbens Ord? Kun Tant!
Betragt det, som et Stød af Vinden,
Der slog paa Klippen, og forsvandt.
O, du os sætter kun paa Prøve,
Ei Hevn har i dit Hierte Rum.
Du, som har Skiægget af en Løve,
Du kan ei være tigergrum.

Musik fra Fieldet.

De tre Gnomer komme ud, og synge:

Du kiække, stolte Mø, som vover
At vække Drotten, naar han sover,

Med dristig Smigren, Tale smuk!
Hør, hvad han svarer dine Suk:
Hvis Mod dertil du skulde have,
At lade dig som Død begrave,
I Kisten lægge
Bag Laagets tunge, sorte Dække;
Kan det ei skrække,
Saa redder du din Hiertensven,
Frihed og Æren faaer han igien.

Maria.

Alt jeg vover for min Ven,
Frihed og Æren faaer han igien.

Gnomerne gaae ind i Bierget.

Diedrik.

Maria! dristige Marie!

Maria.

Min Ven! du med dit Varsel tie.
Husk paa hvad du mig selv har sagt,
Her Drotten sikkert giver Agt,
Og sætter kun mit Mod paa Prøve.
Men vil han Bendix Livet røve,
Troer du, Maria skulde tøve?
Nei, Elskov er mit Offer bragt.

Hvad var den hele Vaarnatur
Mig uden ham? Da Natten viste
Sig mere sort end Dødens Kiste,
Og Dagen var mit Fangebuur,
Hvert Blomster paa min øde Vei
Et Billed paa min tabte Lykke,
Hver venlig Trøst — en ussel Krykke,
Som holdt mig opreist længer ei.

Hos Faer og Moer var selv ei Trøst;
Thi vel Reseda dufter herlig,
Men den er ei saa skiøn og kiærlig,
Som Rosen paa det unge Bryst.

De gaae.

Fængslet.

Bendix i Lænker.

Inde i en mørk Alkove seer man utydeligt en Liigkiste.

Bendix stirrer paa Kisten.

Det var den sidste Godhed da,
Som Verden viste Bendix. — Ha,
Maria! naar du det erfoer!
Held dig, at du med intet Ord
Din Skiebne bundet har til min.
O, var jeg trøstet kun for din!
Og dog — maa jeg det ei tilstaae:
Hvis jeg bedrøvet hende saae,
Det var for dette knuste Bryst
Den eneste, den sande Trøst!

Rübezahl
kommer som en anden Capuciner.

Ha ha! der har vi vor arme Synder.
Ei! hvor han staaer fortvivlet bleg.
Fordi du Jøden har spilt den Streg,
Est du bedrøvet, stakkels Flynder?

Bendix.

Hvad? atter her en lystig Munk,
Selv mere jordisk af Natur,

End den, som i mit Fangebuur
Før bragte Vinen paa denne Dunk?

Rübezahl.

Pater Hilarius kan ei tvinge
Sin Svimmelhed; den ham overfaldt,
Og skiondt han Draaber har taget alt,
Vil de paa Benene ham ei bringe.
Han mig har sendt; du Intet taber,
Thi bedre jeg, end han, forstaaer
At redde Kirkens fortabte Faar,
I hvor ubændigt sig Fanden skaber.
Jeg lover dig, du skal ei staae
I Pølen med den mindste Taa;
Men heel og holden jeg dig hæver,
Hvis Diævlen du forsager kiæk,
Hans Kammerater uden Skræk,
Og ei for Alf og Trolde bæver.

Bendix.

Med Diævlen Intet jeg har at giøre.

Rübezahl.

Et saadant Ord maa jeg gierne høre.
Jeg alt dig kiender; jeg har hørt,
At selv du Skieldsord har fremført
Mod Biergets Trold med Rødeskiægget
(Jeg glemmer, jeg har selv et rødt),
Du har ham kiæk i Skoven mødt,
Og som en Gedebuk opegget.

Bendix.

Det var i Rusen. Naar jeg drak,
Philisteriet i mig stak.
Respect for Biergets Drot — Naturen —
Vi om dens Værksted Intet veed —

Den evigstore Hemmelighed,
Som Stormen synger i Kæmpeluren;
Ja, selve Lynet — Fieldets Torden,
Som styrter Klipper i Kæmpeleg,
Og bøier tusindaarig Eeg
For Almagt ydmygt imod Jorden.
Den store Pan bag morken Hæk,
Som stod alt ved Olympens Bierge,
Bør ham forhaane Nutids Dverge?
Ha, tugt dem, Pan! med dybe Skræk.

Rübezahl sagte.

Her faaer jeg jo en Satisfaction
Saa god, som Nogen den kan forlange.

Hoit.

Du est en egen, sær Patron,
Men alt for kiephøiet for en Fange.
Mig tykkes, selv i din Ydmyghed
En Stolthed sig og en Begeistring viser,
Som for det meste den forliser,
Der her sin Dom og Skiebne veed.

Bendix.

Jeg møder Skiebnen uden Sukken.

Rübezahl lofter paa Dunken.

Jeg mærker, Vinen er ikke drukken.
Et Glas dog vel du tømmer paa
Marias Held med rolig Smilen?

Skienker i Bægeret.

Bendix.

I værste Gift du dypper Pilen,
Dog skal den ei mig i Støvet slaae.

Tager Bægeret.

Marias Sundhed! Ved den Høie,

Den drikker jeg med Ild i Die.
Marias Skaal! Skienk hende, Gud!
Alt Livets Held ved dit Faderbud.

Til Rübezahl.

Troer du, jeg, indisk som Braminen,
Forlanger, at hun deler Pinen
Med mig, og brændes paa det Baal,
Som tændtes mig? — Marias Skaal! —
Troer du, mig trøster i min Qvide
Den Tanke: hun skal ogsaa lide,
Og negte sig den søde Lyst,
Som brat forsvandt af dette Bryst?
Nei, nei! Skilsmissen meget koster;
Men vidste jeg, at i et Kloster
Hun skulde visne, deilig, ung,
Da blev mig Døden dobbelt tung.
Hun lyde skal Naturens Stemme,
En Andens Brud mig aldrig glemme!
Jeg gaaer herfra med freidigt Taal.
Paa Gravens Rand: Marias Skaal!

Han tømmer Bægeret.

Rübezahl.

Du har dig frasagt nu din Brud i Livet,
I Kisten er dig Bruden givet.
Liigkiste! tal! hvad siger du dertil,
Du sidste Scene for et Sørgespil?

En sagte yndig Musik hores. Det bliver lyst i Alkoven. Liigkisten forvandles til en Loibænk med Blomster, hvorpaa Maria ligger smykket som Brud, med et Diadem af Diamanter. Hun springer op, og iler i sin Elskers Arme. Musiken tier, og Alkoven bliver mork igien.

Maria.

Min Ven!

Bendix.
Maria! min Veninde!
Maria.
Du min!
Bendix smertelig.
Nei — Dødens!
Maria smilende.
Ikke denne Sinde!
Bendix.
Jeg af Forundring fast forgaaer —
Af Fryd — af Skræk —
Til Rübezahl.
Est du en mægtig Trold?
Rübezahl.
En Taskenspiller, der sin Kunst forstaaer.
Maria.
Nu nyd din Lykke, giv dig ham i Vold.
Bendix.
Og Døden skiller os ei ad?
Maria.
Troer du, jeg ellers var saa glad?
Bendix.
Jeg skal da leve?
Maria.
Som min Mand.
Bendix.
O, Redning paa min Afgrundsrand!
Maria.
Og der — der staaer din Redningsmand.
Bendix.
Ha, ubekiendte stærke Magt!
Modtag min Tak ei med Foragt.

At lønne dig ei staaer i Støvets Magt.
Mit Hierte —
Rübezahl mørk.
Skaan mig for din Tak og Bønner!
Af Egennytte Støvet lønner.
Jeg kiender nok den hele Snak
Om eders Hierters varme Tak.
To Klumper jer Naturen bygged
I Brystet, og med Been betrygged,
Til Luften een, og een til Blod.
Jeg tænker, Lungen er saa god
Som Hiertet, skiøndt I dette roser
Og laster hiin, naar Talen gialdt
Om Ærlighed. Hvad er det alt?
Af røde Kiød to hule Poser!
Jeg mindes vel, da jeg engang,
Indtaget af en Piges Sang,
Bedaaret blev. Jeg maa mig skamme;
Thi hun foragtede min Flamme,
Og mens jeg talte mine Roer
Paa Marken, brød hun fræk sit Ord,
Og flygted, spotted mig for Savnet —
Og derfra fik jeg Øgenavnet.
Opirr mig ei med kiælent Føleri;
Jeg handler ei af Sympathie,
Men efter Indfald, efter Lune.
Jeg lider godt den lille Brune;
Og at du dog i Dødens Skræk
Dig viste paa en Maade kiæk,
Det huer mig. Velan — din Elskov længes?
Saa tag din Brud, og gaa! Du skal ei hænges.
Der kommer Fangefogden. Nu

Skal det mig ret i Siælen gotte,
At see den gamle Fængselsrotte
Selv gnave Løvens Garn itu.
Han troer, han drømmer; giver Agt!
See, hvor han spiler Dielaaget;
Den Dosmer altid gaaer i Taaget,
Og dog — dog vil han holde Vagt.

Fangefogden
kommer som Søvngænger, med sit store Nøgleknippe.

Nei, aldrig har jeg gamle Dreng
End havt en Drøm saa sær, som denne.
Hvo er dog det, som staaer derhenne?
Jeg veed, jeg ligger i min Seng,
Ja, ganske vist — ha, hvilket Vaas!
Og dog jeg troer, jeg hid maa trippe
Til Fangen med mit Nøgleknippe,
Og aabne ham den stærke Laas.

Han stikker Nøglen i Døren.

Bendix sagte til Maria.

O, vi Lyksalige! vi skal
Snart lukkes ud af denne Hule,
Og Skovens Grene skal os skiule
Med sine Blomster uden Tal.

Fangefogden.

Mig synes, at jeg hisset seer
En ung og deilig Dame stande
Med Diamanter om sin Pande.
Mig synes næsten, at hun leer.

Han lukker Døren op.

Bendix.

Jeg føler Luftens friske Strøm.

Maria.

Den skumle Hvælving han oplukker.

Bendix.

Nu Hængslen hviner, Dybet sukker.

Fangefogden.

Nei, det var da en Fandens Drøm.
Jeg — jeg, som altid er saa fuld —
Af Embedspligt — Samvittigheden,
Jeg kommer her og bryder Freden,
Jeg er en Tyv, en Røver huld.

Bukker for Bendix og Maria.

Nu vær saa god! I er alt frie.

Sagte.

Hvor nederdrægtigt man kan drømme!

Bendix til Fangefogden.

Vi høit din Godhed skal berømme.

Fangefogden gnider sine Øine.

En alt for selsom Phantasie!

Maria taknemmelig til Rübezahl.

Vor Redningsengel!

Rübezahl.

Stille, stille!

Fangefogden bukker.

Paa vide Væg alt Døren staaer.

Rübezahl.

Saa skynder eder bort, Børnlille!
Jeg bliver hos mit selle Faar.

De Elskende flye, Fangefogden lukker Døren igien.

Rübezahl.

Nu ende maa det sære Væsen.
Hvordan helbredes denne Mand?

Her er ei kraftigt Hovedvand,
Men samme Virkning giør et Knep paa Næsen.
Han giver ham eet.

Fangefogden vaagner.

Hvor er jeg? Hvordan kan det sammenhænge?
Jeg selv har lukket Fangen ud
Af Fængselet? Du Fredsens Gud!
Nu har jeg levet dog saalænge,
Halvfierdsindstyve Aar; ei sveget
Min Pligt, og ingen Fodsbred veget
Fra min Samvittighed, og Næstens Nød
Har aldrig Dinene mig lagt i Blød.
Med største Sindets Ro jeg kunde
Fra Delinqventen gaae i Seng og blunde,
Naar lukket var den jernbeslagne Dør;
Endskiøndt naturligviis jeg vidste,
At denne Nat var ham den sidste.
Medlidenhed jeg ikke kiendte før,
Men nu har dog den Hex forført mig,
Og uden mindste Bøn derom,
Til Hielp jeg denne Røver kom.
Hvis nogen Anden havde hørt mig!
Hvem der? — O, Vee! jeg kiender Munken,
Ved Bordet sidder han med Dunken.
Jeg er forraadt. Ærværdige Fader! spar,
Min Handling Retten ei forklar.
Jeg ei begriber, hvordan Mennesket kom ud.

Rübezahl.

Dertil behøves intet Hovedbrud.
Men jeg forbauses: du forklager
Dig selv for hvad dog jeg har giort.

Jeg aabned for Studenten denne Port,
Og du dog Skylden paa dig tager?

Fangefogden forundret.

Hvad I?

Rübezahl.

Han Røver var af Navnet,
Men jeg i Gierningen. Thi min Samvittighed
Var slov, som din Medlidenhed,
Vi mærked begge neppe Savnet.
Jeg plyndred Jøden, ham til Jorden slog,
Og alt hans Guld og Mammon tog.
Jeg vilde mig paa Bendix hevne,
Fordi han var en ubehøvlet Knegt,
Der haaned mig med samt min Slægt;
Dog skete det ei efter Evne.
Jeg i hans Randsel bragte snild
Al Jødens Rigdom, giemt i Pialter,
Jeg sang som Munk for Synderen en Psalter,
Og gotted mig ved Angstens Skuespil
I min Forklædning. Men, som tidt kan skee —
Du veed, man bliver let forført —
Paa een Gang følte jeg mig rørt;
Thi han var kold og bleg som Snee.
Med disse Tyvedirker atter

Viser ham nogle Dirker.

Jeg reddet har mit Faar. Da kom i Drømme du.
Men din Beskyldning mod dig nu
Jeg, gode Ven! paa ingen Maade fatter.

Fangefogden glad.

Er jeg uskyldig? Himlen være lovet!
Det havde jeg dog neppe tænkt.

Rübezahl.

Alt kommer over mig. I Fare staaer mit Hoved,
Og hielper du mig ei, saa blier jeg hængt.

Fangefogden.

Det kunde hændes.

Rübezahl.

Lad os flygte,
Følg mig ad ubekiendte Sti.
Ei noget Kostbart efterlade vi;
Thi det er — i det høieste — vort Rygte.

Fangefogden.

Du her til den Urette kom.
Mit Rygte — al min Eiendom,
Det Eneste, jeg kan testamentere
Til Slægt og Venner — slænges ikke bort.

Rübezahl.

Nyd Livet end, det er kun kort,
Og jeg dig skaffer meget mere.

Fangefogden.

Du lover meer, end du mig holde kan;
Du er en Tyv, jeg er en ærlig Mand.

Rübezahl.

Jeg giorde kun, hvad selv til Punkt og Prikke
Du vilde giort.

Fangefogden.

Det er en anden Sag;
Det var i Drømme, det var Selvbedrag,
Og den, som sover, synder ikke.

Rübezahl.

Jeg skienker dig et deiligt Huus
Ved Skovens Ly, med frugtbar Agergrøde;
Fiernt kan du høre Fossens Bruus

I Solens Morgen-, Aftenrøde.
Du kan i stoppet Lænestol
Af Terner dig opvarte lade,
Klædt i den varme Vinterkiol,
Naar Stormen hvirvler sine gule Blade.
Der lægger sunde Luft til dine Dage Aar,
Og end du skuer mangen Vaar.

Fangefogden gnaven bidsk.

Jeg vant er til mit Fangehul,
Jeg mager er, og ønsker ikke Talgen.
Mig lokker ikke Skovens Bul;
Der ingen Blade groe paa Galgen.
Jeg vant er til min rustne Laas,
Til Fangens Angst, til Hængslen, naar den hviner,
Til Dommens Viisdom og til Munkens Vaas.
Du bygger mig en Hytte ved Laviner,
Paa Lava, som end ei er kold —
Og troer, jeg lader mig bestikke?
Jeg overgiver dig i Rettens Vold,
Af Fængselet du slipper ikke.
Jeg Vagten hisset komme seer,
Og jeg forklager dig. Saa lidt dit Løfte virker.
Nu hielper, Røver! ikke meer
Dig alle dine Tyvedirker.

Rübezahl.

I Retten gaaer jeg fra, hvad her er sagt.
Min Tale jeg forstaaer med Kløgt at vende.

Fangefogden.

Naar du paa Pinebænken bliver lagt,
Vil du nok Sandheden bekiende.

Rübezahl.

Paa Pinebænken? — Ha ha ha!
Det er mig noget Nyt. Jeg holder af at spøge.
Velan, saa lad os pines da!
Det vil min Agt for Mennesket forøge.
Tro mig: Fortienesten jeg skatte veed,
Med Eftertryk.
Og I kan være vis paa min Taknemlighed.

Tredie Handling.

Retten.

Birkedommeren. Skriveren. Rettens Folk.

Birkedommeren.

Man knap sit eget Øre troer,
Og Uforskammenheden gaaer,
Mig synes, mere vidt i Aar,
Endskiøndt den alt gik stærkt i Fior.
Snart Fyrsten Dommen her har underskrevet.
En saadan Karl har alt for længe levet;
Ei Fængslet holder ham, ei Dør, ei Væg.
Kald Munken ind! Men har vi og Drabanter?

Skriveren seer ud af Vinduet.

De strømme til fra alle Kanter.

Birkedommeren.

Skiøndt Fru Justitia har Skiæg,
Er hun — som Alle veed — et Fruentimmer bare,
Der trænger til, man hende skal forsvare.

Skriveren.

Herr Dommer! vi har ingen Fare.

Birkedommeren.

Saa lad ham komme da.

Rübezahl træder ind som Capuciner, i Lænker.

Birkedommeren.

Ugudelige!
Du Borger af det underjordske Rige!
Du trække tør en saadan Kiortel paa?

Rübezahl.

I Mørke, veed I nok, er alle Katte graae.
Graahætten skiuler mangen Skalk og Giek;
Det er jo kun et Overtræk.

Birkedommeren.

Est du en Munk, som hører til et Kloster?

Rübezahl.

Ja, ganske vist. Mit Kloster, bygt af Steen,
Halvt ligger skiult bag Skovens Green,
Men har en deilig Udsigt.

Birkedommeren.

Livet koster
Dig dette Eventyr. Du selv tilstaaet har
Paa Pinebænken, at i Munkedragt
Du falske Vidnesbyrd for Retten har aflagt.

Rübezahl.

Ja, tro mig paa mit Ord, naar jeg forkynder:
Hvert Ord er Løgn, som kommer af min Mund.

Birkedommeren.

Hvad har dig dog, ugudelige Synder!
Fordærvet reent af Hiertensgrund?

Rübezahl.

Ugud'ligheden. Barnet nævner
Herr Dommer ved sit rette Navn.

Birkedommeren.

Men veed du vel, at Loven er en Hevner,
Og kommer den Retfærdige til Gavn?

Rübezahl.

Saa hevn jer da! Jeg underkaster
Mig villig Lovens Straf.

Birkedommeren.

Du nødes vel dertil.

Rübezahl.

Men førend I med mig til Galgen haster,
En Kammerat jeg her angive vil,
Saa skyldig som jeg selv, ja endnu mere.
Han hænges maa, som jeg, for Røveri.

Birkedommeren.

Ha, nu opdage vi det hele Compagnie!
Jeg tænker, snart der kommer Flere.
Saa lad ham kalde, lad ham møde.
Er det en Munk, som du?

Rübezahl.

Nei, det er kun en Jøde.

Birkedommeren.

En Jøde?

Rübezahl.

Moses.

Birkedommeren.

Moses? Du, min Gud!
Det er jo netop ham, som her er plyndret ud.

Rübezahl.

En Maske blot. Ebræeren har løiet;
Han vilde kaste Retten Blaar i Øiet.
Med mig han hærget har i mangen Verdens Kant;
Derfra han fik sit Guld, Sølv, Diamant.
Og til Beviis derpaa, at ei jeg farer
I Retten her med Tant — saa spræt ham op,
Jeg mener Trøien, ei hans Krop,

Saa finder I forbudne Varer
I Foret: et Beviis, der bragte Veit, en Mand
Af ærlig Stræbsomhed, i Betlerstand.

Moses bringes ind. Rübezahl gaaer ham paa Livet med en Kniv.

Moses.

Ach Weih, ach Weih!

Rübezahl.

Stat stille, Jøde!
Du skal kun hænges, ikke bløde.
Jeg river kun dit Kallun lidt itu.

Han sprætter Trøien op, og tager Beviset ud.

See her! Hvad siger Retten nu?

Birkedommeren.

Tag Kniven fra ham.

Kniven tages fra Rübezahl.

Birkedommeren læser Beviset.

Ha — der har vi jo Beviset!

Rübezahl til Moses.

Jeg haaber altsaa, nu du kysser Riset,
Og gaaer taalmodig med din Ven den Vei,
Hvorfra tilbage vendes ei.

Moses.

Ach Weih, ach Weih! Ach Weih, ach Weih!

De føres bort.

Skov.

Grethe pyntet, med et ældre og et yngre Barn.

Grethe.

Jeg ei begriber eders Fader,
For Resten en saa fornuftig Mand,

Og dog i Dag just falder han
Paa slig en Grille. Maria forlader
Fortvivlet Huus og Hiem, og gaaer
I Skoven med udslaget Haar,
Fordi en Yngling, som hun ynder,
Er greben som en nedrig Synder.
Og dog — dog Vognen færdig staaer
Til Reisen. Fader strax betaler
Til Fætteren de hundred Daler,
Som han dog først har laant i Gaar.
Og vi maae følge ham, og pynte
Os med den bedste Søndagsdragt.
Nu er det ogsaa Tid til Pragt!
Men Fader Reisen os forkyndte
Saa bydende, saa heftig streng,
At jeg ham ei modsige turde —
Endskiøndt vel egentlig jeg burde.

Til den Lille, som er urolig.

Hvad fattes dig, min gode Dreng?

Den Lille.

Jeg vil hiem!

Grethe.

Det gaaer ei an, mit Barn!
De kiære Fættre vi besøge;
Men her forvildet mellem Bøge
Vi hildes ind i Skovens Garn.

Den Lille.

Jeg vil hiem!

Den Ældre.

Vær artig dog, Johan!
Og giør, hvad Moder til dig siger.
Hvad hielper det, du staaer og skriger?

Grethe.

Ei længer Vognen komme kan;
Og Broder Henrik holder Tømmen
Hist henne ved en Afgrunds Rand,
Mens Fader, som han gik i Drømmen,
Har os forladt, og søger — blind —
Den Vei, hvorfra han er forvildet,
I Hækker og i Brombær hildet.

Den Lille.

Jeg vil hiem!

Grethe vred.

Saa hold dig i dit Skind!
Hvis ei, jeg blier alvorlig vred.
Jeg er i Hovedet alt heed;
Du giør det værre ved din Klage.

Den Lille heftigere.

Jeg vil hiem!

Grethe.

Du lille Skrighals! ti!
Hvis ei, paa denne vilde Sti
Skal Trolden Rübezahl dig tage.

Den Lille skraaler:

Jeg vil hiem!

Grethe opbragt.

Hent, Rübezahl, som boer
I Bierget! den uvorne Klynker.

Drengen synker ned, Græsset lukker sig over ham.

Grethe fortvivlet.

O, Gud! han tog mig paa mit Ord.
Mit elskte Barn i Jorden synker!

Veit kommer.

Nu, Moer! med dine Børn du kiæk
Mig dybt i Skovens Mørke følge.
Vær ikke bange, dæmp din Skræk.
Jeg vil dig Sagen længer ei fordølge —
Hvad fattes dig? du vrider Hænder,
Fortvivlet Øiet imod Himlen vender?

Grethe.

Ulykkelige! hvordan skal min Mund
Forkynde dig den grændseløse Jammer?
Hvad skulde jeg i Dag i Krat og Lund?
Hvi lod du mig ei, ene paa mit Kammer,
Begræde min Marias Tab?

Veit.

Jeg handler heller, end jeg græder.
Hun løb jo selv, halv som i Galenskab,
Til disse mørke, skyggefulde Steder.
Jeg havde paa mig ingen Ro;
Mit Barn jeg haaber atter her at finde.

Grethe.

Ulykkelige! du har mistet to!
Tab alt dit Haab, og lad dit Mod forsvinde.

Veit.

Det svinder først med Kraft og Liv.

Grethe.

Hvi lod du os ei hiemme blive?
Din Punktlighed — det er din Tidsfordriv;
Men man kan Alting overdrive.
Min Fætter kiender jeg, det er en holden Mand;
Ham hundred Daler siger lidt i Grunden.
Men du er stolt, og føler ei som han,
Thi du vil ikke være ham forbunden.

Veit.

Hvad vil du sige med de Ord —
Hvor er Johan? Han løb vel til sin Broder,
At klappe Hestene?

Grethe vrider sine Hænder.

I sorten Jord
En Diævel drog ham fra hans arme Moder.

Veit.

Ak! faldt mit Barn af Klippen ned?

Grethe.

Nei! Græsset skiuler ham. Der, hvor du træder,
Til Spot nu Skovens Urtebed
Beleer mig — nikker lystigt, naar jeg græder.

Veit.

Ha, Kone! piin mig længer ei,
Tal uforblommet.

Grethe.

Viid: mens som en Daare
Du søgte den forglemte Vei,
Og mens jeg for Maria flød i Taare,
Var Drengen utaalmodig her,
Han vilde hiem. Oprørt var dette Hierte;
Et kiærligt Bryst har Sorgen kiær,
Og vil selv ei forstyrres i sin Smerte.
Jeg utaalmodig blev, som han;
Og da jeg ei hans Vildskab kunde stække,
Jeg raabte: „Rübezahl! kom, tag Johan!"
Jeg vilde Drengen kun forskrække.
Men Trolden tog mig paa mit Ord;
Jeg hørte det i Dybet lyde,
Mit Barn sank ned i sorten Jord,
Jeg seer det aldrig meer.

Veit.

Det Gud forbyde!
Du høist — høist ubetænksomt handlet har.

Grethe.

Hvad skulde jeg i Dag alt hos min Fætter?

Veit.

Om ogsaa Byrden ligger svar
Paa Hiertet dig, mon det dig Hiertet letter,
At tænke dig Ulykken som en Last
Og som din Ægtefælles Brøde?
Fat dig, min Hustru! Haabet end staaer fast.
Viid: jeg var nødt til dette Møde.

Grethe.

Du nødt! Min Fætter —

Veit.

Er en Karl, saa kold,
Kold som den Sneemand, vore Børn i Vinter
I Gaarden bygged; er en gierrig Trold;
Med Biælken i sit Øie seer han Splinter
I alle Andres. Uden Haab han lod
Fortivilt, med Haan og Spot, mig gaae tilbage.
Halv som i Drømme jeg i Skoven stod,
Ulykken raabte: Tag dig selv af Dage!
En Tanke blev dog atter Modets Tolk;
Og Sagnet om den stærke Biergets Kæmpe,
Der stundom hielper, ofte skader Folk,
Stod for min Siæl, Fortvivlelsen at dæmpe.
Jeg raabte — Øgenavnet — som du selv;
Men ei af Spot, jeg vidste jo ei andet.
Da toned Voverne fra dyben Elv,
Og Kæmpeskyggen mødte mig ved Vandet.
Han tog mig med i Biergets Hal,

Han laante mig de hundred Daler.
Saasnart jeg kan, jeg dem betale skal,
Og derfor jeg dem strax betaler.
Nu iler kiæk jeg giennem Busk og Tiørn,
Hans Penge bringer jeg tilbage.
Men skaffe maa igien han mine Børn,
Hvis ikke, mig til dem i Dybet drage.

Grethe.

Forfærdelige, uheldsvangre Dag!

Veit.

Stol paa din Gud, med en retfærdig Sag!
Klar over mørke Skov sig Himlen hvælver.
Jeg er en ærlig Mand. En Niding skiælver.

Han gaaer.

Grethe.

Han gaaer. Hvis han forgieves gaaer,
Hvis jeg mit Barn ei atter faaer,
Da giør jeg som den fromme Qvinde,
Om hvem der i Legenden staaer,
Da hun sit Barn ei kunde finde.
I Kirken gik i Maaneskin
En Midienat hun modigt ind,
Og nærmed sig i Muren Karmen,
Hvor en Guds Moder hellig stod,
Med friske Roser ved sin Fod,
Og med et Jesusbarn paa Armen.
Tog Barnet af Marias Arm,
Og lagde det ved egen Barm,
Og giemte det i eget Lukke;
Det hørte hende daglig sukke.
Da vared det ei længe, før
At Søn stod ved sin Moders Dør;

Da endtes hendes Suk og Klage,
Med glade Smiil paa røden Kind
Hun atter gik i Kirken ind,
Og gav Guds Moer sit Barn tilbage.

Gaaer med Børnene.

Vei giennem Skoven.

En Marsch spilles. **Rübezahl** og **Moses** fores til Galgen, bevogtede af **en Flok Soldater**. **Birkedommeren** med en hvid Stav i Haand gaaer foran.

Birkedommeren raaber:

Halt!

Drabanterne staae.

Deres Anfører.

Hvad skal dette Væsen dog betyde?

Til Birkedommeren.

I commandere vil mit Compagnie?

Birkedommeren.

Nei, Herr Captain! det Gud forbyde.
Tilgiv mig, at jeg var saa fri.
Men her paa denne Steen i Skoven
Man Delinqventerne sædvanlig hvile laer,
Før dem paa Marken — Galgen taer.

Anføreren.

En anden Gang vær ikke saa forvoven;
Naar noget Eligt I vil, saa vend til mig jer smukt.
Jeg selv skal holde Krigens Tugt.
I er Civil, Jurist, I er en Dommer,
Jeg forestiller den executive Magt;
Den Kraft er mig i Sværdet lagt,
At der maa Ingen rettes, før jeg kommer.

Rübezahl.

I taler jo, som selv I var en Bøddel.

Birkedommeren.

At Dommen holdes skal til mindste Tøddel,
Og for at læse den paa Retterstedet op,
For Staven over ham at bræk̃ke,
Jeg følger den ugudelige Krop,
Som ingen Trusel kan forskræk̃ke.

Anføreren.

Det kan I; men I skal ei commandere.

Til Drabanterne.

Og I, Cujoner, som forbluffet staae
For Een med sorte Kiole paa!
Man burde jer infam cassere.

Birkedommeren.

Nu, Herregud! hvad er det mere?
Jeg beder ydmygst om Pardon.
Jeg tænker, det er nok Satisfaction.

Anføreren.

Ja, meer end nok — af en Cujon.

Birkedommeren sagte til ham.

Lad os ei mere kiævles, kiære Herre!
Dermed vi giør det Onde værre.
En tragisk Act som denne, nok I veed,
Udkræver en Slags Værdighed.
Jeg tilstaaer, at jeg mig forløb;
Men nu jeg gierne giver Kiøb.
Tving eder ogsaa; Kulden er fornøden.
Og lad os hænge Røveren og Jøden.

Anføreren fatter sig.

Velan da! lad os det.

Rübezahl.

Saa faae
I Noget dog at køle Vreden paa.
Men siden det os er tilladt,
Paa denne Steen et Øieblik at vente —
Mig synes selv, jeg bliver noget mat —
Lad Capucineren dog atter hente.
Tilsidst han utaalmodig mig forlod,
Skiøndt han var lang Tid ufortroden.
Jeg før min Død vil giøre Bod,
Og muligt, at jeg selv omvender Joden.

Birkedommeren.

Det glæder os, at i dig selv du gaaer.

Til Een af Folget.

Bring Capucineren slig glædelig Fortælling.

Budet.

Jeg troer, han hist endnu ved Ledet staaer,
Og handler med en Æblekiælling.

Birkedommeren.

Den stakkels Mand har brugt sin Hals omsonst,
Han kan vel trænge til den lidt at smøre.
Han snildt har anvendt al sin Kunst,
Men Synderen ei vilde høre.
Dog, det er ikke første Gang,
At hurtig Overmodet svinder,
Naar hist man seer den hvide Stang,
Og Dødninghovdet med de blege Kinder.

Folget trækker sig tilbage, og lader Rübezahl tale ene med Moses. Birkedommeren giør først Mine til at befale Folkene igien, men bukker i det samme dybt for Officeren, og overlader det til ham.

Rübezahl.

Nu, Moses! hvor blev Modet af?

Moses.

Ak, jeg har intet havt i hele Livet,
Mindst nu, jeg stander ved min Grav.

Rübezahl.

Har til Fortvivlelsen du reent dig overgivet?

Moses.

I slemme Skarn! jert Mod vel ogsaa bukker,
Naar I med mig skal drikke beskeu Skaal.

Rübezahl.

Jeg tømmer den med rolig Taal,
Jeg giør den sød med Trøstens Sukker.

Moses.

Hvad Sukker og hvad Trøst?

Rübezahl.

Jeg har ei Børn og Viv.

Moses.

Jeg heller ei. Men hvis — det var jo ikke
Dem her, der misted deres Liv,
Men mig — mig selv.

Rübezahl.

Den stærke Strikke
Til Abraham dig hæver. I hans Skiød,
Jeg tænker, Moses! du har ingen Nød.

Moses.

Ak, Skiød! hvad Skiød? det er en Talemaade.

Rübezahl.

Saa stoler du ei paa Jehovas Naade?

Moses.

Jeg kiender ei det andet Liv, som vi

Nu skal forvises til; een Fugl i Haanden
Er bedre dog, end hist i Luften ti.

Rübezahl.

Du taler ærligt, dig tilsiger Aanden.
Vel sandt, i Paradiis du ingen Penge faaer,
Men der du daglig synger Psalmer,
Og hvis med Guld og Sølv i Haanden ei du staaer,
Saa staaer du derimod med Palmer.

Moses.

Jeg har ei Lyst med jer at løbe did omkaps.
Jeg er saa flau — jeg trænger til en Snaps.

Rübezahl.

Den faaer du vist, før man dig hænger.
Men, stakkels Diævel! skiælv ei længer.
Jeg nænner ei at pine dig med Angst,
Og skiller gierne Retten ved sin Fangst.
Du har ei Lyst endnu at hænges?

Moses.

Jeg kan ei sige just, jeg længes.

Rübezahl.

Saa lad det være da. Din Krop
Ei mætte skal endnu de sorte Giester.
Men kan du løbe, Moses?

Moses.

I Galop!
Men, ak! hvad nytter det?

Rübezahl.

Jeg er en Hexemester;
Jeg skiller dig fra dine Baand,
Naar jeg dem rører med min Haand.

Moses.

Ak, kiære Hexemester! red mig.

Rübezahl.

Vel,
Jeg redder dig; men een Ting er fornøden.

Moses.

Og hvad?

Rübezahl.

At jeg maa slaae dig først ihiel.

Moses.

Curerer Livet I med Døden?

Rübezahl.

Det Hele, kiære Broer! er kun en Maske,
For at bedrage Rettens Trop.
Du stiger, som en Phonix, af din Aske;
Naar man i Skoven har henslængt din Krop,
Saa kan du løbe fra dem i Galop.

Moses.

Velan da! Ondt skal Ondt fordrive.
Jeg blev dog kun et Øieblik i Live.
Saa slaa mig da ihiel; men slaa dog ei for haardt.

Rübezahl.

Giør bare mig nu ingen Tort.

Han slaaer ham i Nakken, saa han styrter ned.

Birkedommeren og Anføreren komme tilbage med Drabanterne.

Birkedommeren.

Ha, hvad er det?

Rübezahl.

Jeg sparer Retten
En Hampesnor, og Synderen en Spretten.

Birkedommeren.

Du hugger ham i Nakken? du ham døder?
Og det du kalder at omvende Jøder?

Rübezahl.

Det er den bedste Maade, kiære Herre!
Saaledes taler man med Eftertryk.
Han giorde mig lidt vred i min Paryk;
Thi man kan aldrig giøre værre,
End naar man ei vil giøre Bod,
Og naar man siger mig imod.
Veltalende jeg brugte mine Grunde,
Jeg talte først til Hiertet, til Forstanden;
Men da han Intet har i Brystet og i Panden,
Saa tabte jeg tilsidst mit Taalemod.
Jeg raabte: „Hvad, din Hedning? er det Takken?"
Og dunked ham derpaa i Nakken,
Saa at han styrted for min Fod.
Men dersom Livet ham forlod,
Er han ei længer at beklage.
Han har udstaaet sin Straf — min staaer tilbage.
Jeg er uskyldig i hans Blod,
Jeg har kun givet ham en Sandsekage.

Birkedommeren forlegen til Anforeren.
Hvad giør vi nu?

Rübezahl.

Her lidet er at giøre,
Det halve Arbeid er alt giort.
Men vil I en bodfærdig Synder høre,
Som staaer paa Tærskelen til Dødens Port:
Jeg er saa mat.

Birkedommeren.

Mat? du, som Folk kan slagte
Blot med et Nakkedrag? Troer du, jeg er din Giek?

Rübezahl.

Herr Birkedommer! I maa agte,
Den Stakkel var alt næsten død af Skræk.
Jeg sværger eder til, jeg knap kan staae
Paa mine Been. Tillad mig hen at gaae,
Hvor Busken groer, hvor Mosset dækker Stenen,
I Køligheden under Birkegrenen;
Og lad mig der med Munken tale først,
Og faae et Bæger Viin — jeg lider stærkt af Tørst.

Birkedommeren.

Hvad giør vi, Herr Captain?

Anføreren.

Det er civile Sager,
Jeg blander ikke mig deri.
Dom selv, saameget jer behager,
Men commandeer kun ei mit Compagnie.

Birkedommeren.

Vi en Coureer hensende maae til Fyrsten,
Og melde, hvad sig her tildraget har.

Rübezahl.

Imidlertid I lædske mig vel Tørsten?

Han gaaer hen, og sætter sig paa Stenen bag Busken.

Birkedommeren.

Og I derhenne! Liget taer,
I Græsset kaster ham, langt bort, for Ørn og Ravne.
En christelig Begravelse
Som Galgecandidat og Hedning bør han savne;
Thi Dommen holdes skal til sidste Stavelse.

Anføreren.

Den lider, synes mig, dog af Begnavelse.

En af Folkene.

Han er ei ærlig, vi tør ham ei røre.

Birkedommeren.

Her rører jeg ham med min Stok,
Nu er for jer han ærlig nok.
Nu gaaer, og laer mig ingen Flauser høre!

De gaae med Moses.

Capucineren kommer.

Jeg hører, mit fortabte Faar
Dog endelig tilsidst smukt i sig selv nu gaaer,
Og vil omvendes, før han hænger.
Og maaskee Jøden med?

Birkedommeren.

Nei, han til Intet trænger;
Udrundet er hans Timeglas,
Og han gik heden uden Pas.

Capucineren.

Saa lad den Anden os da skue.
Hvor er han?

Birkedommeren.

Hist han sidder paa en Steen
I Kølighed bag Træets Green.
Han kan ei taale Solens Lue.

Capucineren.

Det troer jeg nok; den Onde Lyset frygter.
Men bringer ham dog hid.

Formanden for dem, der bare Moses bort, kommer tilbage med de Andre.

Formanden.

O Vee, o Vee!

Birkedommeren.

Nu skal vi fleer Optøier see.
Hvad bringer du for nye Rygter?
Hvad er der? Blev I af med Jøden?

Formanden.

Vi bar ham hen i Skoven efter Døden,
Og vilde kaste ham i Svælget ned —
End paa min Pande staaer den kolde Sved —
Da blev han tung som Bly med eet. Vi kunde
Ham bære længer ingenlunde;
Vi lod ham falde, maatte giøre Stop.
Men knap i Græsset faldt den døde Krop,
Før hurtig den igien sprang op,
Og løb ad Skoven til i fuld Galop.
Vi stod som naglede til Grunden,
Og da vi kunde gaae — var Jøden reent forsvunden.

Birkedommeren.

Her, mærker jeg, vil mere til,
End Galgen. Her et Baal maa tændes,
Og Troldene paa Baalet brændes;
Thi sikkert Fanden har sit Spil.
Strax henter mig den falske Capuciner!

De, som komme med ham.

Han er saa stiv. Han giør saa sære Miner.

De slæbe ham hid.

Birkedommeren rusker i ham.

Ugudelige! værre skal du døe.
Har du ei Jøden hiulpet med at flygte?

Een.

Herr Birkedommer taler i en Lygte —

En Anden.

Det er en Dukke, stoppet ud med Hø.

Rübezals Larve gaaer i Stykker, Hoet og Klæderne falde til Jorden i en Bunke. I det samme stiger den virkelige Rübezahl under gyselige Toner op af Jorden, som Kulsvier, med sin Stang paa Skulderen.

Alle.

Hielp, alle Helgen! det er Rübezahl,
Som hersker her i Skov og Dal.

De flye.

Rübezahl

med en foragtelig Skoggerlatter.

Ha ha! Hvad? flygter ogsaa Høvedsmanden?
Jeg troede, han var tapper, selv mod Fanden.
Herr Dommer! Fru Justitia! betænk
Lidt noiere den Sag, afskaf jer Pinebænk.
Dog — Mennesket, en Padde med et Pandser
Mod gode Følelser, mod sund Forstand,
Er ikke anderledes. Det fik Sandser,
Men sandser kun, hvad Sandsen pirre kan.
Dog ikke Hver — en ærlig Mand
Staaer uden Mærke paa min Liste.
Endnu engang vil jeg ham friste,
Og hvis han tappert holder Stand,
Saa reddes han — og ei blot han.
Herfrem, I Gnomer! kommer frem og synger.
Skiærsommer er saa kraftig, varm og klar,
Naturen yndigt sig forynger,
Kun Mennesket er steds den gamle Nar.

Gnomerne

komme frem, synge og dandse.

Siunger, I Gnomer fra Biergets Slot!
Siunger til Ære for Fieldets Drot.
Alt, hvad han virker, er skiønt og godt.
Naar han os ei kun forlade vil!
Da taber Egnen sit Skuespil,
Da sørger Skoven og Flod og Bæk,
Da taber Mørket sin skiønne Skræk.

Nu, som Cometen, med røde Haar
Stærk med sin Stang han for Bierget staaer.
Sønlige Kredsen om ham slaaer!
De folge ham.

Skoven ved Fieldvæggen.

Veit kommer.

Her Klippen er. Med Nød og neppe
Jeg atter den i Skoven fandt;
Thi for mit Øie hænger som et Tæppe,
Fra den Tid min Johan forsvandt.
Det er kun Spøg — jeg tvivler ikke;
Og jeg faaer nok min Dreng igien.
Dog slører Angsten mine Blikke.
Men Biergets Drot — det er min Ven,
Han hielper mig bestemt i Nøden,
Berøver ikke mig min Glut,
Og straffer ei et Barn med Døden,
Hvis Uskyld Intet har forbrudt.

Han banker paa Klippevæggen med sin Stok, og lægger Pengene paa en Steen.

Kom, Biergets Drot! Jeg dig betaler
Igien de hundred laante Daler.
Men — hvis du Summen rigtig fandt,
Giv mig mit dyrebare Pant!

Pause.

Der kommer Ingen. Ubekiendte Magt!
Straf ei en ærlig Mand med din Foragt,
En Faders Røst. Gud er mit Vidne hist,
Jeg ei forlangte mindste Frist;

Frivillig iilte jeg, min Gield dig at betale,
Saasnart kun i min Magt det stod.
Men frist nu længer ei mit Mod!
En Aagerkarl, som suer Blod,
Er sikkert ingen Drot i Biergets Sale.

Pause.

Est du en Aand af høi Natur,
Saa maa du være from og dydig,
Du Viisdoms Bud maa være lydig,
Hvis ei, est du en Træl kun i dit store Buur.
Hvis du Retfærdigheden hylder,
Saa ængst mig ei med Drengens Savn.
Giv mig mit Barn, tag, hvad jeg skylder.
Jeg stævner dig i Billighedens Navn.

Pause.

Fordømte Trold, som bringer Jorden Smerte!
Jeg kiender dig, foragter dig først nu.
Du ei begribe kan et Faderhierte,
Og jeg er Himlen mere nær, end du.
Fik du ved Skiebnen plumpe Legemskræfter
Blot for at lægge Livets Kraft i Baand,
Jeg for din Vold ei giver efter;
Jeg er en god, du est en falden Aand.
En Diævel est du, og min Dreng, uskyldig,
Ei stander i en Satans Magt.

Raaber igien fortvivlet:

Giv mig mit Barn! Din Fordring er ugyldig.

Rübezahl inde i Bierget.

„Kom, tag ham, Rübezahl!“ har selv hans Moder sagt.

Veit.

Ha, dumme Trold, som lumsk dig holder
Til en fortørnet Qvindes Ord!

Hvor mange Bøininger, hvor mange Folder
Slaaer Stormen paa den axbeklædte Jord!
Paa vilde Hav hør Bølger larme!
Men Mark og Havet atter staae
Snart gyldenroligt, himmelblaa,
Og Solen glemmer Stormens Harme.
En Moder, troer du, skulde fræk
Selv Barnet vriste fra sit Hierte?
Du kiender godt en Faders Smerte,
Du kiender godt en Moders Skræk.
Før troede jeg, du kun var grum,
Men vittig, lunefuld — og ingen Taabe;
En Voldsmand, som er kæmpestærk og dum,
Hos ham er intet meer at haabe.

Han vil gaae fortvivlet bort.

Musik.

De tre Gnomer

komme ud af Bierget med en stor Leerkrukke med Laag, som de sætte for Veit, og synge:

Biergets Drot sig fryder
Ved dit Raseri.
Ei din Hals han bryder,
Skiøndt du est saa fri.
Skiøndt med vilde Fagter
Du støier og foragter,
Ei du mener det saa slemt,
Og Fornærmelsen — er glemt.

Nu hold op at sukke!
Glæden smiler brat:
Denne store Krukke
Giemmer dig en Skat.

Snart med Trylleminer
Sapphirer og Rubiner
Smile — Biergets Drot til Priis,
Og erstatte dit Forliis.

De gaae ind i Bierget igien.

Veit.

Rubinen og Sapphiren slet
Erstatte Hiertet Savnet af den Kiære.
Jeg kun forlangte her min Ret —
Den negtes mig — vel, lad saa være.
Hos Gud jeg seer min Søn igien; jeg veed,
Paa hiin Dag fængsler ham ei Biergets Kammer,
Og jeg vil bære Livets korte Jammer
Med christelig Taalmodighed.

En spæd Stemme i Krukken.

Jeg vil hiem!

Veit vender hurtig tilbage.

O, Gud! jeg aande neppe kan.
Forvandler sig Fortvivlelsen til Glæde?

Han tager hurtig Laaget af, som er saa stort, at man seer Halvdelen af den lille Johan i Krukken; Barnet holder et Papir i hver Haand.

Barnet.

Min søde lille Faer! du maa ei græde.
Her har du atter din Johan.

Veit tager ham ud.

Johan! mit Barn!

Kysser ham.

O, hvor er jeg husvalt!
Hvad har du i din Haand? Beviset, jeg har skrevet
I Gaar for Pengene — halvsønderrevet,
Og skrevet staaer: „Til Takke mig betalt".

Og i den anden Haand, hvad har du der?
Min Faders Gieldbeviis jeg finder,
Som borte var i flere Aar.
Nu eier jeg min hele Gaard
Frit — uden Gield — og hver en Kummer svinder.
Hvis kun Maria —

Grethe kommer med Maria, med de andre Børn og med Bendix.

Grethe.

Faer! her er din Datter.

Veit.

Og, Moder! her — see her — her er din Søn.

Grethe omfavner ham.

O, det er din, den Godes Løn!

Veit.

Jeg i min Fryd mig neppe fatter.

Grethe.

Og der staaer hendes Brudgom. Ædle Mand!
Tal selv, forklar ham Alt.

Bendix.

Det er forklaret.

Fra Bierget har vi hentet Svaret;
Hvo derom længer tvivle kan?
Den lunefulde Kæmpedrot forsøgte
Med korte Sorger mangt et menneskeligt Bryst,
Og fandt deri sin store Trøst,
At bedre var han, end sit Rygte.
Som os det gik, gaaer det vel mange Fleer,
Skiøndt Rübezahl ei giennembryder Muren
Paa Fieldets steile Væg — men mon Naturen
Man derfor ikke som en Kæmpe seer?
Indsvøbt i Storm, paa Klippen brune,
Han drives af sit Herrelune,

Snart er han grum, snart er han god.
Hans Hierte banker ei med Blod,
Og Støvets Blod han ofte kold udgyder
For Spøg — som naar en Kilde flyder.

Naturen i sin Storhed Intet veed
Af Menneskets Medlidenhed.
I Blomstens Bæger Døden hviler,
Imedens den huldsaligt smiler.
Det bratte Field med smalle Sti,
Skiønt i et Landskabsmaleri,
Den svimle Vandrers Legem knuser,
Mens Fossen lige lystigt bruser;
Og Floden med sit Bølgespil,
Hvor Himlen selv et Speil kan finde,
Tidt sluger Hyrden og Hyrdinde,
Som lumsk og graadig Crocodil.

Dog er i Elementet lagt
En Drift, som kæmper med Foragt,
En Drift til Mennesket at gavne;
Og skiondt den Enkelte maa stundom savne —
Fleerheden dog med Mod og Trøst
Trygt hviler ved Naturens Bryst,
Den store Moder, som vi kun forlader,
For hist at samles hos den større Fader.

ANMÆRKNINGER.

Side 1: Overilelsen udkom første Gang trykt (A) i Juli 1829 i tredie Deel af Oehl.s nye poetiske Skrifter, som tillige indeholder Billedet og Busten, og har til Motto: *Qvid tentare nocebit? Ovid. Deucalion.* Anden Gang (B) udgav Digteren dette Stykke i Digterværker, X, 1846, hvor det er forkortet omtrent en Trediedeel.

Oehl.s Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 350-352; see Oehl.s Syngespil, Lystspil osv., III, 1860, Side 283, Linie 17, til Side 284, Linie 26.

Samme Bind, Side 353; see Oehl.s Syngespil, Lystspil osv., III, Side 286.

Bemærkninger til Overilelsen:

Side 9, Linie 4-5: den stumme Kiærlighed ..., som Musäus saa smukt har beskrevet os.] Af Musäus' Stumme Liebe har Oehl. givet en forkortet Oversættelse i sine Eventyr af forskiellige Digtere osv., I, 1816, Side 1-57.

— 12, — 32, til Side 13, Linie 2: Traf jeg dig ikke med en confisqueret Bog forleden? ... Læste du ikke i Werthers Leiden?] Efterat Boghandler Proft i Aaret 1776 havde anmeldt og begyndt at trykke en Oversættelse af Goethes Leiden des jungen Werthers, blev det ham ifølge Cancelli-Skrivelse til Kjøbenhavns Politiemester af 19de September samme Aar befalet at standse sit Forehavende, da det nævnte Digterværk var befundet „at være et Skrift, der bespotter Religionen, besmykker Lasterne, og kan fordærve gode Sæder" (Lüxdorphiana, Side 258-260).

— 15, — 22: Jeg husker nok Caroline Walter i gamle Dage] Caroline Walter var en yndet Skuespillerinde, besungen af Ewald (Samtlige Skrifter, II, 1851, Side 79-83).

Side 15, Linie 27: Og hørte Ansani] Sangeren Ansani, som for nu omtrent 90 Aar siden i sin første Ungdom lod sig høre i Kjøbenhavn, og senere opnaaede europæisk Berømmelse, kaldes af Oehl. baade her og i hans Erindringer, I, 1850, Side 151, ved en Hukommelsesfeil Alsani.

— 75, — 26, til Side 76, Linie 4: *Io d'amore, oh dio! mi moro*, osv.] Disse italienske Vers ere tagne af Operaen Didone abbandonata, udkommet i Kjøbenhavn 1771 med dansk Oversættelse ved Soelberg.

— 76, — 20-21: at tale i Blomsterspreget, som det nu er Brug i alle høiere Dramer.] Oehl. sigter udentvivl her til J. C. Boyes dramatiske Arbeider; smlg. Oehls Levnet, II, Side 345.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

— 5, — 6-7: Undtagelse — men Blondinerne ere i det Hele taget dog flauere] = B; A: Undtagelse, det see vi jo med Camilla; men de maa dog tilstaae mig, Froken Philippa; — som hverken behøver at være partisk eller upartisk, da De er en Blanding af begge: — Blondinerne ere, i det Hele taget, flauere

— —, — 30: Skiend = B; A: Skiæld

— 8, — 20-22: I Kirken og paa Comedien. | Philippa. | Og det] = B; A: I Kirken. | Philippa. | Kors, det var jo Helligbrode. | Camilla. | Og paa Comedien. | Philippa. | Det forstyrrede udentvivl Illusionen af Stykket! Og det

— —, — 24: Siæl: henrykt] = B; A: Siæl! Jeg saae ham i Hiertet; henrykt

— —, — 25: Høie, smeltet af det Rørende] = B; A: Høie og Ædle, følsom ved det Rørende

— —, — 30-31: at bede, nyde de skiønne Kunster, og at lære] = B; A: at bede paa, at nyde de skiønne Kunster paa, og at lære

— 10, — 2: Naa, saa det] A: Naar saa det; B mangler.

— 12, — 21: Becassiner] A: Begasiner; B mangler.

— 15, — 2: rigtig = B; A: dygtig

— —, — 27: Ansani] A: Alsani; B mangler.

— 20, — 7 og 10: have] = B; A: ægte

— 21, — 12: det den?] = B; A: det den glimrende Egenskab?

— 22, — 20: takker.] = B; A: takker Dem meget.

— 23, — 3-4: mange? | Alfred afsides.] = B; A: mange? | Alfred (seer paa sit Uhr). | Strax ni, naadige Froken. | Camilla. | Allerede. Gid de vilde skynde sig! | Alfred (afsides).

— —, — 7: Fremmede. Frisk Mod] = B; A: Fremmede. (høit). De gaae langsomt, for at nyde den kiølige Morgenstund. Her er blevet ret nydeligt. | Camilla. | Ja — her er ret smukt

i denne Have. | Alfred. | Saa deiligt friskt, efter sidste Regn; men dog varmt — dog lummert endnu, finder jeg. | Camilla. | Det kan jeg ikke sige. Heden trykker mig ikke. | Alfred (afsides). Et sodt Organ! (høit). Nei rigtignok kunne vi ikke klage over Hede, her tillands i Almindelighed. De Franske sige jo om os, til Spot, at vi have ni Maaneder Vinter, og tre Maaneder koldt. | Camilla. | De Franske have just ikke altid Ret. Jeg elsker mit Fædreland og dets Natur, og finder det foleslost og udelikat af Fremmede, at laste vort Clima, hvortil Skiæbnen binder os for Livstid, i det Øjeblik, vi vise dem Giæstfrihed. Og overalt, denne Lasten Clima er jo kun en Selvbeklagelse over, at man ikke er vant til det, hvorved vi befinde os vel. | Alfred (sagte). | Forstand — Ild — Folelse! Men lidt spydig. Det havde jeg ikke troet. Maaskee vredes hun over, at jeg ikke bedre forstaaer at nytte Leiligheden. — Frisk Mod

Side 27, Linie 21-22: Blomster. | Jeg kommer] = B; A: Blomster). | (Sang). | Jeg kommer

— 28, — 31, til Side 29, Linie 1: hun vil? | Camilla.] = B; A: hun vil? | Chor. | Camilla.

— 31, — 22: alt i Solvfadene] = B; A: alt Solvfadene

— 35, — 20-22: flyde: | Fortissimo. | Lad] = B; A: flyde. | Lad

— 36. — 20: da] = B; A: nu

— 52, — 23: siden sidst. Da jeg intet] = B; A: siden sidst. For vor salig Faders Efterladenskab udrustede vi en Kaper i Krigens Tid. Jeg vovede min Troie: Du sad hiemme, og klamredes med den gamle Huusholderske. Jeg giorde Bytte, Hælvten fik Du. Jeg gik paa Comodie og spiste Gaasesteg, til alting var odt; Du satte Dine Penge paa Aager, lob paa Borsen hver Dag, og spiste Vandgrød. | Jeremias. | Vandgrød er en sund Mad. Men alt det behøver du jo ikke at fortælle mig; det veed jeg. | Morten. | Da jeg intet

— 53, — 4-6: Conditioner. | Morten. | Gik paa Biornejagt] = B; A: Conditioner! — | Morten. | Havde ikke noget at leve af; gik omkring mellem Biergene; spiste Vandgrød med Bonderne af irrede Kobberpotter. Det var ingen sund Mad. | Jeremias. | Nei, den maa koges i Jydepotter! | Morten. | Gik paa Biornejagt

— —, — 23: Lilliputterne] A: Lilleputterne; B mangler (see Linie 22).

— 59, — 10: var] A: vare; B mangler.

— 60, — 13: Blumau] A og B: Greenaa

— 62, — 23: bleven] = B; A: blevet

— 65, — 2: siger:] = B; A: siger sagte).

— —, — 18: *levis notæ macula*] A og B: *levis nota maculæ*

— 66, — 15-21: Byens Porte. | Jørgen. | Det kan jeg ikke sige ham, det kommer ikke mig ved; men hvis han har Lyst til strax

at fortiene hundrede Rigsbankdaler, saa kan jeg skaffe ham dem. | Morten. | Hundrede Rigsbankdaler? ja] = B; A: Byens Porte? | Jørgen. | Oprigtig, min Ven, jeg troer det vil have sine store Vanskeligheder. Vi Danske ere endnu tilbage i Culturen, og holde ikke Skridt med de øvrige polerede Nationer. Tænk engang, vi have endnu hverken havt nogen Tyre-, Hane- eller Bøkekamp. Der komme ikke engang Heste her paa Theatret! | Morten. | Det var Satan! | Jørgen. | Jeg raader ham derfor som en Ven — og mit Raad skal ikke koste ham en Skilling — jo før jo heller at pakke ind, med sit Personale, og reise hen til andre Lande, hvor de frie Kunster ere mere i Anseelse. | Morten. | Ja mange Tak for det Raad! Men det er da heller ikke mange Penge værd. | Jørgen. | Hvis han derimod har Lyst til at fortiene 100 Daler saa kan det skee strax. | Morten. | Hundrede Daler? Ja

Side 66, Linie 26: give] = B; A: giver
— 70, — 31: havde] overeensst. med Digterens tydske Oversætt. af Stykket i hans Schriften, XIV, 1830; A: have (B mangler)
— 75, — 18: Arie] = B; A: Aria
— —, — 26: *Io*] A og B, samt den tydske Oversættelse (efter Didone abbandonata): *Jo*
— 76, — 1: *costava*] = den tydske Oversættelse og Didone abbandonata; A og B: *costova*
— 78, — 29: mørkerode] = B; A: mørkrode
— 80, — 3: En] A og B: Et (see Linie 5 og 6)
— 81, — 4: det Skam] A og B: det en Skam
— —, — 13: Blumau og Eline.] = B; A: Blumau, Eline og Morten.
— 85, — 2: gider] A: gidder; B mangler (smlg. Var. til Side 173, Linie 28; til Trag. Dram., X, Side 34, Linie 2; til Syngespil, Lystspil osv., I, Side 70, Linie 3, o. fl.)
— —, — 3: en *pia fraus*] A og B: et *pia fraus*
— —, — 9-10: gode for det? | Blumau] = B; A: gode for det? Hvordan Eens Familie er, det kan man ikke giøre for; men efter som man selv er, skal man agtes! | Blumau

---

Side 89: **Trillingbrødrene fra Damask** udkom første Gang trykt (A) i September 1830; anden Gang (B) i Digterværker, V, 1845, og tillige særskilt. Originalen er helliget „Til Studenterforeningen i Kiøbenhavn" med følgende Digt:

Halvhundred Aar alt af sin Livets Bane
Den danske Digter saae tilbagelagt;
Dog kunde han ei glemme gamle Vane,
End randt ei Blodet i hans Aarer svagt,

Med Ungdomsmod det blussed paa hans Kinder,
Og end han Harpen som en Yngling slog.
Hans varme Følelse sig ei bedrog,
I Andres Barm den vakte kiære Minder.

En Ynglingsflok af Landets ædle Sonner
Et Vivat bragte ham hans Fødselsnat;
Ved deres Ild for ham, ved deres Bonner
Han følte sig hen i sin Ungdom sat.
Ei agted han i Natten Sneens-Kampe
Med Stormen, og den kolde Vinter-Is;
Han stod i Østens Morgen-Paradiis,
Aladdin kom, og vinkte med sin Lampe.

Det var ved Juletide just, den søde;
Minervas Sonner samlede sig hist,
For i det vittigmuntre Svendemøde
At glæde sig ved Mummespil, som sidst.
Alt ofte havde denne Spøg ham gottet,
Hvor Klogten sig med Skielmeri forbandt;
Et gammelt Eventyr i Hu ham randt,
Fortalt ham af hans Moder hist paa Slottet.

Og neppe med sit Mørke var forsvundet
Den hvide Januar med Stormens Gang,
Saa havde han alt Vei til Bagdad fundet,
Og stod igien ved Leire med en Sang.
Med Masken for sit Ansigt venligt smiilte
Den brogede, den lette Phantasie;
Og mangen Blomst paa kiendte Barndomssti
Fandt han igien ved Palmen, hvor han hviilte.

Og eder, Brødre! denne Krands tilhører,
Thi til min Digtning mig besiæled I.

Linie 5-6: En Ynglingsflok osv.] I Bladet Dagen for 1829, Nr. 274, læstes et Digt fra Oehl.: Til de danske Studenter, som Natten mellem den 14de og 15de November hædrede mig med et Vivat.

Bag muntre Fabel sig kun Sandhed slorer,
Den dækkes ei af mild Allegorie:
Stærkt ligne Mennesker paa denne Klode
Hinanden jo, med Ansigt, Hænder paa;
Men nogle Siæle store, nogle smaae,
Og mange Hierter slette, mange gode.

Gid altid ædelt I hinanden ligne,
Som Ibad, Syahuk hinanden værd;
Da vil den store Fyrste jer velsigne,
Som svinger over hele Jorden Sværd.
Gid ingen gnidsk Bäbekan eder saare,
Og vise jer ud af sit Broderhuus;
Gid Lykken følge jer med fyldte Kruus,
Og gid I kun maae fælde Glædestaare!

Oehl.s Levnet, II, Side 354-355:

Paa Theatret er det fornemmelig Kiærligheden, som lokker unge Tilskuere; Ungdommen udgior her det egentlige Publicum. Ogsaa i Lystspillet vil man have Kiærlighed; i det mindste maa der siges Damerne smukke Ting. Det er Holbergs Ulykke, har jeg anmærket [i samme Bind, Side 341], at han ikke gior det; og det var Ulykken i Trillingbrodrene fra Damask, mit sidste Lystspil; hvori qvindlig Svaghed satiriseres, vel med Venlighed, men uden Galanterie. Derfor tildeels havde vel Parquettet tomme Bænke, men fornemmelig for den Umuligheds Skyld, at finde tre Skuespillere, der lignede hinanden nok til ikke hvert Dieblik at forstyrre Illusionen. For Resten hørte jeg kunstforstandige Mænd rose Stykket som interessant ved sit Lune, sin Composition, sine Characterer og sit orientalske Colorit. Thi uagtet det ingen Feehistorie er, spiller dog det Forunderlige, i de tre Brodres besynderlige Liighed og deres selsomme Skiebne, her Hovedrollen, som i alle morgenlandske Digtninger.

Oehl.s Erindr., IV, 1851, Side 47-48:

Trillingbrødrene fra Damask, hvortil Kuhlau havde leveret herlige Musiknummere, tor jeg nok sige, giorde ikke den Lykke, det fortiente. Dette kom fornemmelig af den Vanskelighed, at faae tre Skuespillere til at ligne hverandre saaledes, at det blev naturligt, man tog den Ene for den Anden. Man vilde og kunde ingen Masker bruge; den Lethed derimod, med paasatte Øienbryn, Næser og Skiæg at bringe Liigheden tilveie, tænkte man ikke paa. Winslow var fortræffelig som Babekan, og Mad. Werschall som Lira. Jeg oversatte siden dette Stykke paa Tydsk; det vandt Tiecks Bifald (jeg havde læst ham det for), og han læste det selv undertiden for i sine Aftenselskaber.

Bemærkninger til Trillingbrødrene fra Damask:

Side 148, Linie 12-27: Den, som ei drikke kan, osv.] Som ogsaa Oehl. selv baade i A og B anmærker, ere disse to Stropher „efter en Sang i Goethes West-östlicher Divan", den ottende i Das Schenkenbuch.

— 160, — 4-7: Om Alkoranen er fra Evighed, osv.] Disse Linier ere ogsaa hentede fra Goethes West-östlicher Divan, den fjerde Sang i Das Schenkenbuch, hvilket Oehl. har glemt at anmærke.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 92, Linie 29: Sporg] = B; A: Spor
— 101, — 3: kommer] = B; A: komme
— 108, — 17: Ibad.] = Digterens tydske Oversættelse af Stykket i hans Morgenländische Dichtungen, II, 1831; A og B: Syahuk.
— 111, — 6: de Skiend] A og B: det Skiænd
— 119, — 28: Kakaduer] = B; A: Kakeduer
— 130, — 16: seer jeg] A og B: jeg seer
— 139, — 23: Den skal] A og B: Der skal
— 143, — 18: gaae] A og B: gaaer
— 159, — 1-2: være hist. | Saa beder] = B; A: være der.

Salle.

Det glæder mig, at uden Videnskab,
Paa egen Haand du med dit sunde Hoved

Er kommen til en saadan rigtig Slutning.
Der gives lærde Folk, som nægte sligt.
Drageren.
Nei det er ham, det skal jeg aldrig nægte.
Saa beder

Side 167, Linie 19: Heel] = B; A: Sær
— 169, — 2: Morgenstunden] = B; A: Morgenroden
— 170, — 16: Dschegatai] A og B: Dschegetai
— 172, — 1: i] = B; A: til
— 173, — 28: gider] = B; A: gidder
— 175, — 28: Himmeldrikken] = B; A: Himmelnektar
— —, — 31: faae Sorbetten] = B; A: ose Nektar
— 176, — 17: Kobad] A og B: Kobod
— 177, — 4: Kobad] A: Kobod; B mangler.
— 178, — 26: Kielderen mig tredie] = B; A: Kieldren mig den tredie
— 187, — 18: maaskee den meest Alvorlige.] = B; A: maaskee dog den Alvorligste.
— 189, — 11: en Blis] = B: A: et Blis
— 197, — 5 og 7: Afskum] = B; A: Monstrum
— 202, — 12: ynder] = B; A: elsker
— 204, — 14: Ære vist, at] = B; A: Ære, Ven! at
— —, — 16: Muhammed] = B; A: Mahommet
— —, — 24: Harun efter et Ophold.] = B; A: Harun.
— 205, — 5: I Haruns Hær] = B; A: Selv i min Hær
— 206, — 21: hisset] = B; A: hist
— 207, — 2: din] = B; A: en
— 208, — 30: Boddelknegt] = B; A: Bodelknægt
— 209, — 5: tiere] = B; A: meer
— 210, — 8: Huri] = den tydske Oversættelse (smlg. Var. til Romant. Dram., I, Side 135, Linie 12; II, Side 32, Linie 10); A og B: Huris
— 211, — 11: hilser venligt dem med] = B; A: hilser strax dem her, med
— 212, — 14: dig] = B; A: skal
— —, — 26: Siælens] = B; A: Livets
— 214, — 5: selv det] = B; A: det selv
— 218, — 2: en Blis] A og B: et Blis; smlg. Var. til Side 189, Linie 11.
— 221, — 25: det? Har du ængstet dig?] = B; A: det dig? Har du dig ængstet,

---

Side 225: Rübezahl er sandsynligviis forfattet i Vinteren 1831-1832. Oehl. skriver om dette Stykke i et Brev af 28de Februar 1832 til C. Hauch: Nu arbeide vi paa Rübezahl; jeg lægger Tekst

under gammel Musik af [Naumanns] Cora og Orpheus. Det morer mig at have disse Nodeboger i Haanden, og at skrive i dem, som bleve brugte, da min Moder var en ung Pige, og min Fader et ungt Menneske, og saae disse Stykker med Beundring. Til Stykkets Opførelse paa det kongelige Theater, den 26de Marts og den 4de April 1832, udkom (S) Text til Musiknummerne i Rübezahl, et dramatisk Eventyr af Oehlenschläger; men Sangtexterne findes for største Delen ombyttede med nye og bedre i det fuldstændige Stykke, der udkom første Gang trykt (A) i Juniheftet af Prometheus for 1833, III, Side 97 til 208. I en temmelig stærkt forkortet Skikkelse blev Stykket anden Gang udgivet i Digterværker, X, 1846. Af Musäus' fem Legender om Rübezahl findes den anden og tredie, der sammensmeltede have afgivet Stoffet til dette dramatiske Digt, oversatte i Oehl.s Eventyr af forskiellige Digtere osv., I, 1816, Side 88 til 117.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 228, Linie 4-5: Hiertets Tolk!" | Ak, hvor jeg] = B; A:
Hiertets Tolk!
De hielpe dig til nyt Erhverv.
Hvad storre Fryd for Ædelmod,
End skiænke værdig Trang en Skiærv
Til Redning, af sin Overflod."
Min stakkels Grethe, kiender Du
Om Midas ei Historien?
Af Guld han har ei nok endnu,
Og derfor gaaer han tit igien.
Hans Kielder er af Penge fuld,
Som Andres Loft af Ho og Halm;
Han elsker Guld og æder Guld,
Indtil han brister af sit Malm.
Ak, hvor jeg
— 229, — 13: med] = B; A: i
— —, — 22: Dog] = B; A: Men
— 230, — 15-17: fornærme. | Rübezahl. | Du kalder] = B; A:
fornærme.
Siig mig dit rette Navn! — Din Rang
Ei skiules mig bag denne Kittel; —

Saa skal jeg dig en anden Gang
Ærbødigt nævne ved din Titel.

Rübezahl.

Du kalder

Side 230, Linie 30: Og for nu ei] = B; A: Og Ven, for ei
— 232, — 15-22: Velkommen, hvor Echo i Bierghallen lyder, osv.] = A; S:

Hvor Granitens faste Blokke
Ei Aartusinder kan rokke,
Hvor i Hallen Echo lyder,
Dybt i Mulmet, hult igien,
Hvor i Svælget Elven flyder,
Vær velkommen, tappre Ven!
Fieldets Træer med Frugt sig hvælve,
Som for Vinden aldrig skiælve,
Eens i Vinter, eens i Vaar,
Høit i Drottens Urtegaard.
Vær velkommen! Vær velkommen!
Vær velkommen, gode Ven!
Solen seer dig snart igien.

— 234, — 3-4: Bringer dig Gnomen, | For Hanerne gol.] = A; S:

Bringe dig Gnomer,
For Morgenhanen goel!

— —, — 9: slig en Skat] A og B: slig Skat
— 235, — 6-7: Farvel, du dødelige Mand! | Vi følge dig til Biergets Rand.] = A; S:

Bort du alt iler?
Troe vi dig følge
Over vor Afgrunds
Farlige Rand.
Hvor Solen smiler,
Markerne bølge,
Alfen ei længer
Følge dig kan.
Hil dig, dødelige Mand!

— 236, — 21-23: Landskabsmaleriet. | Diedrik leer. | Dig Landskabsmaleriet] = B; A:

Landskabsmaleriet.

Diedrik (leer).

Hvad klager Du paa trivial?
Enfoldig være bor den Vises Tale.
Spidsfindighed gior sig forblommet gal,
Men Sandheder bor være triviale.
Paa hver en Korsvei burde man, til Tak,
Opslaae dem, at Enhver dem kunde læse;

Thi kun i Svulst og Polsesnak
Sig skiuler fornemt en Fadæse.
Bendix.
Nu, den Sentenz var ei saa gal.
Du gierne maa philosophere!
Men kom igien kun ei og mal!
Saa gaaer jeg ikke med dig mere.
Diedrik (leer).
Dig Landskabsmaleriet

Side 239, Linie 2: og Thor] = B; A: og Nordens Thor
— —, — 25-27: ikke miste. | Diedrik. | Kald Skovens] = B; A: ikke miste.

Diedrik.
Ærbodig mod den evige Natur,
Som Du dog aldrig ganske kan begribe,
Bor Aanden være. Pan staaer tit paa Luur
Og tugter Spotteren.
Bendix.
Du tuder, som en Vibe.
Diedrik.
Kald Skovens

— 240, — 31: vared] = B; A: varer
— 241, — 6: Ganger just at] = B; A: Ganger, fast, at
— 243, — 14: At i jert Aftencompagnie] = B; A: At ei i Eders Aftencompagnie
— —, — 15: forstyrres I ei lader] = B; A: forstyrres meer I lader
— 244, — 4: Brud] = B; A: Skat
— —, — 11: beleven, fiin] = B; A: beleven fin
— —, — 12-14: som sin Næste. | Bendix. | Min Herre! hvem] = B; A:

som sin Næste.
Værten.
Saa vil vi flytte Bordet midt
Paa Gulvet ud; at Væggen hindrer ikke.
Man Arm og Lemmer maa bevæge frit,
Naar man ret ordentlig skal drikke.
Bendix.
Fortræfligt, Vært! Systemet er charmant.
I drikker efter Kunstens Regler.
Tredie Giæst.
Ja Peiter kan sit Haandværk, det er sandt,
Og bedst i Byen her han spiller Kegler.
Bendix.
Min Herre, hvem

Side 245, Linie 2-3: kan forstaae. | Og nu en Sang, men] = B; A: kan forstaae.

Nu sørget er for Been og Hoved, Kiære!
Ved Snedk'rens Bord vi slukke vil vor Tørst.
Men Værten dog fortiener høiest Ære;
For Maven sørger han — og den er størst.

Første Giæst.

I unge Piil, hvad taler I om Mave?
I først skal nyde mange Skiæpper Salt,
For I annammer slig en Gave.

Fierde Giæst.

Ih nu, han tegner ei saa galt.

Bendix.

Og nu et Qvad! men

— —, — 6-7: gik til Liig. | Verten kommer] = B; A: gik til Liig.

Anden Giæst.

Til Liig?

Tredie Giæst.

Han mener nemlig, at man drikker
Saalænge, til som Liig man ligger.

Første Giæst.

Ha ha ha ha! Den Valentin
Er et forslaget Hoved.

Værten (kommer

— —, — 7-10: paa Bordet. | Bendix. | Nu er jeg ikke længer vild Student, | Men Embedsmand] = B; A: paa Bordet).

Der er Viin!

Een begynder at synge:
„Bachus med din Thyrsusstav —"

Bendix (afbryder ham).

Nei, gode Ven, der bliver intet af.
I leder mig jo ind i Hedenskabet
Til over Knæerne. Jeg er ei meer forgabet
I sligt Phantasterie; jeg er ei meer Student,
Nu er jeg Embedsmand

— —, — 21-29: uden Melodie. | Verten, som har lyttet ved Vinduet. | Men hvad er det? Jeg seer derude, | Man stimler hid. | Bendix. | Visk eders Rude. | Verten. | En Mand er dræbt. Hvo er den Døde? | Nei — det er kun en plyndret] = B; A: uden Melodie.

Forste Giæst.
Den er ei vanskelig at finde;
Saa synger Alle med herinde.
(De sætte sig om Bordet, skiænke i Glassene og begynde at synge):
Her i Verdens Jammerdal
Druen lindrer Livets Qval.

Forste Giæst (afbryder dem).
Det gaaer for dybt — det er mig ei tilpas.
Troer I at jeg kan synge Contrabas?

Anden Giæst.
Nei det kan ingen; uden allenfals
Vor Valentin! Vi andre maae forstumme;
Men han omkaps kan sagtens brumme
Med Stormen i en Kielderhals.

Forste Giæst.
Lad Benz begynde.

Anden Giæst.
Det er sandt,
Han synger en fortræffelig Diskant.
(De begynde igien):
Her i Verdens Jammerdal
Druen lindrer Livets Qval.

Forste Giæst (afbryder dem).
For hoit, for hoit. — Jeg ei begriber
Hvordan i Aften vi med Visen færdig bli'er,
Thi nu saa fiint han atter piber
Som Floien paa vort Raadstu'spir.

Anden Giæst.
Har ingen en Stemhammer med?

Forste Giæst.
Jo Mons har een. Han stemmer Luther.

Mons (tager Stemhammeren frem).
Naar jeg gaaer ud, jeg den i Lommen putter;
Det er nok bedst, vi forst probere.
(Han slaaer i Bordet.)

Anden Giæst.
Det burde være giort et andet Sted,
Vi for den Fremmede kun os prostituere.

Værten (som har lyttet ved Vinduet).
Ha hvad er det? Jeg seer derude
Man stimler hid. Smaadrenge tude.
En Mand er dræbt — hvor er den Dode?
Men nei — det er en plyndret

Side 248, Linie 26: hun] = B; A: Du
— —, — 29: Joder] = B; A: Joden
— 249, — 2-5: tidt mig plyndret har. | Birkedommeren. | Snart bliver Broden aabenbar. — | Jert Pas!] = B; A: tit har plyndret mig.

Birkedommeren.
Hor hvor han er ugudelig.

Bendix.
Jeg tvertimod har hilst en Jode
Paa Veien i et snevert Mode,
Omtrent som denne — spæd og tynd;
Og i *Epistolæ virorum*,
Saavidt jeg husker — *obscurorum*,
Det kaldes dødelige Synd.

Birkedommeren.
Hor hvilke Fagter! Hvilken Tale!

Bendix.
Hvis det *peccatum* er *mortale*,
Saa har jeg reent mit Liv forbrudt.
Birkedommeren (sagte til Skriveren).
Vi faae nok Kiæltringen kaput.
Bendix (lystig, betænkende sig).
Een Jode har jeg dog berøvet —
Birkedommeren.
Nu kommer det!
Bendix.
Endeel af ufortiente Roes.
Johannes Pfefferkorn ei mere troes;
Hans falske Laurbær faldt i Støvet.
Den store Reuchlin han angreb;
Reuchlins Disciple Læreren forsvared,
Og de Ideer vi bevared,
Som langt gik over Pfefferkorns Begreb.
Første Borger (sagte til Skriveren).
Ideer Fa'er! hvad er Ideer.
Skriveren.
Jeg troer af Sølv et Slags Potageskeer.
Birkedommeren (til Bendix).
Jert Pas!

— 251, — 9: nu] = B; A: her
— —, — 23: Sandheds] = B; A: Adrastæas
— —, — 24: at Bagvaskelsen formaaer] = B; A: at to Skurker der formaaer
— 253, — 8: Vi takke maae den gode Gud] = B; A: Derfor jeg takker Godheds Gud

Side 253, Linie 24-25: rigtig nok de ei. | Men jeg dem gav min Haand] = B; A:

rigtignok de ei.
Men jeg har selv det helligt lov't.

Grethe.

Det vilde være altfor grovt
Af mine Fættre, som er rige,
Ifald til dig de vilde sige:
„Du skal betale strax igien."
Er Du da ikke deres Ven?

Veit.

Jo det forstaaer sig, det er sandt.
Og jeg hos dem et Venskab fandt,
Som ei jeg glemmer til min Død.
Man Venner kiende skal i Nød,
Men, kiære Mo'er, Taknemlighed
Er ogsaa Dyd, som nok Du veed.
Jeg givet har min Haand

— —, — 30: Igien ad] = B; A: Igiennem

— 254, — 7-9: rigtig klog. | Veit. | Dog er du] = B; A:

rigtig klog,
Jeg havde vundet største Sum:
Hvor man dog tit kan være dum!
Nu har —

Veit.

Til Nød vi hvad vi bruge.

Grethe.

Vi altid maae paa Labben suge.

Veit.

Dog er Du

— —, — 14-15: den skal lee? | Vær noisom] = B; A:

den skal lee?
Min gode Grethe! Ufortroden,
Taalmodig, flittig for i Noden
Var daglig Du til travle Værk;
Saa viis dig og i Medgang stærk.
Vel sandt, det er den største Styrke.
Man kan ei Gud og Mammon dyrke
Paa eengang; det er ikke let!
Og Han som kiendte Mennesket,
Som seer i vore Hierter noie,
Et Billed om et Naaleøie,
Og en Kameel os gav — Du veed —
Af saare stor Betydenhed!
Tael ikke meer i Klynketone!

Du ellers minder mig for godt
Om Fiskeren og om hans Kone.
Grethe
Fortiener jeg da denne Spot?
Vil jeg da være Gud og Pave?
Veit (kysser hende).
Saa vær tilfreds med Herrens Gave.
Vær noisom

Side 254, Linie 28: var] = B; A: er
— 256, — 2-3: i Lænker. | Saa skal jeg doe] = B; A: i Lænker.

Naar Andre løb med flygtigt Sind,
Til Natteſviir, som Blad for Vind,
Sad jeg, med Haanden under Kind,
I Gaden ene, med min Vægter,
Ved *Corpus juris* og Pandecter;
Studeerte min Erasmus, klog
Min Reuchlins, min Melanchtons Bog
Og tænkte: Løb I kun opkaps,
En flittig Bursch er ingen Laps.
Jeg har et bedre Maal, I Fianter!
Maria staaer mig, som en Fee,
La'er, som i Tryllespeil, mig see
I mine gamle Folianter.
Hvad nu jeg med Besværlighed
Har ploiet harvet og lagt ned,
Skal groe som Ax, naar Hosten kommer. —
Men — det blev en elendig Sommer!
Dens Haab svandt hen i Qvalm og Stov,
Og al min Høst — blev vissent Løv.

Saa skal jeg doe

— —, — 6: kort, en fælles] = B; A: kort og fælleds
— 257, — 11: din Siæl beskierme] = B; A: dig Siælen skiærme
— —, — 24: slet] = B; A: dog
— —, — 28: Saa fro] = B; A: Med Smil
— 258, — 11: dufte] = B; A: dufter
— 260, — 17: Og ikke dig med] = B; A: Og ei dig nu med
— 262, — 25-26: Men Bendix i mit Blik har lagt | Et Svar, og Tausheden forklaret] = B; A:

Men han har i mit Øie lagt
Et Svar, og sig mit Blik forklaret

— —, — 27-28: Svaret. | Og nu er] = B; A: Svaret.

Jeg voved ei at sige Nei,
Thi Løgnen er en hæslig Last;

Men talt derom — det har jeg ei, —
Undtagen med mit Diekast.

Side 263, Linie 24-25: forsvandt. | O, du os sætter] = B; A: forsvandt.

Kan Du fornærmes af en Tone,
Der lod fra Dødeliges Mund?
Du — som alt ryster Egens Krone
Aarhundreder, i denne Lund.
Nei! Du os sætter

— —, — 31, til Side 264, Linie 9: Du kiække, stolte Mø, som vover ovs.] = A (med de to nedenfor anførte Afvigelser); S:

Du unge Mø, som dristig vover
At trænge dig til Biergets Hal,
At vække Drotten, naar han sover,
Din Kiækhed du betale skal.
Hør nu, hvad vi af dig forlange!
Og est du virkelig ei bange,
Da reddes Beileren igien.
Hvad offrer man ei for en Ven?

Hvis Mod dertil du skulde have,
I Kisten dig at lægge ned,
At lade dig som Liig begrave,
Et Offer for din Kiærlighed,
Da redder du din Ven af Døden,
I det, du gaaer for ham i Døden.
Du har ham Liv og Ære frelst.
Vælg nu, hvad du dig ønsker helst!

— 264, — 1: Smigren, Tale smuk!] = B; A: Smigren og med Sang,

— —, — 2: svarer dine Suk:] = B; A: svarer dennegang!

— —, — 24: var] = B; A: er

— —, — 25: uden ham? Da Natten] = B; A: uden Bendix? Natten

— 265, — 11-13: viste Bendix. — Ha, | Maria! naar du det erfoer! | Held dig] = B; A:

viste Bendix. — Ja,
Jeg fik en Kiste til mit Liig,
Og føler mig nu som en Riig,
Der gierrig, giemmer Guld, Rubin
For Dagen i sit morke Skrin;
At ingen skal deraf faae Gavn.
Jeg skal ei mætte Markens Ravn,
Den stakkels Fugl! Det gior mig fro.
Og laa min Krop i Fuglens Kro
Saa godt ei, som i sorten Jord?

O Menneske! din Svaghed stor
Bestandig leger med din Kraft. —
Et hærdet Spyd paa more Skaft!
Maria! Hulde blide Noer!
Held dig

Side 265, Linie 15-16: kun for din! | Og dog —] = B; A:
kun for din.
Lidt Graad det koste vil en Tid,
Men Pigen er ei kiæk i Strid,
Og mindst i Modgang; ei bestemt;
Et flygtigt Ønske snart er glemt. — —
Og dog —

— —, — 21: som en anden Capuciner] = B; A: som Capuziner

— 266, — 30-31: i mig stak. | Respect] = B; A:
i mig stak;
Jeg vantro blev, som den bedste Taabe,
Der ei kan frygte, saalidt som haabe,
Der kun i Verden sin Smaahed seer,
Og — selv et Nul — vil intet meer.
Som ei begriber i al sin Knibe,
At Mennesket intet kan begribe,
Naar fræk han Skranken overgaaer,
Hvor selv Forstanden stille staaer.
Men hvad ei Videnskaben forklarer,
Ei Religionen aabenbarer,
Mon — seet i Phantasien blot —
Det vel fortiener Daarens Spot?
Respekt

— 267, — 4-5: Som styrter Klipper i Kæmpeleg, | Og boier tusindaarig Eeg] = B; A:
Hvis Styrke bod Graniten: brist!
Som boier Græsset, hver en Qvist

— —, — 17: selv i] A: selv sig i; B mangler.

— 268, — 26: Scene] = B; A: Handling

— —. — 30: Arme] = B; A: Arm

— 269, — 21-22: var saa glad? | Bendix.] = B; A:
var saa glad,
Som Blad i Rosen ved sit Blad.
Bendix.

— 270: — 23-24: Øgenavnet. | Opirr mig] = B; A:
Øgenavnet.
Dril mig ei her med smukke Taler,
Naar Nødens Jernhaand standser dit Begiær,
Hvad bli'er din Selvfornægten? Et Mundsvæ'r.
Paa Gravens Rand man end kan være Praler.
Opirr mig

Side 272, Linie 28-29: flye, Fangefogden lukker Døren igien. | Rübezahl.] = B; A: flye.) | Rübezahl.
— 273, — 21: jeg denne Rover] = B; A: jeg selv en Rover
— —, — 27: hvordan Mennesket kom] = B; A: hvordan han kom
— 278, — 22: komme da.] = B; A: komme.
— 279, — 3: Ugudelige] = B; A: Ha Ugudelige
— —, — 23: kommer] = B; A: kom ud
— —, — 32: Og] = B; A: Som
— 280, — 32: mener Troien] = B; A: mener nemlig Troien
— 281, — 11: Beviset] A og B: Beviser
— 284, — 5-8: fordolge. | Hvad fattes dig? du vrider Hænder, | Fortvivlet Øiet imod Himlen vender? | Grethe.] = B; A:

fordolge.
Men, Gud, hvad fattes dig? Du vrider dine Hænder?
Grethe.

— 286, — 23-24: selv af Dage! | En Tanke] = B; A:

selv af Dage.
Jeg skielved alt ved Floden som et Liig;
Mig syntes alt, jeg laa derneden.
En Engel holdt mig ved min Kiortelflig,
Du kiender den — det er Samvittigheden.
En Tanke

— 287, — 3: jeg dem strax] = B; A: jeg saa snart
— 288, — 7: bevogtede] = B; A: bevogtet
— —, — 21: hvile] = B; A: Hvile
— 290, — 7: dog] = B; A: mig
— —, — 11: muligt, at jeg selv omvender] = B; A: muligt selv jeg her omvender
— —, — 18: Og handler med en] = B; A: Og kiober Blommer af en
— —, — 22: snildt] = B; A: snildelig
— —, — 23: vilde hore] = B; A: vilde noget hore
— 296, — 3: Nu er for jer han ærlig] = B; A: Nu han for Jer er ærlig
— —, — 8: Dog endelig tilsidst smukt i sig selv nu gaaer] = B; A: Nu endelig tilsidst smukt i sig selv dog gaaer
— —, — 13: Udrundet] = B; A: Alt brustent
— 297, — 24: med] = B; A: i
— 298, — 10-11: afskaf jer Pinebænk. | Dog — Mennesket] = B; A:

afskaf din Pinebænk!
Dom efter Skinnet ei herefter Folk fra Livet.
Bered ei den Uskyldige din Qval.
Enhver er ikke Rübezahl!

Hvor mangt et Offer har Du Døden givet!
Dog — Mennesket

Side 298, Linie 14: Men] = B; A: Og
— —, — 15: en ærlig Mand] = B; A: en Dannemand
— —, — 26, til Side 299, Linie 3: Siunger, I Gnomer fra Biergets Slot! osv.] = A; S:

Siunger vor Drot til Hæder!
Han Bierg og Dale glæder,
Ham lovpriser Fugl og Bæk.
Men hvis vi ham miste,
Da vil vort Hierte briste —
Skoven har tabt sin skionne Skræk.
Nu som Kometen hin rode
I det natlige Mode,
Vred, med et ildfarvet Haar,
Stærk med sin Stang for Bierget han staaer.
Kredsen om ham slaaer!

— 301, — 20, til Side 302, Linie 4: Biergets Drot sig fryder osv.] = A; S:

Biergenes Drot sig fryder,
Ven! ved dit Raseri;
Skiondt du gav Tungen fri,
Ei dog din Hals han bryder;
Skiondt du, med vilde Fagter,
Hoit skiælder og foragter,
Det var vel ikke meent saa slemt —
Og Alt er glemt!
Tilgivet og forglemt.

Nu du ei længer sukke!
See Glæden smiler brat.
Snart denne store Krukke
Skiænke dig vil en Skat.
Klare Rubiners Skin
Fryde dit Sind;
Snart, ved Saphirens Priis,
Er glemt dit Forliis.

III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepris 5 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**

IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepris 4 Rdl; **nedsat Pris 3 Kr.**

V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepris 8 Rdl 64 ß; **nedsat Pris 10 Kr.**

VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepris 1 Rdl 64 ß; **nedsat Pris 2 Kr.**

VII. **Erindringer.** Bogladepris 2 Rdl 24 ß; **nedsat Pris 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 ß, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Pris af **4 Øre** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær **Rudolph Klein**, Lille Kjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.
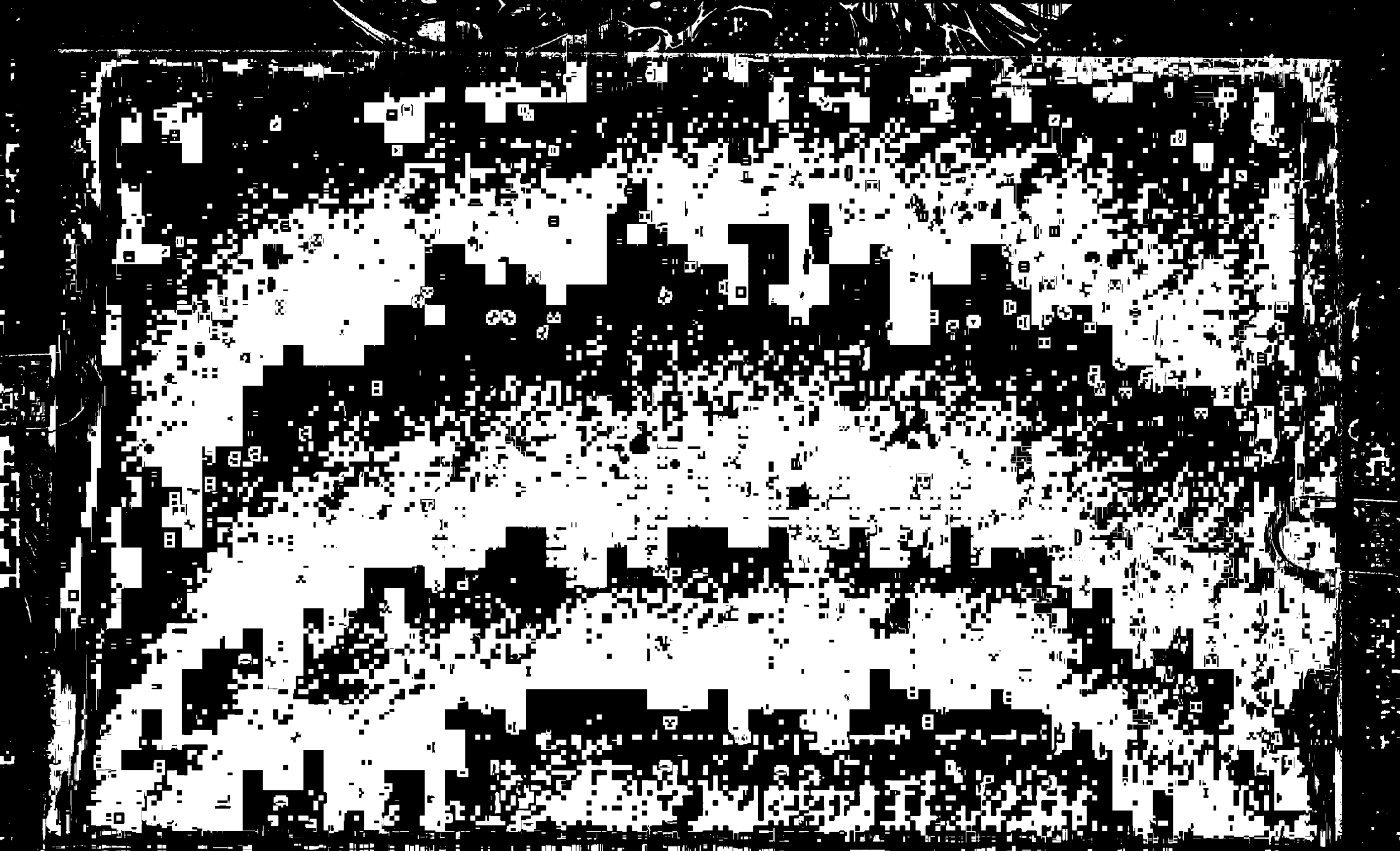
Trykt hos J. H. Schultz.